

— AN ASSASSIN'S CREED® SERIES —

LAST DESCENDANTS

ОРДЕНЪТ НА АСАСИНИТЕ
ПОТОМЦИ

МАТЮ КЪРБИ

МАТЮ КЪРБИ ПОТОМЦИ

chitanka.info

Оуен е готов на всичко, за да изчисти името на несправедливо осъдения си баща. Компютърният специалист Монро му предоставя неочаквана възможност — да използва устройството Анимус. То позволява на хората да проучат генетичните спомени, скрити в собственото им ДНК. От преживяното Оуен научава повече, отколкото си е представял. По време на симулация, той разбира за съществуването на древна и мощна реликва, смятана за легенда. Асасините и тамплиерите няма да се спрат пред нищо, докато не я получат. Те се изправят в яростна битка, която се води едновременно в настоящето и миналото. Скоро за Оуен става ясно, че единственият начин да се спаси, е като открие реликвата първи.

„Потомци“ е завладяващ роман за вековната вражда между асасини и тамплиери.

ПРОЛОГ

Ню Йорк, 1863

Седнал до масата, информаторът прочисти гърло. Дългият му редингот бе разкопчан, мазната му коса се къдреше над слепоочията. В обвитата от вечерния сумрак къща той изпразни чинията си, преди да съобщи сведенията си. Шефът Туид го изчака търпеливо. Властта му в Ню Йорк произтичаше от това, което предлагаше на хората, апетитите, които умееше да изостря, алчността, с която боравеше умело в своя полза.

— Вярно е — рече най-сетне информаторът. — В града има асасин.

Туид изсърба още една стрида.

— Разбра ли му името?

— Още не — отговори информаторът. — Някой обаче обработва Реди Ковача да парира „Момчетата от Бауъри“.

Туид бе консолидирал властта си и сега бе най-влиятелният мъж в Ню Йорк. Контролираше политическата машина в Тамъни Хол, а чрез нея — улиците и избирателните бюлетини. Мрежата му от шпиони и приближените му политици във Вашингтон вече го бяха предупредили, че в града действа асасин. Носеха се слухове, че Братството възнамерява да използва Гражданската война, за да организира офанзива. Възможно бе дори да са разкрили плановете на тамплиерите.

— Без „Момчетата от Бауъри“ метежът ще се провали — отбеляза Туид.

— Няма проблем, шефе...

— Без тях бандите от Файв Пойнтс и Уотърфрант не са достатъчно силни.

— „Момчетата от Бауъри“ са вътре.

— Надявам се. Но все пак трябва да разберем кой е асасинът и какво цели Братството.

— Вече съм по дирите му.

Туид нито остана доволен, нито се успокои. Не беше правилно да се подценява асасин.

— Бъди дискретен — каза той. — Искаме да извадим Братството наяве, а не да го тласнем по-дълбоко в сенките.

Той плъзна хапка говеждо в кафявия сос в чинията си и я лапна.

— Разбира се, Шефе.

Информаторът се втренчи в останалата храна върху масата и облиза устни като куче.

Туид обаче знаеше, че истинската власт зависи от уменията да караш подчинените си да искат още.

— Това е всичко. Не се връщай, докато не разбереш името.

Информаторът сведе глава.

— Да, Шефе.

Стана и излезе от стаята, където Туид продължи да се храни.

На улицата информаторът — все още незаситен — тръгна към място, откъдето да се качи на омнибус до центъра на града. Беше се стъмнило, но газовото осветление поддържаше живота в града. Той минаваше край театри, ресторанти и клубове, препълнени с клиенти, наслаждаващи се на отдиха от дневната жега.

След известно време, когато стигна гангстерския клуб на „Бауъри“ 42, той не усети очите, които го наблюдаваха от съседната сграда, нито невидимата сянка, кацнала върху перваза на третия етаж.

Очите бяха търпеливи и няколко часа по-късно, щом информаторът излезе от номер 42, подпийнал и плетейки леко крака, сянката се спусна и безшумно го последва.

Информаторът не бе проявил достатъчна дискретност. Две-три пресечки по-нататък, близо до глуха уличка, асасинът нападна. Проблясък на скрито острие, бърз, тих удар.

Откриха тялото едва на другата сутрин.

1.

Оуен искаше да разбере.

Вече знаеше, но искаше да подплати знанието с доказателства. Достатъчно убедителни да оневини баща си в очите на другите, включително на дядо си и баба си. Съдебната система се бе провалила, а на обществото не му пукаше. Баща му бе отишъл в затвора за убийство, което не беше извършил, и бе починал там от идиотски спукан апендикс, преди Оуен да успее да се сбoguва с него. Ето защо сега от него зависеше да открие какво всъщност се е случило през нощта на банковия обир.

Мислеше, че Хавиер ще разбере. С него бяха приятели от трети клас, когато животът на Оуен отиде по дяволите. От известно време не бяха толкова близки, вярно — бяха се поотчуждили в прогимназията — но Оуен все още смяташе, че може да разчита на Хавиер.

— Е, ще дойдеш ли с мен? — попита го той.

Стояха пред гимназията — в страничния двор на училището, до празна стойка за велосипеди с олющена боя. Трима приятели на Хавиер — момчета, които Оуен не познаваше — ги наблюдаваха от няколко крачки и си говореха.

— Не знам — отвърна Хавиер.

— Не знаеш?

Хавиер не продума. Просто се взираше в него.

— Хайде де. Бива те с техниката. По-добър си от мен. От всички. — Оуен стрелна с поглед приятелите на Хавиер. — Дори никой друг да не го знае, ти и аз сме наясно.

Хавиер също погледна към приятелите си. Не се бе усмихнал, не се бе засмял, не бе променил каменното си изражение, откакто преди няколко минути Оуен го бе заговорил и му бе обяснил плана си. Хавиер, застанал сега пред него, сякаш не беше същото момче, което Оуен познаваше някога; с което се бе запознал, след като баща му отиде в затвора, а майка му се премести при родителите си. Нов квартал. Ново училище. Нови хулигани.

— Ще си помисля — каза Хавиер. — Трябва да вървя.

Обърна му гръб.

— Наистина ли? — попита Оуен.

— Какво? — Хавиер го погледна през рамо.

— Ще си помислиш.

— Да. Казах ти.

И се отдалечи.

Оуен го видя как се връща при групата и се почуди дали Хавиер действително нарича приятели тези момчета — от такива като тях го пазеше навремето. Щом приближи, те повдигнаха въпросително вежди, а той просто сви рамене и поклати глава.

Оуен нямаше представа какво прави Хавиер сега. Как бяха стигнали дотук — от най-добри приятели до непознати — за две години? Така се случи и с майка му. Смъртта на баща му преди три години би трябвало да ги сближи, но тя бе раздалечила самотните им острови. Континентален разлом — постепенен, необратим и белязан от земетресения.

Оуен излезе от двора на училището и тръгна към къщата на баба си и дядо си. Реши, че тази нощ ще отиде, независимо дали Хавиер ще дойде, или не. Нямаше избор. Всичко зависеше от него.

Искаше да разбере.

* * *

Когато Оуен отвори предната врата, баба му седеше във фотьойла си в дневната и гледаше телевизионно шоу, по-старо от внука ѝ. Котаракът ѝ — Гюнтер — скочи от скута ѝ и явно заби нокти в краката ѝ през домашната рокля, защото тя изпищя и потрепери. Гюнтер измяука и доприпка до Оуен с вирната опашка, за да се отърка в крака му.

Оуен се наведе и го почеса между ушите.

— Здравсти, бабо.

— Здравсти — поздрави тя, намалявайки звука на аплодисментите. — Как беше в училището?

— Нормално — отговори той.

— А оценките ти?

— Същите като вчера.

— Трябва да са по-добри. Не подценявай образованието. Не бива да свършиш като баща си.

Оуен често чуваше тези думи — товарен влак, който прегазва здраво и влачи след себе си вагони с всяка свада, всяка сълза, всяко процедено през зъби изречение и всяка шумна разпра между майка му и родителите ѝ, която Оуен бе чувал по време на процеса и след него. Баба му и дядо му мразели баща му още преди майка му да се омъжи за него; сега мразеха още повече спомена за него. Бащата на Оуен бе изкупителната им жертва — сянка, която може да е толкова ужасна, колкото им е необходимо, винаги на разположение да поеме всякаква вина. За всичко.

Оуен бе научил отрано, че не бива да защитава призрака. Ала нямаше и нужда. Това не беше баща му. И скоро всички щяха да разберат.

— Ще си повиша успеха — каза той. — Къде е дядо?

— Отзад — отговори тя. — Ремонтира косачка. Няма да е зле да му помогнеш.

Оуен се усмихна само вътрешно. Дядо му не се нуждаеше от помощ за нищо, камо ли за двигател — тоест вероятно искаше да говори с него. Оуен се ужаси, но знаеше, че няма начин да се измъкне.

— Ще отида при него — кимна той.

Мина през дневната с бежови хоросанови стени, украсени с благопристойни маслени картини, избрани от баба му, и със стар килим, който или не хващаше лекета, или толкова добре го поддържаша, че нямаше причина да го сменят с нов. В кухнята грабна портокал от купа с плодове върху безупречно чистия пластмасов плот и излезе през задната врата, която се отвори с изскърцване и се захлопна зад гърба му.

Дворът — малък и толкова изряден, че приличаше на изкуствено изделие, представляваше свършено подкастриена зелена морава с формата на амеба, заобиколена от цветни лехи и храсти. Няколко портокалови и авокадови дръвчета растяха до високата шест стъпки дъсчена ограда, бележеща границата на империята на баба му.

Оуен прекоси тухлената пътека в задния двор до аванпоста на дядо си — постройката, която нито веднъж не бе чувал да наричат гараж, макар да беше точно това. Вътре дядо му се бе надвесил над

косачка под флуоресцентната крушка, увиснала от тавана. Носеше същия стар дънков гащеризон, с който внукът му го помнеше открай време.

— Ще я продаваш ли? — попита Оуен.

— Не — поклати глава дядо му. — Еджъртънови ми я дадоха да я ремонтирам.

— Ще им вземеш ли пари?

— Не. Но сигурно ще се опитат да ми платят.

— Баба би казала, че *тя* трябва да им плаща, задето ти намират занимание.

Дядо му се разкикоти.

— Откъде знаеш, че не го казва?

Оуен ухапа кората на портокала, за да я забели, и усети горчивината ѝ. После заби пръсти в нея и по тях се стече сок.

— Не ми цапай пода — скастри го дядо му.

Оуен смяташе, че точно работилниците са места, където може да накапеш пода със сок. Е, не и в работилницата на дядо му, където всички инструменти, резервни части и шишета с химически препарати бяха педантично подредени.

— Баба ти пита ли те за оценките?

— Да.

— Значи няма смисъл и аз да питам?

Оуен пусна обелката от портокала в кошчето за отпадъци.

— Току-що го направи.

Дядо му отлепи очи от косачката и го погледна.

— Вярно.

После се изправи, стиснал някаква част в ръка, и тръгна към работния плот до отсрещната стена. Зачовърка нещо с гръб към Оуен.

— Онзи ден видях стария ти приятел. Как се казваше? Хавиер?

— Така ли?

Оуен лапна резен портокал — беше сладък, не кисел, съвсем леко тръпчив.

— Отдавна не бях го виждал.

Оуен не каза нищо. Лапна втори резен портокал.

— Още ли сте приятели? — попита дядо му.

— Горедолу. Не точно.

— Не ми харесаха момчетата, с които беше. Хулигани.

— Откъде знаеш? — повдигна вежди Оуен.

— Личеше си.

— Звучи расистки, дядо. Хавиер не е в банда.

— Надявам се. Изглеждаше ми добро хлапе.

Оуен дояде портокала и по брадичката му покапа сок. Дядо му стоеше с гръб към него, зает с косачката.

— Стой далеч от тези момчетии — предупреди го той.

— Хайде, дядо, стига!

— Искам просто да ме чуеш. Кварталът не е същият. Когато с баба ти дойдохме тук, мястото беше доста порядъчно. Отгледахме спокойно майка ти. Нещата се промениха обаче през последните й години в гимназията. — Не последва уточнение, че тогава майката на Оуен бе срещнала баща му, но Оуен го прочете между редовете. — Стар инат съм. Не бих сменил дома си. Но не бих предпочел да растеш в този квартал. Вече не.

— Не съм в банда.

— Знам, че не си.

— Защо тогава го обсъждаме?

Дядо му се обърна и плешивото му теме отрази светлината на флуоресцентната лампа.

— Искам просто да внимаваш. На петнайсет си. Знам повече за днешните деца, отколкото си мислиш. Лесно е да те насочат по лош път. Всеки младеж иска да е част от група. Въобразява си, че няма да се поддаде, но преди да се усети, е затънал до шия.

Времето в работилницата обикновено протичаше така — дядо му използваше случая да работи колкото върху машините, толкова и върху него. Оуен разбираше, че е добронамерен. Баба му също. Грешаха обаче за много неща.

— Просто... — Дядо му поклати глава и пак се обърна към плота. — Просто внимавай. Имаш ли домашни?

— Написах ги в училище.

— Чудесно. Продължавай напред тогава.

— Училището е пътека за бягане — отвърна Оуен. — Как се върви напред по нея?

Дядо му се подсмихна.

— Умник! Влизай вътре да учиш!

Оуен се разкикоти и излезе от работилницата. Прекоси отново тухлената алея и мина през задната врата. В къщата баба му бе изключила телевизора и шеташе в кухнята — режеше моркови на плота, където имаше голяма купа и много зеленчуци.

— Как е положението там? — попита го тя.

— Добре — кимна Оуен. — И ти ли мислиш, че съм се забъркал в банда?

— С право се притеснява — каза баба му. — Доста добри момчета от квартала попаднаха в лоша среда. Трудно се забравя какво се случи с баща ти.

— Да, с дядо доста се стараете — отбеляза Оуен. — Отивам в стаята си.

Баба му остави ножа.

— Просто не искаме да тръгнеш по същия път.

Оуен не отговори, защото отвореше ли уста, щеше да си навлече неприятности. Измъкна се от кухнята, прекоси дневната и коридора и влезе в стаята си. Изрита куп дрехи, за да затвори вратата. Заклучи я и остана няколко секунди до нея, задъхан и втрещен в тавана.

Знаеше, че баща му не бе свършен. В гимназията се забъркал в неприятности — кражба от магазин и хулиганство, но нищо сериозно. Нищо, което да му се лепне и да му обърка живота, когато навърши осемнайсет. Бе надживял този етап. Мъжът, когото Оуен познаваше, работеше усърдно, държеше се безупречно и дори без колежанска диплома бе успял да настани семейството си в предградие с дървета по улиците, велосипеди по моравите пред къщите и по две хубави коли на всяка алея. Дядото и бабата на Оуен обаче не виждаха това. Помнеха единствено разхайтения гимназист, а след като арестуваха баща му и съдебният процес започна, месеците се превърнаха в безкрайно натякване пред майка му: „Ето! Излязохме прави!“.

Ала не бяха прави. Нито те, нито съдията и съдебните заседатели.

Оуен се тръсна върху стола до бюрото, където стоеше компютърът му, и събори кулата от празни бутилки от кока-кола до монитора. Разчиташе на Хавиер да провери дали технологията е безопасна, но задачата се падна на него, в случай че приятелят му не се появи. Перна клавиатурата да съживи компютъра и проведе онлайн проучване за „Абстерго Индъстрис“, за безумно скъпите игрални

конзоли „Анимус“ и нещо, наречено „Хеликс“. Статиите обаче бяха напудрена корпоративна пропаганда, излъскана до блясък от специалистите по връзки с обществеността, за да не казва нищо. Откри малко повече из чатовете — предимно предупреждения и параноично бръщолевене в какви глобални конспирации е замесен „Абстерго“. Но кой международен конгломерат не включва конспирация? Струваше му се, че такова е естеството на играта.

След още няколко безплодни опита за търсене чу как майка му се връща вкъщи от копирния център — входната врата се отвори, приглушеният ѝ глас размени две-три думи с баба му в дневната и след секунди на вратата му се почука.

Оуен изключи брауъра.

— Влез.

Бравата изтрака.

— Заключено е.

— О, извинявай. — Оуен скочи от стола и отвори вратата.

— Забравих.

— Всичко наред ли е?

Майка му стоеше в коридора, облечена в синьо униформено поло, с вързана назад коса и сякаш няколко посребрели косъмчета повече от вчера.

— Да. Защо? — попита Оуен.

— Баба ти спомена, че си говорил с дядо си.

Оуен сви рамене.

— Нищо по-различно от преди. Едно и също всяка седмица.

— Видял е Хавиер и май се е изнервил.

Оуен подбели очи.

— Хавиер не е в банда.

— Добре. — Майка му вдигна длани, осеяни с къси червени драскотини от хартия. — Щом казваш. Добре е обаче, че баба ти и дядо ти се безпокоят.

— Нима?

— Да. Означава, че са загрижени за теб.

Оуен се отдалечи от отворената врата и се просна по гръб върху леглото си, скръстил ръце зад главата.

— Не бих го нарекъл така.

Майка му влезе в стаята.

— А как?
— Загрижени са да не оберат някоя банка като татко.
Майка му отметна глава, сякаш се е блъснала в невидима стена.
— Не говори така.
— Но те си мислят точно това.
— Нямах това предвид. Просто... не говори така.
— Защо? Ти също мислиш като тях. Или поне вече не отричаш, когато повдигнат въпроса.
— Оуен, моля те. Не мога...
Тя погледна към вратата.
— Както и да е. — Той затвори очи. — Все едно.
Майка му пристъпи от крак на крак, после тръгна към вратата, лавирайки между разхвърляните по пода дрехи. Настъпи няколко опаковки от храна и най-сетне затвори вратата след себе си.

* * *

По-късно през нощта — след като се навечеряха и измиха чиниите — Оуен я чу как си ляга в стаята до неговата. После и дядо му мина по коридора с тежка стъпка. След още два часа баба му изключи смеха и саксофоните, озвучаващи късното ѝ телевизионно шоу, и си легна. Тогава Оуен стана, надяна суичър с качулка и излезе крадешком от стаята си. Предната врата скърцаше, затова мина отзад и се погрижи рамката с мрежата да не се затръшне зад него.

Нощта беше хладна; вятърът разнасяше вестници по улицата. Дядо му и баба му поддържаха двора и къщата си изрядни като за пощенска картичка, ала мнозина от съседите им бяха немарливи. Онези, които поливаха моравите си, имаха предимно плевели. Онези, които не ги поливаха, имаха пръст. Тротоарът се бе напукал и хлътнал още преди Оуен да заживее тук, но никой не го поправяше, и всеки, който не познаваше топографията, би се препънал в тъмното.

Наложи се да тича, за да хване последния автобус от близката спирка, но успя и не след дълго се вирише през отражението си в стъклото към улиците отвън, водещи до адреса, даден му от Монро. Всъщност не беше точно адрес, а по-скоро място край заводи и складове в периферията на града. Смени два автобуса — за щастие

линии, движещи се през цялата нощ — и после вървя пешком цяла миля край блокове, нашарени с графити и тъмни, зарешетени витрини на магазини.

Индустриалният парк, където най-после стигна, изглеждаше безлюден — с врати, залостени с катинари, счупени прозорци и бурени, задушаваци тесните пространства между сградите. Малкото улични лампи хвърляха върху земята жълтеникави петна с цвят на повръщано. Оуен тъкмо започваше да се чуди дали Монро не му е изиграл номер, когато най-сетне видя автобуса, паркиран в сенките.

Не приличаше на превозните средства, с които бе стигнал дотук. Този автобус беше стар, с гуми с обемисти калници, а между тях — издадена заоблена броня с широка ъгловата решетка. Моделът бе подходящ за сбирката на колекционер на класически автобуси, ако изобщо има такива хора. Беше боядисан в кафяво и със затъмнени прозорци, но някак си не изглеждаше запуснат като всичко наоколо.

Зад него по чакъла изхрущяха стъпки и Оуен се обърна рязко.

— Спокойно — каза Хавиер. — Аз съм.

Носеше бяло яке с качулка и ръцете му бяха напъхани дълбоко в джобовете.

Оуен въздъхна звучно.

— Дойде, а?

— Помислих — отвърна Хавиер.

— Благодаря. — Оуен кимна към автобуса. — Това е.

— Сигурен ли си, че искаш да човъркаш в генетичния си код? — попита Хавиер. — В мозъка си?

— Да. Искам да разбера. А и други деца са го правили.

— Чух. И Монро ти каза, че това ще сработи?

— Нямахме време да го обсъждаме. Каза ми просто да дойда тук. Хавиер сви рамене.

— Да разберем тогава.

2.

Оуен приближи до предната врата на автобуса и почука с кокалчетата на пръстите си. Пъхна ръце в джобовете си, докато с Хавиер чакаха да им отворят. Вратата най-последно зейна с проскърцване и студена светлина, синя като хотелски басейн, се разля около силует, очертан зад нея.

— Радвам се, че успя, Оуен — каза Монро с дълбок и резониращ глас, все едно някой потупва струни на бас китара. — Виждам, че си довел приятел. Влизайте.

Той се обърна и изчезна навътре. Всички в училището познаваха Монро — компютърния спец. Почти всички го харесваха, с изключение вероятно на неколцина учители. Оуен и Хавиер се качиха по тесните стълби и го последваха към дъното на автобуса.

Външният вид на возилото се отличаваше коренно от интериора — с изцяло обновена бяла облицовка, флуоресцентно осветление, редица компютърни монитори и мирис на сгорещена пластмаса и озон. Ергономичен тапициран стол заемаше задната част на автобуса. Монро бе застанал вляво от него. Носеше същите дрехи, с които някак си успяваше да се явява всеки ден на работа в училището: избелели джинси, кецове, трикотажна риза над концертна тениска с логото на група, непозната за Оуен; косата му стигаше до раменете и имаше козя брадичка. Оуен не можеше да каже със сигурност на колко години е. Подминал четиридесетте? Малко над петдесет?

— Хавиер, нали? — попита Монро, когато Хавиер изкачи стълбите зад Оуен.

— Откъде знаеш? — повдигна вежди Хавиер.

Монро щракна с пръсти и почука с показалец слепоочието си.

— Ейдетична памет, човече.

— Нецо като фотографска памет ли? — осведоми се Оуен.

— Не съвсем — обади се Хавиер зад гърба му. — Но това не обяснява откъде ме познаваш.

— Попълвам досиетата на учениците — уточни Монро. — Вероятно бих познал всяко дете от гимназията.

Отговорът явно не убеди Хавиер, който скръсти ръце и огледа автобуса:

— А какво е това?

— Това ли? — разпери ръце Монро. — Това сте вие.

— Леле! Колко дълбокоумно — отвърна с равен глас Хавиер.

— По-спокойно — каза Монро. — Имам предвид предназначението на техниката — да влезе в теб. В твоята ДНК — посочи Оуен.

— Да... именно — проточи Хавиер. — Какво си устроил тук? Не ми прилича на игралните конзоли „Анимус“, които видях в Мрежата.

Оуен оцени факта, че Хавиер се е поразровил, преди да дойде.

— Няма информация за този модел нито в магазините, нито онлайн — обясни Монро. — „Абстерго“ не я разгласява. Тази машина е разработена въз основа на първия „Анимус“. Модифицирах я значително обаче.

— Това, значи, е истинското нещо? — Хавиер пристъпи напред, внезапно заинтригуван.

— Как така „не я разгласява“? — попита Оуен, спомнил си колко малко резултати даде проучването му. — Искаш да кажеш, че е търговска тайна или нещо подобно?

— Нещо такова — кимна Монро. — „Абстерго“ представя „Анимус“ като инструмент за търсене. Или дори за развлечение. Много скъпо развлечение.

— А какво прави твоята машина? — поинтересува се Хавиер.

— Същото в основни линии — отговори Монро. — Взема ДНК проба, анализира я и отключва генетичната памет на предшествениците ви, складирана в нея. После създава симулации, в които участвате.

Докато говореше, Монро се взираше понякога настрани или над рамото на Оуен — не за да отбягва погледа му, а по-скоро защото умът му се зарейваше другаде.

— А каква е разликата? — попита Хавиер.

Монро сбърчи чело.

— Другите модели имат достъп до спомените на всеки, чиято ДНК е складирана в информационната система на „Абстерго“...

— Четох обаче, че „Абстерго“ манипулира симулациите — прекъсна го Хавиер.

— Как ги манипулира? — обади се Оуен.

— Като шоу на живо — отвърна Хавиер. — Орязват гадостите и не получаващ цялата история.

— Точно така — кимна Монро. — Новите модели „Анимус“ са предназначени за забавление и обслужват интереса на „Абстерго“. Хората виждат и преживяват историята, както „Абстерго“ иска да им я покаже. Истината е на заден план. Този модел — Монро облегна ръка върху подложката за глава на ергономичния стол — има достъп само до *личните* спомени. Неизопачени. Това е единственият начин да се разкрие истината.

— Откъде имаш технологията? — попита Хавиер.

— Работех за „Абстерго“. Преди доста време. Други въпроси?

Оуен погледна през рамо към Хавиер, който кимна и каза:

— Да, още един. Защо го правиш?

— А ти? — контрира Монро. — Поканих Оуен, не теб.

— Тук съм, защото Оуен ми е приятел и му го дължа.

Оуен не се смяташе за сантиментален, но — с ръка на сърцето — думите на Хавиер му харесаха.

— Добре — кимна Монро. — Всъщност и аз го правя, защото съм нечий дължник.

По натъртения му тон Оуен разбра, че няма да се впусне в подробности. Хавиер обаче не продължи да разпитва и Монро се обърна към Оуен.

— Е, каква истина търсиш? В училището нямахме време за уточнения. В чия памет искаш да погледнеш?

Оуен си пое дълбоко дъх.

— На баща ми.

— О, ясно. Бащите са важни — съгласи се Монро. — Нещо конкретно?

— Искам да разбера какво му се е случило през една нощ. Осемнайсети декември. Преди пет години.

— А! — Монро поклати глава. — В такъв случай не мога да ти помогна.

Оуен пристъпи към него.

— Как така? Но аз дойдох само за това! Каза, че...

— Попита ме дали мога да вляза в спомените на баща ти. Отговорих, че мога. Това е вярно. Ти не спомена обаче, че те интересуват преживелиците му отпреди пет години.

— Но...

— Просто не е възможно — продължи. Монро. — Твоята ДНК съдържа спомените на баща ти до момента, когато си заченат, не по-нататък. Нямах достъп до генетичните му спомени от времето, когато си бил... на колко? Десетгодишен?

— Прав е — намеси се Хавиер. — И аз се зачудих, но си помислих, че сигурно има някаква нова технология.

Предметите в автобуса сякаш притиснаха Оуен в обръч — причерня му от отчаяние и гняв.

— Какво да правя тогава? Как да вляза в спомените му от онази нощ?

— Трябва ти друга разновидност на „Анимус“ — отговори Монро. — И проба от неговата ДНК след онази нощ. Само така случилото се ще е кодирано в генетичната му памет.

Мускулите на Оуен се напрегнаха дотолкова, че се разтрепериха.

— Но през онази нощ го арестуваха! Отведоха го и повече не се върна вкъщи. Нямам ДНК.

Монро въздъхна.

— Е, съжалявам, човече...

На Оуен му се прииска да халоса с юмрук монитора пред него. Беше дошъл тук, защото това бе единственият начин. Единственият начин да докаже, че баща му е невинен. Единственият начин да поправи грешката. Оказа се обаче, че не е никакъв начин. Бе уловен в клопка — да слуша как баба му и дядо му хулят баща му, да вижда как майка му зачерква без борба спомените си за него.

— Можеш ли да го направиш, ако намери ДНК на баща си? — попита Хавиер.

— Разбира се — отвърна Монро. — С друг „Анимус“ и ДНК материал, взет след онази нощ.

Оуен усети как Хавиер слага длан върху рамото му.

— Може би майка ти е запазила нещо с неговото ДНК. Стара риза, примерно?

— Нямаме нищо — поклати глава Оуен. — Трябваша ни пари. Мама продаде всичко, за да се опита да задържи къщата. Но я

изгубихме.

В автобуса настъпи мълчание. Чуваше се само тихото жужене на компютърните вентилатори, прищракването и шушненето на харддискете. Оуен не искаше да си тръгва, защото така щеше да признае поражението си. Стоеше объркан сред безполезните машинарии.

— Слушай — наруши тишината Монро. — Правя това от известно време. В различни градове. В различни училища. Някои деца идват при мен заради тръпката. Други, като теб, търсят отговори. Само че рядко откриват отговора, който очакват, и почти никога не разрешават проблема. Мисля, че е най-добре да се запиташ защо този въпрос е толкова важен за теб.

— Това пък какво значи? — разпери ръце Оуен. — Татко отиде в затвора. За нещо, което не е направил. Очевидно е защо е важно за мен.

— Да се махаме оттук — подръпна го Хавиер. — Този човек не може да ти помогне.

— А ти? — Монро погледна към него.

Хавиер присви очи.

— Какво?

Монро кимна към стола.

— Искаш ли да пробваш?

— Ами речта ти? Как това не разрешавало проблемите? — повдигна вежди Хавиер.

— Ти не търсиш отговори от „Анимус“ — напомни му Монро. — Сигурен съм обаче, че си любопитен.

— Не се преструвай, че ме познаваш — тросна се Хавиер.

— Виждал съм оценките ти от тестовете по математика и природни науки — каза Монро. — Доста впечатляващи резултати. Ако наистина си ги постигнал, няма начин да не си заинтригуван.

Хавиер не отрече.

— Виж, не те насилвам — продължи Монро. — Твоя воля. Но така или иначе си дошъл, а наистина е адски забавно да си някой друг за малко.

Хавиер погледна към Оуен с познато изражение, каквото той не бе виждал отдавна. Монро имаше право. По времето, когато бяха най-добри приятели, привлечеше ли нещо интереса на Хавиер, по лицето

му се изписваше развълнувана решимост, веждите му се събираха и устните му се разтягаха в усмивка. В момента изглеждаше точно така и Оуен се почуди дали това не е истинската причина приятелят му да дойде тук.

— Добре. Ще го направя — кимна Хавиер.

— Хайде! Сядай! — подкани го Монро и се обърна към конзолите и примигващите светлини.

Хавиер заобиколи Оуен и компютърното оборудване. Когато се отпусна бавно на стола, Оуен усети да го обзема яд и негодувание. Вместо да му помогне, бившият му най-добър приятел някак си бе заел мястото му.

Хавиер се облегна назад и се облакоти върху ръкохватките на стола. Монро седна на въртяща се табуретка до него и извади нещо като пластмасова ръкавица, свързана със сноп кабели към главния компютърен терминал.

— Протегни си дясната ръка. — Монро разтвори ръкавицата като мида.

— Какво е това? — попита Хавиер.

— Скенер — отговори Монро. — Изпраща генетичните данни за анализ в „Анимус“. Просто си протегни ръката.

Хавиер нави ръкава на якето си и Монро затвори ръкавицата над голата му китка.

— Ще усетиш бодване — обясни Монро. — Така се взема кръвната проба.

Хавиер обаче не трепна.

— Добре. — Монро се завъртя към компютърния монитор и занатиска бутоните на клавиатурата.

Оуен приближи, за да вижда екрана, но иконите и текстът не му говореха нищо.

— Хей, Оуен! — обади се тихо Хавиер.

Оуен се извърна към него.

— Нали няма проблем?

Оуен сви рамене.

— Няма.

— Сигурен ли си?

— Има ли значение?

Хавиер не отговори.

Монро поработи с клавиатурата още няколко секунди.

— Отлично — отбеляза. — Доста обещаващо.

— Какво? — попита Хавиер.

— Дай ми минута — отвърна Монро и пръстите му пак пробягаха по клавиатурата; после вдигна глава към Оуен. — Да проверим нещо.

— Какво? — попита Оуен.

— Генетичен синхрон на спомените. — Монро извади втора ръкавица. — Дай ръка!

Оуен обаче скръсти ръце.

— Нали каза...

— Не става дума за баща ти — обясни Монро. — Искам да анализирам съвместимостта ти с Хавиер.

— Какво значи това? — поинтересува се Хавиер.

— Ако имате предшественици, присъствали на едно и също събитие — отговори Монро, — генетичните ви спомени ще се... насложат. Може да участвате заедно в симулацията. Съвместените данни всъщност подобряват яркостта на симулацията.

— Искаш да кажеш, че двамата ще видим едно и също? Заедно? — попита Оуен.

— Да — кимна Монро. — Моя модификация. Какво ще кажеш?

Предложението заинтригува Оуен; допадна му и идеята, че Хавиер все пак няма да го измести напълно. Той протегна ръка, без да попита Хавиер дали не възразява.

— Давай!

— Веднага! — Ръкавицата се затвори над китката на Оуен, иглата го бодна и той едва се сдържа да не разкриви лице. — Данните са налице — констатира Монро. — Ще ги анализирам за две-три минути и ще определя синхрона на паметта.

Оуен остана прав до ергономичния стол, втренчен в екрана на компютъра.

— А ако предшествениците ни не са се срещали? — попита Хавиер.

— При липса на съвпадение не мога да създам споделена симулация — отвърна Монро.

След няколко минути обаче „Анимус“ анализира данните и той обясни:

— О! Всъщност имате няколко ясни пресечни точки.

— Няколко? — учуди се Оуен.

— Да. Рядко попадение. Пътищата на прародителите ви са се срещали неколkokратно — на различни места и по различно време...

Той се взря в екрана, сякаш умът му продължава да обмисля нещо на бързи обороти.

— Значи ще го направиш? — попита Хавиер.

Монро примигна.

— Да... да. Хайде да настаним Оуен, докато спомените се компилират. — Той отиде в предната част на автобуса, извади плътна рогозка за йога и я разстла върху пода до ергономичния стол. — Не е много удобно, но става.

Оуен легна върху рогозката и се взря в тавана на автобуса над ръката на Хавиер, увиснала от стола над него. Чуваше тихото жужене на машинариите и усещаше пулса им през пода под себе си. Монро извади две каски с визьори и помогна на момчетата да си ги сложат. Оказаха се по-леки и по-удобни, отколкото изглеждаха. Пред очите на Оуен се спусна черна пелена, а ушите му заглъхнаха, създавайки чувство за безтелесност.

Чувате ли ме?

Гласът на Монро прозвуча в каската.

— Да — каза Оуен.

Да — отговорът на Хавиер дойде от същия източник както гласа на Монро.

Добре, ето каква е процедурата — продължи Монро. — *Първо ще заредя Коридора на паметта.*

— Какво е това? — попита Хавиер.

Преходна симулация — обясни Монро. — *Нещо като чакалнята на „Анимус“. Рязкото излагане на същинската симулация е трудно поносимо, дори опасно — психологически и физически. Трябва да я предизвикам постепенно. Щом свикнете с Коридора, ще заредя самата симулация. Готови ли сте? Ще е малко странно.*

— Готов съм — каза Хавиер.

— Готов съм — додаде Оуен.

Мина секунда и после настъпи потоп — прилив от светлина и усещания, все едно излизат на слънце от тъмно място. Оуен обаче не

заслони очи. Изчака търпеливо зрението му да се приспособи, нервите му да се успокоят и околният свят да дойде на фокус.

Стоеше сред безкрайна сива пустош, прорязана от сияйни процепи. Облаци мъгла се стелеха и виеха около него и се сливаха в геометрични форми, създаващи впечатление за нещо осезаемо — ръб на сграда, клон на дърво. Оуен погледна надолу и видя, че не е в своето тяло.

Гърдите му бяха покрити с ризница без ръкави над плътна кожена туника с метален обков. И двете бяха дълги — стигаха почти до коленете му. Носеше високи кожени ботуши, покриващи глезените му, и кожени ръкавици; от колана му висеше сабя в ножница. Когато извърна глава, каишка под брадата остърга кожата му и той осъзна, че има гъста брада. Ремъкът придържаше конусовиден метален шлем с извит надолу ръб, плътно прилепнал върху главата му.

— Ти ли си? — попита го някой, застанал точно зад него.

Оуен се обърна.

— Хавиер?

Фигурата пред него кимна, но не беше Хавиер. Различно тяло, различно лице, различен глас. Мъж на средна възраст с тъмна кожа, голи ръце и крака; облеклото му се състоеше от препаска, дебела подплатена туника и сандали.

— Приличаш на конкистадор — каза човекът, който би трябвало да е Хавиер.

— Ти приличаш на ацтек или нещо такова — каза Оуен.

Не точно. — Гласът на Монро прозвуча право в ухото на Оуен, а вероятно и в ухото на Хавиер. — *Ацтеките са завладели Мексико, но не изцяло. Хавиер е тлакскалтекски воин. Неговата народност е една от няколкото, сражавали се с ацтеките, преди да пристигнат европейците.*

— Откъде знаеш? — попита Хавиер.

От „Анимус“ — отговори Монро. — Анализира генетичните ви спомени и ги сверява с известните исторически данни. Показва ми също, че Хавиер е прав за твоя предшественик, Оуен. Намираш се в спомените на конкистадор. Войник на име Алфонсо дел Кастильо.

— А! Значи твоите хора са победили моите — констатира Хавиер.

Отново не точно — поправи го Монро. — Ернан Кортес е надвил тлакскалтеките, но в крайна сметка те са се съюзили с него срещу по-могъщите ацтеки.

— О! Съжалявам — каза Хавиер. — Значи моите хора просто са получили шарката от твоите.

— Не знаех, че в рода ми има конкистадор — вметна Оуен и не сметна за необходимо да се извинява и за това.

Симулацията ще ви пренесе в 1519 година — продължи Монро. — Точно преди Кортес да победи тлакскалтеките.

— Значи отиваме в Мексико? — попита Оуен. — Преди стотици години?

Фактически не отивате никъде — уточни Монро. — Оставете на пода в автобуса ми. Но ще се чувствате, сякаш сте другаде. Затова използваме Коридора на паметта.

— А сега какво следва? — поинтересува се Хавиер.

Сега — отговори Монро — искам да се отпуснете. Да се поразтърпите. Да свикнете със симулацията да се намирате в чуждо тяло, докато спомените се компилират напълно.

Оуен направи крачка напред, после още една. Странно усещане. Въпросният Алфонсо беше по-нисък от него, с различна походка и различни пропорции на ръцете и краката. Докато Хавиер вървеше към него, той измъкна сабята си от ножницата. Върху кожената ѝ дръжка бяха усукани метални нишки; в основата ѝ имаше кръгъл златен диск, а над напречника — широка ръкохватка, обхващаща дланта му. Дългото три стъпки острие сияеше като сребро.

— Гледай! — каза той на Хавиер и проряза въздуха с него.

Отначало ръката му боравеше непохватно с тежката сабя. После обаче Оуен усети как тилът му изтръпва; постепенно тръпките завладяха ума му и се превърнаха в натиск върху мислите му. Той си наложи да не се съпротивлява на натиска, уталожи своите мисли и ръката му раздвижи по-опитно и по-леко оръжието. Осъзна обаче, че никога през живота си не е държал сабя, и щом мисълта изплува в ума му, изгуби част от ловкостта си.

— Внимавай! — Хавиер отстъпи настрана и острието се размина на косъм с ръката му.

— Извинявай — Оуен се втренчи в сабята. — Това е странно.

Кое? — попита Монро.

Оуен се озърна, сякаш Монро е някъде из сивата пустош.

— Сабята — отговори Оуен. — Все едно... знаех как да я използвам.

Знаеш — каза Монро. — Или по-скоро Алфонсо дел Кастильо знае.

— Значи е бил той? — попита Оуен.

Имаш достъп до спомените му — отвърна Монро. — До всичките му спомени.

— Май се опитва да поеме нещата в свои ръце — отбеляза Оуен.

Да, в известен смисъл — каза Монро. — И в известен смисъл трябва да му позволиш. Симулацията работи чрез синхронизиране. За да преживееш спомените на предшествениците си, трябва да се оттеглиш на задната седалка и да ги оставиш да въртят кормилото.

— Значи нямаме контрол, щом стигнем там? — осведоми се Хавиер.

Имате някаква свобода на действие в симулацията — обясни Монро. — Но това не е пътуване във времето. Не можете да промените събитията. Не можете да промените спомените, а ако излезете твърде далеч от границите им, ще се десинхронизирате. Симулацията се нарушава и или ви връща в Коридора, или право в реалния свят. И в двата случая преживяването не е приятно.

— А по какво се познава десинхронизацията? — попита Хавиер.

Усеща се — отговори Монро. — А и симулацията се нарушава. Постарайте се обаче да не се притеснявате. Постепенно ще влезете в крачка. Просто се отпуснете. Смесът на „Анимус“ е да излезете от черупката на ума си и за известно време да пребивавате в мислите на друг човек. Готови ли сте?

Оуен погледна към сабята и я пъкна в ножницата.

— Да.

Добре — каза Монро. — Задействам ли системата, усещането ще ви създаде проблеми — по-сериозни, отколкото в момента на влизането в Коридора на паметта. Отпуснете се и ще се справите. И още нещо — възможно е в самото начало предшествениците ви да не са съвсем близо един до друг, но са достатъчно близо, за да сподели симулацията. Не се втурвайте да се търсите, за да не се десинхронизирате. Така или иначе не можете да разговаряте

помежду си, както в настоящето. Просто оставете спомена да се разгърне. Разбрахте ли?

— Да — отговори Оуен.

Готови ли сте? — попита Монро.

— Натискай бутона — отвърна Хавиер.

3.

Хавиер все още не беше сигурен дали е било добра идея да приеме предложението. Монро обаче имаше право. Бе дочул други деца да обсъждат „Анимус“ и го глождеше любопитство. Или просто искаше за известно време да се измъкне от главата си. Животът му в момента бе толкова объркан и заплетен.

Оуен стоеше пред него в Коридора на паметта. Само дето всъщност не беше Оуен, а негов предшественик — конкистадор с шлем и сабя, с която някак си умееше да борави. Хавиер не знаеше колко различно изглежда неговото лице, но усещаше тялото си много променено. Тлакскалтекът бе далеч по-възрастен, ставите го боляха, а съзнанието, опитващо се да се вмести в главата на потомъка му, възприемаше света по крайно несвойствен начин. Хавиер бе предприел пътуването в „Анимус“, за да влезе в мислите на някой друг, ала главата му бе станала още по-претъпкана.

Потегляме — каза Монро в ухото му.

Коридорът на паметта се разпадна мигом с ослепителен проблясък. Сякаш влак прегази тялото на Хавиер и нещо повече — ума му. Дъхът му секна, повдигна му се и той запримигва зашеметен.

Когато зрението му бавно възвърна фокуса си, видя обширно поле, опасно от възвишения. Грееше топло слънце, въздухът бе приятно прохладен. Тревата под краката му беше висока и мека. Държеше дървен щит, боядисан и покрит с пера; в другата му ръка имаше нещо като дървена сабя, обточена с остри като бръснач триъгълни обсидианови остриета — необяснимо как Хавиер знаеше, че се нарича *макуахитъл*. Войници, въоръжени и облечени по същия начин, стояха от двете му страни, но главите на мнозина не бяха украсени с пера както неговата. Неколцина обаче имаха по-пищни накити — високи като корони и с дълги гирлянди от пера. Хавиер видя мъж с нещо като разклонено пернато знаме, поклащащо се на шест стъпки над гърба му; друг пък носеше подобие на голяма бяла птица с дълъг врат и криле, широко разперени над главата му.

Хавиер надзърна през рамо и гледката го вцепени. Зад него имаше хиляди, вероятно десетки хиляди воители. Те изпълваха просторната равнина чак до гората и подножията на възвишенията. Ревяха рогове, ехтяха бойни викове. Това беше армия, тръгнала на война.

Хавиер очевидно бе на предната линия, а битката приближаваше. Той се озърна отново, този път търсейки паникьосано път за бягство. Войникът до него му се намръщи с недоумение и каза нещо на непонятен език.

— Какво? Не те разбирам — каза Хавиер и веднага усети как възприятията му се замъгляват. Крайниците му изгубиха осезание, все едно са изключени от тялото.

Войникът изглеждаше още по-объркан и дори отстъпи крачка назад.

Отпусни се — изрече глас в ухото на Хавиер. — Остави предшественика си да говори.

— Монро?

Да, аз съм. Наблюдавам симулацията.

Това вдъхна известна увереност на Хавиер.

Остави спомена да се развива, човече. Просто го остави.

Хавиер си пое дълбоко дъх. Опитва се да изключи звука на масивната армия отзад и на неизвестния страх отпред и да успокои ума си. В същия момент долови нещо като настойчиви барабанни удари зад мислите си, вслуша се в тях и дори насърчи ритъма. Той стана по-силен и още по-силен, докато накрая Хавиер чу нечий чужд глас да се опитва да си пробие път навън. Чувството наподобяваше могъщо и дезориентиращо дежавю — една част от съзнанието му преживяваше нещо, а друга си го припомняше. Барабаният ритъм и пискливият глас се извисиха оглушително и най-сетне Хавиер се предаде на ума и волята, борещи се да го завладеят. В същия момент от собственото му гърло изригна боен вик на чужд език, който вече разбираше.

Воинът до него кимна явно успокоен, и също изкрещя. Възприятията на Хавиер се проясниха и изостриха.

Той бе Чималпопока — благороден *текутли*, храбър предводител, отличил се с храбростта си в не едно сражение срещу алчните и надменни потисници на народа му — ацтеките.

Сега обаче в земите им бе дошъл нов враг — от брега и макар да не бе за вярване, от морето. Бледите пришълци напредваха срещу тях в момента, яхнали високите си чудовищни елени и въоръжени с огнените си оръжия. Ала тук, в тази равнина, и в този ден хората на бога Камакстли щяха да ги пленят или да ги избият до крак.

— Наистина ли са *теотли*, духове? — попита воинът до Чималпопока.

— Не знам — отговори той.

— Тотонаките и отомите казват, че не можеш да ги убиеш. Стрелите и копията им не стрували повече от тръстики. Кожата на теотлите била желязна...

— Ризниците им са железни. — Чималпопока се втренчи в редицата дъбове и борове пред тях. — Обзалагам се, че под тях тече кръв.

— Значи не мислиш, че трябва да склучим с тях мир, както направиха тотонаките?

— Мисля, че трябва да изпълняваме заповедите на водача си.

— Но дори бащата на Сикотенкатъл, Старейшината, настоява да склучим мир. Чух дори слух, че някои мъже тук смятат да не се бият днес.

— Значи са родени под знака на страхливците — каза Чималпопока.

Той бе роден под знака на първия *оцелотл* — това значеше, че му е отредено да умре като военнопленник, съдба, която отдавна бе избрал да приеме храбро, но засега не го застигаше.

— Може би да не се съпротивляваш е проява на мъдрост, а не на малодушие — предположи другият воин.

— Щом смяташ така — каза Чималпопока, — присъедини се към тотонаките и постройте град за *теотлите* на мястото, където са били нивите ти.

Бойните рогове изреваха отново, сигнализирайки приближаването на врага. Чималпопока вдигна щита и *макуауитъла* си, жаден за кръвта на чужденците. От далечната гора пред него наизлязоха първите теотли. Маршируваха в боен строй с броните си, с гигантските си чудовищни елени, железните си шлемове и саби. Чималпопока видя и оръжието, което изстрелваше каменни топки от търбуха си, бълвайки искри и пламъци. Влачеха го предателите

тотонаки от Кемпоала. При вида на черния звяр Чималпопока изпита страх, който обзе и Хавиер.

Хавиер се почуди какво ще се случи, ако предшественикът му загине на бойното поле. Запита се дали ще почувства болката, когато го пронже сабя или го разкъса гюле. Знаеше, че тялото му е в безопасност извън симулацията, но това не смекчи ужаса, защото умът му бе *тук*. Симулацията бе повече от правдоподобна — Хавиер долавяше миризма на тамян и войнишка пот, чуваше цвиленето на конете на конкистадорите, виждаше далеч по-смъртоносните им оръжия, разбираше как ще свърши всичко и единственото му желание бе да измъкне предшественика си от полесражението.

Под натиска на тези мисли той отстъпи крачка назад от предната линия и симулацията изгуби част от яснотата си, сякаш спадна от висока до ниска резолюция.

Десинхронизираш се — каза Монро. — *Отпусни се.*

Много по-трудна задача сега, когато испанците напредваха към него с пушките и сабите си, срещу които дървеното снаряжение на Чималпопока бе почти безпомощно.

— Опитвам се — каза Хавиер.

Не можеш да промениш нищо — натърти Монро, — *това е спомен. Не забравяй, че се е случило преди петстотин години. Неизбежно е. Пробвай ли, ще се десинхронизираш.*

Хавиер си заповтаря една от думите му като мантра: „Неизбежно е, неизбежно е, неизбежно е“.

Това действително му помогна да върне съзнанието си в спомените на Чималпопока и да проясни симулацията.

Около четиристотин теотли маршируваха срещу десет хиляди тлакскалтекски воини. Чималпопока се усмихна, уверен, че битката ще приключи бързо, и се запита дали кръвта на *теотлите* храни боговете както човешката. Надяваше се да плени поне един жив и да го отведе при жреците за жертвоприношение върху олтарните камъни.

Мъжете около него не изглеждаха толкова обнадеждени, ала той ги окуражи с боен вик и те го подеха. Гласовете им и ревът на бойните рогове разтърсиха равнината и сякаш дори *теотлите* се огънаха.

— Камакстли е с нас! — изкрещя Чималпопока на хората си. — Днес поличбите са на наша страна!

Войниците му отговориха с въодушевен възглас.

Когато врагът стигна до мястото, посочено от Сикотенкатъл, Чималпопока даде заповед за нападение и тлакскалтекските воители се втурнаха срещу теотлите от всички страни, обграждайки ги в обръч.

Хората на Чималпопока изстреляха порой стрели и копия, но повечето отскочиха от щитовете и ризниците на теотлите. Някои все пак улучиха мека плът и с устни, разтеглени в усмивка, Чималпопока продължи да тича напред с другарите си, вдигнал високо сабята си. Преди да наближат вражеската линия обаче, огнените оръдия забоботиха.

От двете страни на Чималпопока мъже се лашваха назад и се строполяваха на земята с кървави дупки, зейнали в телата им. Той обаче не забави крачка, превеждайки воините си през още един огнен залп и през градушка от къси зли стрели, които пробиваха и най-дебелата кожена броня. После теотлите пришпориха зверовете си в мелето, тъпчейки и сечейки със сабите си.

Първите тлакскалтеки, стигнали вражеската пехота, удариха десния фланг на чужденците, но копията и обсидиановите зъби на сабите им се счупиха в железните им щитове.

Когато най-сетне се вряза в авангарда им, Чималпопока изрева яростно и сабята му повали един теотъл; веднага обаче се наложи да отскочи, за да избегне острието на друг демон. Така се развиваха всички схватки. Чужденците стягаха строя и не поемаха риск да се откъснат от редиците, за да преследват врага. Хората на Чималпопока бяха принудени да налитат и да се оттеглят, без да нанасят сериозни щети — бяха неспособни да пробият вражеската линия и същевременно понасяха тежки загуби.

Чималпопока вече усещаше миризма на кръв, смесена с пръст. Ако му бе съдено да умре днес, смъртта му щеше да е добър край. Той скочи отново напред и стовари сабята си върху главата на най-високия теотъл. Шлемът на демона пое удара, но вратът му се преви и той залитна назад. Тутакси обаче друг воин, покрит с метални пръстени, зае мястото му.

Отблизо слуховете се потвърдиха. Тези мъже — ако бяха мъже — имаха бледа кожа и лица с жълти косми. Ала в очите им Чималпопока зърна страх. Страх от смъртта. Човеци или не, теотлите все пак бяха смъртни.

Един от водачите на чудовищните елени се впусна пред другите. Бронираният звяр газеше и риташе, осакатяваше и тъпчеше, а сабята на ездача сечеше и режеше. Чималпопока насочи гнева си към тях — към тези мними богове — и захвърли щита си. Проправи си път през своите хора и се стрелна към ездача, вдигнал макуауитъла си с две ръце над главата. Налетя му отстрани и когато се намираше на разтег разстояние, скочи високо във въздуха и халоса с всички сили врата на звяра. Без да издаде звук, чудовището грохна на земята. Чималпопока знаеше, че му е счупил врата, защото бе усетил как костите му се трошат под обсидиановото острие.

Ездачът падна на земята, но бързо се изправи, макар и с ранен крак, и размаха диво сабята си. Чималпопока се спусна срещу него, но още трима теотли се втурнаха напред от вражеската линия да защитят другаря си.

— Предаността поне не им е чужда! — изкрещя Чималпопока.

Четиристотинте наистина успяваха незнайно как да удържат позицията си срещу десет хиляди. Чималпопока огледа бойното поле и осъзна, че многочислената тлаксалтекска армия всъщност подsigурява победата на врага. Просто бяха твърде много, за да маневрират ефективно в равнината. От първостепенно значение обаче бе стратегията на теотлите. За разлика от ацтеките те, изглежда, не искаха да вземат пленници — удряха единствено за да се защитят, да убият или да осакатят противника.

На Чималпопока обаче не му бе отредено да загине в битка. Той огледа макуауитъла си и установи, че са му останали зъби дори след нападението срещу звяра, който другарите му вече разсичаха, за да го отнесат.

Втурна се отново в мелето и зашемети изпречилия се на пътя му теотъл, разбивайки последните обсидианови зъби на макуауитъла. Сега Чималпопока не се оттегли — втурна се напред, за да пробие вражеската линия. Успя да си проправи път между два железни щита и дори усети противната миризма на немитите демони. Вдигна притъпеното си оръжие, готов да нанесе втори удар по вътрешната им линия. Те обаче го заобиколиха. Усети множество ръце да го сграбчат; зарита и заразмахва юмруци, ала го събориха на земята и го вързаха. Завлякоха го дълбоко сред редиците си и го хвърлиха върху стъпканата земя, откъдето да се вира в кожата, с които обвиваха краката си, и да

слуша бойните викове на тлакскалтеките, неспособен да направи каквото и да било. Това го накара да зарови лице в тревата и да зариде. Не от страх, а от безпомощност.

Защото такава бе съдбата му. Смъртта му приближаваше. На кой мрачен бог обаче щяха да го принесат в жертва теотлите и по какъв начин?

Битката продължи да окървявява равнината, докато Чималпопока чу роговете да сигнализират отстъпление, което значеше единствено, че високопоставен текутли е паднал. Не след дълго враговете вдигнаха пленника на крака и се оттеглиха сред дърветата, а чудовищните им елени и ездачи се спуснаха да преследват тлакскалтеките. После пехотинците довякоха Чималпопока в лагера си на стотина разтега навътре в гората — в село, чиито жители очевидно бяха избягали. Теотлите бяха завзели храма и това разкри на Чималпопока вероятната причина за победата им и мястото, където ще умре. Богът им явно бе с тях, но на кой бог служеха?

Един от бледоликите мъже улови грубо Чималпопока за лакътя и макар той да не го познаваше, Хавиер позна предшественика на Оуен, когото бе видял в Коридора на паметта. Съзнанието му надигна глава. Той отвори уста да проговори, но симулацията тутакси се замъгли и дърветата над него заприличаха на зърнисти пикселови силуети. Хавиер си спомни предупреждението на Монро, че не могат да разговарят един с друг както в настоящето. Оуен поклати безмълвно глава и Хавиер възпря мислите си, за да не се изхлузят съвсем от спомена. Синхронизацията постепенно се възстанови, но на повърхността остана малко повече от собственото му съзнание. Искаше да не губи представа за присъствието на Оуен, без да рискува да се десинхронизира, говорейки с него.

После теотълът Оуен помъкна Чималпопока през селото и го блъсна в една от къщите. Той се просна тежко на земята и от удара дъхът му секна. Докато се давеше за въздух в прахоляка, теотълът излезе.

— Не се бори с тях — рече някой от сенките — друг пленен тлакскалтекски воин. — Няма да ни убият. Искат мир.

— Доста странен мир — каза Чималпопопа и се претърколи по гръб, за да погледне към мъжа.

Беше млад и вероятно още не бе пленил първия си враг за жертвоприношение. Не знаеше нищо. Дори не беше вързан, а седеше отпуснат на земята, подпрял китки върху вдигнатите си колене.

— *Ние* ги нападнахме — подчерта момчето.

— Мислиш, че не са враждебни? — попита Чималпопока.

— Не е задължително — отвърна младежът.

— За мен има само един изход — поклати глава Чималпопока. — Знаците го разкриват.

4.

Отначало Оуен не позна Хавиер, но сега беше сигурен, че и двамата знаят кой и къде е другият. В „Анимус“ обаче не можеха да влязат в собствената си кожа. Трябваше да изиграят този споделен спомен като врагове и това пораждаше емоционален смут, напомнящ настоящата им действителност, която Оуен по принуда потисна, за да се върне в съзнанието на Алфонсо.

Този ум не беше приятно място. В Куба, а преди пет месеца и в града на майте Потончан, Алфонсо бе участвал в не едно безчинство. Оуен не преживяваше тези спомени и не искаше дори да помисля за тях, ала те се мерзелееха в съзнанието му като фон на битката, която Алфонсо току-що бе спечелил.

Победата още удивяваше Алфонсо. При вида на вражеската армия, изпълнила равнината, едва не побягна, но капитанът му вдъхна смелост, окуражавайки и него, и другарите му с вик:

— В името на свети Яков и Испания!

Такъв беше Кортес. Водачът им неведнъж бе надделявал над коварни управници и метежни съперници, а сега, макар и изправени пред непосилни обстоятелства, хората му продължаваха да вярват в него. Дори когато потопи корабите им във Веракрус, лишавайки ги от всякаква възможност за отстъпление и бягство от тази моряща ги с трески чужда земя, Алфонсо го приветстваше предано и за него бе готов да мине през адските порти. Всъщност точно натам отиваха.

Теночтитлан.

Седалището на ацтекския император и на съкровищницата му. Кръвта на Алфонсо се сгорещи при представата за златото и за тлъстия пай, който му се полага.

За да стигнат до легендарния град обаче, първо трябваше да се справят с местните, които Кортес държеше да спечели на своя страна. Алфонсо не проумяваше стратегията му. Беше виждал отдалеч езическите им ритуали — касапницата в чест на боговете им.

Кръвожадните индианци не заслужаваха доверие, но Алфонсо все пак се доверяваше на Кортес.

— В къщата ли остави новия пленник? — попита го друг войник.

— Да — кимна Алфонсо.

— Вързан ли е?

— Не е стегнат много.

— Добре. Капитанът ще остане доволен. Нахрани ги.

Алфонсо се запъти неохотно към котлите на готвачите, намери няколко къса мазно месо от плешивите кучета, които тукашните индианци угояваха и ядяха, и го занесе на затворниците. По-младият, пленен преди ден, прие храната с благодарност, но новият — по-възрастният — отказа да я приеме. Едва ли щеше да е задълго. Кортес щеше да го смири.

Алфонсо застана на пост пред кирпичената къща и зачака. Понеже му провървя и остана невредим в схватката, го бяха назначили за страж. Не че имаше нужда да пази индианците. Е, поне първият. Трябваше обаче да надзирават втория, който бе убил кобилата на Хуан Седеньо. По-възрастният пленник явно беше племенен вожд и не изглеждаше ленив и страхлив като повечето туземци. Алфонсо донякъде му се възхищаваше.

Денят мина без други набези от страна на местните. Използваха затишието, за да погребат мъртвите. Кортес бе заповядал да изпълняват ритуала тайно — под подовете на къщите, та индианците да не видят, че *теотлите*, както ги наричаха, са смъртни.

Привечер изящната Марина дойде при пленниците със свещеника Херонимо де Агилар. Алфонсо не беше виждал по-красива индианка — робиня, подарена на Кортес, която сега сподиряше неотлъчно капитана. Францисканският духовник бе корабкрушенец, почти подивял след осем години живот при маите. С общи усилия Марина и свещеникът превеждаха думите на капитана на местния език.

Алфонсо изопна рамене, когато двамата приближиха, и бузите му поаленяха при вида на смуглата жена. Строгийт поглед на свещеника обаче бързо охлади кръвта му и със сведени очи Алфонсо ги последва в къщата.

Отидоха до новия пленник и Агилар клекна до него. Свещеникът говореше с Марина на родния ѝ език на маите, после тя говореше с

пленника на неговия ацтекски език. Алфонсо не разбираше нищо, защото не изричаха нито дума на испански. При подобни разговори винаги го обземаше безпокойство, защото не можеше да се отърве от съмнението, че пред очите му се плете заговор.

След като няколко изречения минаха по веригата от езици помежду им, Агилар понечи да развърже затворника.

Алфонсо пристъпи напред.

— Какво правиш?

— Изпълнявам заповед на Кортес — отвърна свещеникът.

— Но ако той...

— Заповед на Кортес — повтори Агилар и това прекрати спора, макар че Алфонсо стисна дръжката на сабята си.

Вождът разтърка китките си, където въжетата бяха протрили кожата му и още личаха пръски кръв от кобилата — засъхнали и напукани като струпеи. Индианецът каза нещо на Марина с гневен, предизвикателен глас; тя каза нещо на Агилар и после всичко се повтори в обратен ред. Марина извади шепа стъклени мъниста и ги предложи на пленника — подкуп, представен като подарък.

Той ги отказа с нескрито отвращение.

— Какво казва? — попита Алфонсо.

— Не иска да съдейства — отговори свещеникът. — Предпочита да го принесем в жертва на боговете си.

— Какво? — възкликна Алфонсо и под смайването му Оуен усети страх за Хавиер; предприемеше ли някакво действие обаче, симулацията щеше да прекъсне. — Аз... — заекна Алфонсо... — Не разбирам тези варвари.

— Ако не дават кръв на боговете си — опита се да обясни Агилар, — вярват, че слънцето ще спре да изгрява. Ще настъпи краят на света. За тях жертвоприношението не е жестокост, а необходимост.

— Звучиш като един от тях — отбеляза дръзко Алфонсо.

Агилар обаче не се засегна.

— Научих се да ги разбирам.

— Значи и ти си варварин — каза Алфонсо и добави дума, която втресе съзнанието на Оуен.

— За него е въпрос и на чест — уточни Агилар. — В това отношение го разбираш, предполагам. Той вярва, че съдбата му е да

умре в плен. Не иска да бяга от нея. Смята, че стане ли наш посланик, както иска Кортес, ще прояви малодушие.

Докато разговаряха, Марина мълчеше, но ги наблюдаваше зорко; пленниците също не откъсваха очи от тях. На Оуен му се прииска да има някакъв начин да разговаря с Хавиер по време на симулацията, но явно нямаше — поне не в модификацията на „Анимус“, разработена от Монро. Затрудняваше се да предаде ума и тялото си на конкистадора, на собствения си тесногръд предшественик. Тежеше му разкритието, че носи спомените и генетичния код на този мъж в кръвта си.

Марина каза нещо на Агилар и свещеникът кимна в отговор. После двамата тръгнаха към вратата на къщата.

— Къде отивате? — попита Алфонсо.

— Да доведем капитана — отвърна Агилар.

— Но той не е вързан. — Алфонсо посочи племенния вожд.

— Наглеждай го тогава — отсече Агилар и се отдалечи с индианката.

Алфонсо застана пред вратата, а сянката му — огромна и дълга — се разстла по пода на къщата. Първият пленник — покорният — поклати глава и заговори с рязък тон на вожда. После се оттегли в ъгъла на стаята, където се намираще рогозката му, и легна с гръб към тях. Възрастният воин не продума; втренчи се в Алфонсо и стиснатите му челюсти го накараха отново да хване дръжката на сабята си.

След малко младият пленник захърка и Алфонсо пак отбеляза наум колко лениви са индианците, макар на Оуен да му се прииска да го смълчи. Няма начин обаче да смълчиш спомен. Налагаше се да търпи, неспособен да разговаря с Хавиер, докато минутите се точеха и напрежението се съствяваше.

Най-сетне отвън долетяха гласове. Оуен се запита какво ли ще направят испанците с Хавиер, ако предшественикът му откаже да им съдейства. Случеше ли се нещо лошо с него, Оуен не знаеше дали ще успее да наблюдава безучастно отстрани. Сега обаче се постара да не прекрочва границата, дележа съзнанието му от мислите на Алфонсо. Хавиер явно също полагаше усилия да се вписва в ролите им на пленник и страж.

Кортес влезе с енергична стъпка в къщата. Не бе свалил сребърната си броня и слънцето зад гърба му озаряваше раменете му с

ослепителни лъчисти отблясъци, които накараха Алфонсо да присвие очи. Марина и Агилар прекосиха прага след капитана.

Алфонсо сведе глава.

— Капитане, внимавайте! Затворникът не е вързан.

— Знам — отвърна Кортес. — Не се страхувам.

Спокойният глас и увереното му изражение успокоиха и Алфонсо.

— Нахранихте ли ги? — попита Кортес.

— Да, капитане.

— Добре. — Кортес се обърна към Агилар. — Каза ли му, че идваме с мир?

— Да — кимна Агилар.

Оуен се почуди как е възможно някой да му повярва след току-що проведената битка, но Алфонсо не се усъмни ни най-малко.

— Повтори го пак — настоя Кортес. — В мое присъствие.

Агилар предаде посланието на Марина, която на свой ред го преведе на пленника. Той я изслуша с поомекнало изражение и отговори с по-смирен тон.

— Пита кога ще го принесем в жертва — каза Агилар.

— Отговори му, че ще го пощадим — нареди Кортес. — И му дай подаръци.

Езиковата верига се повтори, както и опитът за подкуп със стъклени мъниста, с които капитанът изкушаваше индианците. Този път затворникът ги прие.

— Казва, че не иска да се крие от съдбата си — преведе Агилар. — Вярва, че ще умре като военнопленник, принесен в жертва на бога ни.

— Обясни му, че имам друг план за него — заръча му Кортес. — Искам да занесе послание до владетеля си. Така ще съдейства да се възцари мир между народите ни. Ако ми се довери, ще помогна да освободим страната му от тиранията на Моктесума и ацтеките.

След като му преведоха думите, пленникът погледна Кортес с присвити очи. Алфонсо се взря в лицето му в очакване на момента, когато индианецът ще повярва, защото рано или късно всеки се доверяваше на капитана.

Отмина мълчалива минута, през която Кортес наблюдаваше вожда от трона на увереността и могъществото си. Изглеждаше

внушително в доспехите си, стиснал особената кама, дар от Шарл V, с която никога не се разделяше. Навремето я притежавал Алфонсо V Арагонски, а той я получил от папа Каликст III.

После мигът настъпи — затворникът разтвори широко очи и кимна. Заговори на Марина със смирен глас, а тя преведе думите му на Агилар.

— Ще стане ваш посланик — каза свещеникът на Кортес.

— Доволен съм. — Пръстите на капитана пуснаха камата.

Какво стана? — Гласът на Монро наруши момента, изтръгвайки Оуен от паметта на Алфонсо. — *Какво е това?*

Оуен се почуди какво значи въпросът, но преди да успее да попита или да отговори, Монро пак заговори в ухото му: *Налага се да прекъснем симулацията. Веднага. Може да е малко неприятно. Дръж се!*

Кирпичената колиба експлодира. Светът на спомените се разпадна с пронизваща ума светкавица, която раздробил Кортес, Марина и Херонимо де Агилар. Болка проряза главата на Оуен и той едва се стърпя да не изкрещи, стиснал здраво очи, докато стихне.

Върнаха се в Коридора на паметта, все още в телата на предшествениците си.

— Какво, по дяволите...? — възкликна Хавиер. — Защо ни измъкна?

Ммм, сложно е — заекна Монро. — *Симулацията се дестабилизира. Беше по-добре да излезете.*

— По-добре от това, което стана? Мозъкът ми пламна! — възмути се Оуен.

Съжалявам — каза Монро. — *Просто стойте мирни. Трябва да проверя нещо...*

— Какво нещо? — попита Оуен.

Монро не му отговори.

— Не е за вярване! — каза Хавиер на Оуен. — Видя ли битката? Смахната работа!

— Да — кимна Оуен. — Само че моят предшественик беше чудовище.

— Не изглежда толкова лош — възрази Хавиер. — За конкистадор, имам предвид.

— Не знаеш какво е правил — поклати глава Оуен. — Няма и да ти кажа, защото не искам да си спомням.

— И бездруго се сещам — Хавиер погледна към ръцете си. — Чималпопока също е правил доста диви неща.

— Чимапо... какво?

— Чималпопока. Името ми. Така де, неговото име. Объркано е, нали?

— Не. Аз изобщо не съм като онзи тип.

— Все пак е диво, нали?

Оуен сви раменете на Алфонсо.

— Предполагам...

Добре — обади се Монро. — *Ще ви извадя от Коридора. Готови ли сте?*

— Повече от готови — каза Оуен.

Добре, симулацията приключва след три, две, едно...

Коридорът се разпадна, но по-постепенно от симулацията преди малко. Оуен затвори отново очи и когато ги отвори, лежеше на пода в автобуса и се взираше в празната чернота на угасналия визьор. Свали каската и видя Монро да освобождава бързо Хавиер от стола.

— И как по-точно се дестабилизира симулацията? — поинтересува се Хавиер.

— Този „Анимус“ не е предвиден за споделена симулация — отговори Монро и припряно се наведе да разкопчае Оуен и да му помогне да стане на крака. — Модификацията ми се претоварва и се изключва.

— Знаел си, но ни изпрати? — смая се Оуен.

— Ммм... Да, съжалявам — извини се Монро, побутвайки ги покрай мониторите към предната врата на автобуса. — Мислех, че ще издържи.

— Ама че каша — промърмори Хавиер.

— Е, поне разбрахте какво представлява „Анимус“! — Монро отвори вратата. — Хайде! Тръгвайте.

— Чакай... — вдигна ръка Оуен. Монро очевидно се опитваше да се отърве от тях. Държеше се странно. Децата в училището му се доверяваха, защото си го биваше — беше нещо като бунтар, а и се правеше на сляп, когато човъркаха из компютрите и онлайн. Никога не

си изпускате нервите. Сега обаче изглеждаше паникьосан. — Сериозно, какво се случи? — попита Оуен.

— Нищо — Монро поклати глава и ги побутна към стълбите. — Просто ми се вдигна адреналинът.

Хавиер излезе от автобуса и скочи пръв на земята.

— В опасност ли сме? — попита той.

Оуен слезе също от автобуса и се обърна към Монро.

Той потърка чело.

— Може би. Но мисля, че ви измъкнах навреме.

— Мислиш? — повдигна вежди Оуен.

— Успях. Измъкнах ви навреме — поправи се Монро.

Оуен усети, че на свой ред се паникьосва. Почуди се дали машината не е повредила мозъка му.

— Просто се прибирайте вкъщи — заръча им Монро. — Бързо. Всичко ще е наред.

После затвори вратата.

Оуен и Хавиер останаха навън. Не продумаха. Спогледаха се и извърнаха очи към автобуса.

Двигателят заработи и всички светлини на возилото се включиха — бледи фарове и червени стопове сред облак от изгорели газове. Предавките изръмжаха и Оуен и Хавиер отскочиха настрана. Автобусът потегли на заден ход и бавно се отдалечи, оставяйки ги сами в индустриалния парк.

— Какво, по дяволите, беше това? — попита Хавиер. — Къде отива?

— Не знам — отвърна Оуен.

— Защо се паникьоса?

— Попита нещо, преди да прекъсне симулацията.

Хавиер сви рамене.

— Смахнато е, човече.

— Кое? Монро? Или „Анимус“?

— И двете. Всичко. „Анимус“. Луда работа, нали?

— Да — съгласи се Оуен. — Луда.

Хавиер натъпка ръцете си в джобовете.

— Е. Ще се прибирам вкъщи.

— Да. — Оуен се почуди дали това ще промени нещо помежду им утре в училище. — И аз.

Тръгнаха в различни посоки и Оуен се върна със същите автобуси, но се наложи да ходи по-дълго пеша, защото щяха да пуснат последната линия чак на сутринта. Когато стигна до къщата на баба си и дядо си, тъмното небе просветляваше по края, колкото да покаже, че нощта приключва. Но все още беше много рано. Твърде рано някой да будува.

Вътре обаче всички лампи светеха.

5.

Баба му, дядо му и майка му бяха будни. Седяха до кухненската маса. Баба му бе загърната в пухкавия си хавлиен халат с цвят на сироп за кашлица, а косата ѝ, навита на ролки, бе прибрана под мрежичка. Дядо му беше по панталон и тениска, а майка му — облечена като за излизане. Когато Оуен влезе, всички вдигнаха глави. Майка му скочи от стола и го прегърна.

— Слава богу — прошепна тя. — Помислих си, че...

Замълча.

— Какво? — попита Оуен.

— Къде беше? — намеси се дядо му с далеч по-груб глас, отколкото през вчерашния следобед в работилницата.

— Навън — отговори Оуен.

— И какво прави? — настоя дядо му.

— Разхождах се.

Баба му въздъхна, облакът се на масата и разтърка очи.

— Просто се разхождаше — повтори дядо му.

— Да. Разхождах се.

— Е, вече си вкъщи — каза майка му.

Оуен се опита да се усмихне.

— Съжалявам, че те притесних.

Тя го прегърна отново и се отдръпна.

— Да вървим в леглата и да се опитаме да поспим. Ти си на училище, а аз съм на работа сутринта.

— Добре — кимна Оуен, облекчен и изненадан, че тя е готова толкова бързо да приключи въпроса.

Дядо му обаче се облегна назад и разпери ръце като крила.

— Това ли е всичко? Само това ли ще му кажеш?

— Татко, моля те...

— Не. — Той поклати глава. — Положението е сериозно. Не знаеш какво е...

— Знам, че се прибра невредим вкъщи — прекъсна го майката на Оуен. — Това е най-важното.

— Не само. — Дядото на Оуен го погледна втренчено в очите. — Важно е какво е правил по улиците през нощта. Не бива да си толкова снизходителна. Не е редно...

— Той е *мой* син. Възпитавам го по свой начин.

— Живееш под нашия покрив — възрази дядото на Оуен. — И ако не си забравила, той не е първото хлапе в тази къща, измъкващо се тайно нощем. Лично аз не предпочитам да повтарям миналото.

Думите му сломиха майката на Оуен и тя тутакси изгуби мимолетното желание да защитава сина си. Оуен веднага разбра, че отново е сам.

— Хвана ме, дядо — каза той. — Обрах банка.

Ръцете на баба му паднаха с тропот върху масата. Дядо му го погледна втрещен, а майка му въздъхна.

— Да — кимна упорито Оуен. — Обзе ме непреодолимо желание. Все едно да ти се прияде хамбургер или нещо такова. Прииска ми се да обера банка. Някакъв инстинкт, да кажем. Но не бойте се, по пътя оставих парите в сиропиталище. Като Робин Худ съм.

— Оуен, моля те. Не помагаш — намеси се майка му.

— Нито пък ти — отвърна Оуен.

— Не говори така на майка си! — Дядо му размаха показалец. — Покажи малко уважение!

— Уважение ли? — възкликна Оуен. — А вие знаете ли какво значи тази дума?

— Да. — Дядо му се изправи, изтръгвайки тих стон от стола, избутан назад, и от масата, върху която опря свитите си юмруци. — Поне се опитвах да те науча какво е.

— Как? Като хулиш баща ми през цялото време? — повдигна вежди Оуен.

— Казваме истината — вметна баба му.

— Това не е истината! — извика Оуен.

— Напротив — прошепна баба му. — Баща ти криеше, че е пристрастен към хазарта. Събра старите си приятели, обра банка и простреля невинен охранител, който имаше съпруга и две деца. Извади късмет, че не получи смъртна присъда.

— Получи — каза Оуен.

Баба му сви устни.

— Не очакваме да не обичаш баща си. Надяваме се обаче да имаш реална и честна представа за него.

Оуен имаше реална представа. Затова не вярваше на нито една от думите, които току-що бе изрекла. Просто нямаше начин баща му да е направил нещо подобно. По-лесният път бе да повярва. По-трудната истина беше, че старите приятели на баща му са го натопили.

— Говорейки за честност — вметна дядо му, — искам да разбера какво си правил. Не увъртай. Просто ми кажи. Защото по това време на денонощието в главата ми се пръкват неприятни мисли.

Оуен реши, че единственият изход е да им каже част от истината.

— Срецнах се с Хавиер.

— Онзи бандит? — кипна дядо му. — Защо?

— Не е бандит — отвърна Оуен, сдържайки яда си. — Искрах... просто да поговоря с него.

— За какво? — попита баба му.

— За татко — отговори Оуен. — Понеже очевидно не мога да обсъждам тези неща с вас.

Това ги накара да замълчат, защото нямаше начин да го оборят след всичко, което току-що бяха казали.

— Благодаря, че сподели с нас — наруши майка му тишината.

Оуен сви рамене.

— Да. Не че ми оставихте друга възможност.

— Следващия път просто ни кажи, че ще излизаш — намеси се дядо му. — Уважавам желанието ти да поговориш с някого на твоята възраст. Уважавам личния ти живот. Но трябва да сме сигурни, че нищо не те застрашава.

— Добре — сви отново рамене Оуен.

— И не забравяй какво ти казах. — Дядо му застава пред него и сложи ръка върху рамото му. — Лесно е да кривнеш от правия път. Затова внимавай. Ясно?

— Да — кимна Оуен.

После му позволиха да се качи в стаята си, където така и не успя да заспи.

* * *

По-късно сутринта Хавиер го чакаше пред училището. Оуен се изненада, но се зарадва, че снощното приключение в „Анимус“ ги е сближило отново.

— Всичко наред ли беше, когато се прибра вкъщи? — попита го Хавиер.

— Чакаха ме — отговори Оуен. — Мама сигурно си е помислила, че съм избягал. Но вече няма проблем.

— Чакаха те? — подсвирна Хавиер. — Човече, ако майка ми ме беше спипала, сега нямаше да съм тук. Направо се е побъркала, че ще се включа в банда като брат ми.

Тръгнаха заедно към главния вход на училището.

— Как е брат ти? — попита Оуен.

— Излезе от затвора. Опитва се да не си навлича неприятности.

— А баща ти?

Когато двамата бяха приятели, Хавиер му разказваше как никога не е достатъчно усърден и упорит, та баща му, започнал живота си с далеч по-малко, да е доволен от него.

Хавиер сведе очи.

— Същият е. Как е дядо ти?

— Същият.

Минаха през вратата на училището и влязоха в главното фоайе, където учениците седяха и закусваха или просто говореха, скупчени на групички. От тавана висеше голям плакат със символа на гимназията — викинг с карикатурен рогат шлем, какъвто според Хавиер викингите изобщо не са носили.

— Искам да говоря с Монро — каза той. — Ще дойдеш ли?

— За снощи?

— Да. Искам да разбера защо дръпна шалтера.

Прекосяха фоайето и изкачиха широкото стълбище до втория етаж, където се намираше компютърната лаборатория. Почукаха и вратата на кабинета се отвори, но пред тях застана не Монро, а друг мъж — плешив, с очила, в спретнато закопчана карирана риза и панталони с камуфлажен десен.

— Къде е Монро? — попита Оуен.

— Нямам представа — отговори мъжът. — Снощи остави съобщение, че напуска.

— Напуска? — учуди се Хавиер.

Мъжът кимна.

— Без двуседмично предизвестие. Временно ще го замествам аз. — Погледна през рамо към кабинета. — Честно казано, още се опитвам да разнищя какво е вършил. Искате ли нещо?

— Не. Нищо — поклати глава Оуен.

— Добре тогава.

Мъжът се обърна и седна зад старото бюро на Монро.

Хавиер срещна погледа на Оуен и му кимна да излязат. След като се отдалечиха по коридора, Хавиер отбеляза:

— Става странно.

— Знам.

— Как изобщо се сдуши с Монро?

— Нищо особено. Чух от децата, че има конзола „Анимус“ и позволява на учениците да я използват. Помолих го да ми даде да пробвам, а той ми каза кога и къде.

— А сега е изчезнал. Заедно с нашето ДНК. И на други ученици.

— Какво искаш да кажеш?

— Не знам. Но съм сигурен, че е замислял нещо.

Оуен недоумяваше какво ли би могло да е, но явно никога нямаше да разберат. Звънецът би, преди да успее да продума. Хавиер погледна към учениците, запътили се към класните стаи, и внезапно надяна новото си, непознато изражение.

— Чао — каза му Оуен, осъзнал с разочарование, че нещата все пак не са както преди.

Хавиер се отдалечи. Оуен влезе в класната стая.

През целия ден се чудеше какво се е случило с Монро. Беше дошъл в училището преди година, а кой знае какво бе правил преди това? По някое време бе работил в „Абстерго“. Но внезапното прекратяване на симулацията и начинът, по който бе напуснал работа, подкрепяха съмненията на Хавиер, че нещо не е наред.

Атмосферата в дома на Оуен, от друга страна, изглеждаше значително разведрена. Когато влезе вкъщи, баба му изключи телевизора и предложи да му направи сандвич. После седна до него в кухнята, разказа му какво е засадила в градината и го попита как е

минал денят му. Не след дълго се наложи дядо му да се отбие в магазина за авточасти и Оуен го придружи. На връщане си купиха по чаша млечен шейк. Баба му и дядо му явно се чувстваха зле и се опитваха да му се извинят посвоему.

— Утре ще отидем при пралеля ти Сузи — каза дядо му, когато колата наближи тяхната пресечка. — Ще ѝ правят медицинска процедура и ще пренощуваме при нея.

Гъргорейки и свистейки със сламката, Оуен допи последните капки от карамеловия шейк.

— Добре.

— Ще бъдеш сам, докато майка ти се прибере от работа.

— Няма проблем.

Неведнъж беше оставал сам; разходката му в малките часове явно наистина ги бе разтревожила не на шега.

— Майка ти е нощна смяна — уточни дядо му.

— Няма проблем — повтори Оуен.

— Добре — кимна дядо му.

Същата вечер не обелиха и дума нито за баща му, нито за оценките му. Не споменаха обаче и разпратата призори и всъщност не се извиниха. Когато се прибра, майка му го прегърна крепко, без да продума. Оуен обаче прочете мълчаливото послание в изморените ѝ, отчаяни очи и разбра, че в действителност нищо не се е променило. Животът му беше същият както преди, само дето сега не разполагаше дори с това, което смяташе за последен шанс.

По пътя за училище на другия ден Оуен усети, че някой го следи. Първо си помисли, че дядо му го проверява, но обърнеше ли се назад, виждаше обичайния поток от хора и коли по улиците, а дядо му не беше толкова хитър. Натрапчивото чувство обаче, че в него са впити очи, не се разсея, докато не влезе в класната стая.

Монро не се бе появил. Явно бе изчезнал завинаги. Оуен трябваше някак да измисли нов начин, за да докаже невинността на баща си без генетични спомени. Преди да пробва „Анимус“, беше писал на всевъзможни правни организации, разследващи несправедливи съдебни процеси. Всички обаче бяха отхвърлили молбата му с кажи-речи един и същ отговор — адвокатите посвещаваха времето и енергията си на живи клиенти, за да ги освободят от затвора, а не за реабилитация на хора, умрели там.

Нещата с Хавиер се бяха подобрили донякъде, но не много. Когато през второто междучасие се разминаха по коридора, той му кимна и му каза „здрассти“, но беше с другите си приятели и не спря да поговорят. Настигна го обаче след часовете, когато Оуен се прибираще към къщи.

— Хей, чу ли нещо за Монро? — попита го той.

Оуен поклати глава.

— Май няма да се върне.

— Все едно избяга от някого.

— Тази сутрин имах чувството, че ме следят — каза Оуен.

— Мен пък май ме следяха вчера. Какво става?

— Не знам.

— Мисля да се върна в индустриалната зона. Да я поразгледам на светло. Искаш ли да дойдеш?

— Сега ли? — попита Оуен, но се сети, че баба му и дядо му не са вкъщи; всичко щеше да е наред, ако успее да се прибере, преди майка му да се върне от работа. — Добре, да вървим.

Смениха посоката и се запътиха към автобусната спирка. Оттам поеха по маршрута, по който Оуен беше минал преди две ноци, и не след дълго стигнаха до индустриалната зона. През деня мястото не изглеждаше чак толкова запустяло. Тук-там бяха паркирани превозни средства — предимно камиони — а имаше и обитаеми складове и сгради. Откриха мястото, където Монро бе паркирал автобуса си и гумите му бяха смачкали плевелите и бяха оставили дири по чакъла. Претърсиха наоколо, но не откриха нищо интересно.

Хавиер ритна земята и под крака му се разлетяха камъчета.

— Защо изобщо дойдохме тук?

— Не знам. Ти ме доведе — напомни му Оуен.

Хавиер заснова напред-назад, подритвайки чакъла.

— Искам да се върна.

— В „Анимус“? Защо?

— Да разбере какво е направил след това.

— Кой?

— Чималпопока. Предшественикът ми. Той просто се огъна, човече. Кортес влезе и Чималпопока омекна.

— Всички край Кортес изглеждат...

— Не, не разбираш. — Хавиер спря да крачи и халоса с юмрук дланта си. — Бях... *той* бе готов да умре. Беше воин, верен на себе си. После обаче се предаде без бой.

Оуен осъзна, че това докосва нещо дълбоко у Хавиер, но вече не бяха толкова близки приятели и не знаеше какво точно.

— Защо го вземаш навътре? Било е преди стотици години.

— Знам, човече. Но все едно се е случило преди две нощи! — Хавиер тръсна глава. — Забрави! Прибирам се вкъщи.

— Хавиер...

— До после.

Хавиер се отдалечи, преди Оуен да успее да отвори уста.

Оуен го проследи с поглед, огледа още веднъж мястото и си тръгна. Понеже майка му щеше да се върне по-късно, реши да върви пешком и пусна на воля мислите и краката си, докато не вдигна глава и не установи, че всъщност не се е движил съвсем напосоки. Банката, за чийто обир бяха набедили баща му, се намираще само на две пресечки.

Оуен се насочи към нея.

Минавал бе оттук само веднъж, и то с кола. Баба му, дядо му и майка му потънаха в мълчание, все едно заобикалят отворен гроб. В онзи ден сградата се стори някак зловеща на Оуен. Сега също. Изглеждаше лъскава и модерна — цялата в тъмно стъкло и правилни ъгли, с тъмночервен надпис „Малта Банкинг Корпорейшън“ и рекламен плакат с лихвените проценти.

Оуен влезе във фоайето със сивкави мраморни подове и едноцветен килим. Миришеше на хартия и се усещаше лек повей от климатика. Касиерите работеха тихо зад гишетата; клиентите чакаха на опашка. Никакъв помен от кражбата и убийството на охранителя; никакво ехо от изстрели. Животът просто продължаваше за всички тук и за техните пари. Внасяха или теглеха, сякаш произшествието не бе преобразило коренно живота на Оуен.

Внезапно фоайето отесня и стихна, а хладният въздух стана задушлив. Оуен се обърна и излезе навън. Седна на пейка с лице към банката и не откъсна очи от сградата и потока от влизаци и излизаци хора, докато работното време свърши и охранителите заключиха вратите. Беше 5:17 — твърдяха, че по това време баща му излязъл от тоалетната, където се криел. Стана 5:24 — тогава прозвучал първият изстрел; после 5:27, когато охранителят умрял от загуба на кръв. Оуен

знаеше наизуст всяка спирка от списъка на прокурора; помнеше и всяка зърниста черно-бяла снимка на маскирания обирджия от охранителните камери. Седя на пейката, докато се здрачи; преповтаряше си отново и отново цялата последователност от събития, търсейки пропуснато несъответствие. Нещо основателно, което да разколебае съдебните заседатели.

Но не откри нищо. Отново.

После се стъмни и хората по улиците оредяха. Оуен осъзна, че е късно. Унесен в мисли, бе изгубил представа за времето. Той стана, погледна за последен път към банката и тръгна бързо към най-близката спирка, но за броени минути изпусна автобуса. Вместо да чака следващия, реши да мине напъряко и да вземе друга линия, с която щеше да се прибере вкъщи преди майка си.

Страничната уличка беше тясна и отчасти затулена от купчини смет, пирамиди от стари дървени щайги и телени макари. По средата Оуен долови нечие присъствие и чувството, че го следят, се върна. Този път се обърна да погледне и видя мъжки силует да върви мълчешком към него.

6.

Оуен се подвоуми — да побегне или да извика на непознатия, да го попита кой е. Или да се скрие някъде. Изключи обаче и трите възможности. Не биваше да се паникьосва. Мъжът вероятно също вървеше направо към другата улица. Оуен реши да запази спокойствие и да продължи напред, но забърза крачка, за да изпревари мъжа.

Непознатият обаче също ускори ход и приближаващият екот на стъпките му плъзна по гръбнака и скалпа на Оуен. Момчето затича инстинктивно, без да поглежда назад. Преследвачът затрополи в ритъм с неговия бяг. Оуен разбра, че нещо не е наред, и хукна с всички сили.

— Оуен! — извика непознат глас. — Не бой се! Спри!

Оуен не спря. Прекоси най-сетне тясната уличка и излезе на ярко осветения булевард. Видя неколцина минувачи, отворена пицария и магазин за алкохол. Почувства се достатъчно сигурен и се обърна да изчака преследвача, да разбере кой е и откъде знае името му.

След секунда мъжът се появи — в сив костюм, изпоцапан от надпреварата в тъмната алея. Изглеждаше млад, имаше късо подстригана кафява коса и овални черти. Срещна погледа на Оуен, кимна с въздишка и пристъпи към него.

— Благодаря, че ме изчака. Аз...

— Кой си ти? — попита Оуен. — Защо ме следиш?

Мъжът се озърна, но не по протежение на улицата; очите му претърсваха покривите и аварийните стълбища над тях.

— Да отидем някъде, за да поговорим насаме.

— Няма да ходя никъде с теб.

— Разбирам — кимна мъжът. — Тогава ще карам накратко. Наскоро си имал вземане-даване с мъж на име Монро, нали?

— С кого?

Оуен предположи, че в дъното на всичко стои изчезването на Монро.

— Даде ти достъп до „Анимус“, нали?

— Какво е „Анимус“? — Как, по дяволите, е разбрал? — Кой си ти? — повтори въпроса си Оуен.

— Монро използва откраднатото оборудване — каза мъжът. — Опитваме се да го открием. Ще ти бъдем благодарни, ако ни съдействаш.

За „Абстерго“ ли работеше този тип? Това обясняваше не само защо Монро разполага с „Анимус“, но може би и причината да изчезне.

— Съжалявам, че не мога да ви помогна — сви рамене Оуен; доверяваше се на Монро много повече, отколкото на този мъж. — Е, трябва да вървя. — Обърна се. — Закъснявам, майка ми ще ме чака.

— Видях те пред банката — каза непознатият, подчертавайки последната дума.

Оуен спря и бавно се завъртя към него.

— Ще ти помогнем да решиш проблема си, ако и ти ни помогнеш — продължи мъжът.

— Нима? И какъв ми е проблемът?

— Вярваш, че баща ти е невинен.

Думите му поразиха Оуен и за миг той занемя.

— Ще ти помогнем да откриеш истината — настоя мъжът.

— Какви ги говориш? — Оуен надигна глас и пристъпи крачка напред. — Какво знаеш за баща ми?

— Ще ти обясня всичко. Ела обаче...

Мъжът ахна тихо. Разкриви лице и вдигна длан, сякаш да пропъди муха от лицето си. После потрепери, подбели очи и се строполи на земята. От врата му стърчеше стреличка.

Оуен се втренчи объркано в него. След няколко секунди очите му се разшириха и той вдигна глава да огледа сградите наоколо — безбройните тъмни прозорци, стрехи и первази. Стрелата бе долетяла отгоре и той се разкъсваше между подтика да се наведе, за да помогне на мъжа, и желанието да избяга и да се скрие.

В същия момент иззад ъгъла изскочи мотоциклет, чийто двигател издаваше необичаен, дълбок шум като жужене на грамадно насекомо. Мотоциклетът се насочи към Оуен и спря рязко пред него. Водачът вдигна визъора на каската си и разкри познато лице.

— Монро? — възкликна Оуен.

— Качвай се. Бързо!

Монро му подхвърли каска и Оуен я улови с две ръце пред корема си.

— Но...

— Бързо!

Оуен скочи на седалката зад Монро и си сложи каската. Монро не го дочака дори да я закопчае — натисна газта и сградите от двете страни на улицата профучаха край тях. Върху визьора на каската се появи монитор, показващ мрежа от пресечки, сменящи се местоназначения и данни, непонятни за Оуен.

Гласът на Монро прозвуча в ухото на момчето през слушалка, вградена в каската.

— Включи „Замъгляване“.

— Какво?

В същия момент пред очите му избухнаха искри като от късо съединение, все едно се е върнал в „Анимус“. Каскада от насложени изображения на мотоциклета се разливаше пред тях и се разпространяваше настрани. Оуен погледна назад и видя, че като на забавен кадър и след тях се точи диря от мотоциклети.

Включено замъгляване — изрече автоматизиран женски глас в ухото му.

— Какво е това? — попита Оуен.

— Холографска проекция — отговори Монро, завивайки по друга улица. — За да сме по-неуловима мишена. — Пришпори отново мотоциклета и двигателят зажука по-пискливо. — Сканирай за паразитни сигнали — каза той.

Сканиране — изрече компютърният женски глас.

— Паразитни сигнали? — попита Оуен.

Засечен паразитен сигнал.

— Прекъсни синхронизацията — каза Монро.

Картината върху монитора на Оуен се промени и той зърна осветена фигура да се движи в периферията на зрението му. Обърна се към нея и видя инфрачервен силует на мъж да се носи с невъзможна бързина над тях на фона на притъмнелия градски пейзаж. Мъжът скачаше от покрив на покрив, катереше се по стени и ги следваше неотстъпно.

— Как... Кой е този? — смая се Оуен.

— По-късно ще ти обясня. Наблюдавай го, докато се опитвам да го заблудя.

Монро свърна отново по друга пряка, после пак — завой след завой. Преследвачът обаче остана по петите им, прекосявайки покривите на цял жилищен комплекс. В един момент дори ги изпревари и спря. Оуен си представи как се прицелва в тях със същото оръжие със стрели, улучило мъжа от „Абстерго“.

— Внимавай! — извика той на Монро.

— Виждам го. Дръж се.

Със свистящи гуми Монро взе рязък завой и Оуен едва не изхвъркна от седалката. После мотоциклетът пое в обратната посока към знака за магистрален изход.

— Тук ли ще го изпреварим? — попита Оуен.

— Струва си да пробваме.

Монро се вля в магистралата, натисна здраво газта и за миг предната гума се отлепи от земята. Оуен продължаваше да следи светлата фигура, която постепенно изостана зад тях, смали се и най-сетне угасна.

Паразитният сигнал изгубен — обяви компютърният глас.

— Провървя ни — каза Монро. — Добре че нямаше колела.

— Кой беше той? — попита Оуен.

— По-късно ще ти обясня — повтори Монро.

— Обясни ми сега! — настоя Оуен.

Монро въздъхна.

— Асасин е. Вече не сме в безопасност.

Оуен едва не се разкикоти при мисълта, че го преследва убиец. После обаче си спомни стрелата във врата на мъжа от „Абстерго“.

— А Хавиер? — попита той.

— Отиваме при него.

— Къде?

— Ще видиш.

Оуен реши да замълчи и да насочи вниманието си към пътя. Не след дълго Монро свърна по околоръстното шосе, описа широка дъга около града и се спусна към доковете. Подминаха рафинерия и навлязоха в зона с внушителни складове, подобна на индустриалния парк в отсрещния край на града. Този изглеждаше по-поддържан и по-обитаем. По това време на денонощието обаче пустееше.

Монро изключи фаровете на мотоциклета и спря пред по-малка постройка, сгушена между две по-големи. Извади дистанционно и отвори механична ролетна врата. Мина през тъмната и сякаш бездънна пролука и затвори вратата след тях, потапяйки ги в почти непрогледен мрак. Изключи двигателя на мотоциклета и слезе. Даде знак на Оуен да почака и в същия момент визьорът на каската угасна.

Монро изчезна в тъмнината. След секунда на тавана светна лампа и обля помещението в студена флуоресцентна светлина. Складът бе просторен и празен, като изключим стария автобус със системата „Анимус“, паркиран наблизо. Монро се връщаше към мотоциклета, стиснал каската си в ръка. Оуен свали своята и се смъкна от седалката. Отблизо и на светло мотоциклетът приличаше по-скоро на въздушна, отколкото на сухоземна машина — с аеродинамична форма, предназначена за невидимо придвижване. Оуен бе карал спортни мотоциклети с баща си, но този беше съвсем различен.

— Доста хайтек машина — отбеляза той и остави каската върху седалката. — „Абстерго“ сигурно ще я одобрят.

— Вероятно. — Монро пусна ключовете в каската си и я остави до неговата. — Хайде. Да вървим при другите.

Жестовете и тонът му издаваха необичайно напрежение.

— Другите? — учуди се Оуен.

Монро не отговори. Тръгна към тясно стълбище, изкачващо се по стената на склада към врата на втория етаж. Оуен го последва и стъпките им отекнаха по ръждясалите стъпала. Когато стигнаха до вратата, Монро въведе код в електронната ключалка и вратата се отвори с изщракване.

— Насам — махна той.

Влязоха в коридор с под, покрит с балатум на точки, и с небоядисани хоросанови стени. Монро преведе Оуен край няколко затворени врати. Застанаха пред друга врата с електронна ключалка, Монро въведе кода и я отвори. Оуен усети полъх на хладен, леко наелектризиран въздух и чу шум от компютри и гласове.

— Пристигнахме. — Монро отстъпи настрани и подкани Оуен да влезе.

Момчето се озова в просторна стая с няколко осветени къта и тъмни петна между тях. Гласовете долитаха откъм няколко канапета и

фотьойли, подредени около ниска маса от черно стъкло. Група деца, връстници на Оуен, бяха насядали по тях.

— Ела да те представя — каза Монро.

Оуен тръгна след него и когато двамата попаднаха в осветения кръг, децата замълчаха, а Хавиер се изправи.

— Ето те и теб! — възкликна с облекчение. — Добре ли си?

— Да — кимна Оуен. — Всичко е наред. Какво е това?

— Питай него — Хавиер погледна към Монро. — Негово е.

Монро прочисти гърло.

— Дами и господа, това е Оуен. Оуен, вече познаваш Хавиер. Това е Грейс, а това — брат й Дейвид. — Посочи момиче с тъмнокафява кожа и мека усмивка, с вързана на опашка къдрава коса, и по-малко, кльощаво момче с широка усмивка под очила с бели рамки; и двамата носеха дизайнерски джинси, каквито майката на Оуен никога не би могла да си позволи. — А това е Наталия. — Монро посочи момиче със смугла кожа, азиатски очи и кафява коса с бронзови кичури; носеше едноцветен тъмносин суичър с качулка над бяла тениска; кимна безизразно на Оуен. — А това е Шон. — Монро посочи момче в инвалидна количка.

— Приятно ми е да се запознаем, Оуен — поздрави го момчето. Имаше къса червеникава коса, бледа кожа с лунички и мускулести рамене и ръце.

— И на мен — кимна му Оуен и се обърна към Монро: — Защо сме тук? И още не си ми отговорил какъв беше онзи асасин.

— Асасин ли? — повдигна вежди Хавиер.

Монро разпери ръце и проточи врат.

— Спокойно! Дайте ми минута и ще ви обясня всичко...

— Нямам минута — възрази Оуен. — Трябва да се прибирам вкъщи. В опасност ли е майка ми?

— Не — поклати глава Монро. — Това поне е сигурно.

— Защо?

— Невинна е — отвърна Монро. — Навредят ли й, ще нарушат Кредото.

— Какво кредо? — попита Хавиер.

— Асасинското кредо — уточни Монро. — Но да не избързваме. Оуен, Хавиер, седнете, моля.

Оуен и Хавиер се спогледаха и бавно се отпуснаха в едно от канапетата.

— С изключение на Оуен и Хавиер и разбира се, Грейс и Дейвид, всички тук не се познавате — подхвана Монро. — От различни училища сте, от различни квартали и семейства. Но нещо ви свързва. Вашата ДНК. Всички сте използвали моя „Анимус“ и истината е, че ви търсех.

— Защо? — попита Шон.

Монро се пресегна и издърпа тънък таблет от слот в масичката. Прокара пръст по екрана и от черното стъкло се издигна сияйно триизмерно изображение на Земята. То се завъртя бавно около оста си и по повърхността му запулсираха светли точки.

— Леле! — възкликна Дейвид и си побутна очилата назад. — Страхотно!

— Разбирам защо в „Абстерго“ са позеленели от яд — отбеляза Оуен.

— Не ме подценявай. Масата си е моя — възрази Монро.

— Какви са тези точки? — попита Грейс, привеждайки се напред.

— Исторически събития — отговори Монро.

— Какви събития?

Монро се поотпусна и зае обичайната си поза с ръце в джобовете.

— Ще ви разкажа доста смахнати неща. Но трябва да ми повярвате. Кълна се, че са истина. — Той закричи бавно около масата, поглеждайки от време на време към глобуса.

— Откакто съществува писана история, две наследствени фракции водят тайна война за съдбата на човечеството. Вероятно и по-отдавна. Наричали са се с множество имена, но сега са известни като Асасинско братство и Тамплиерски орден.

— Тайни общества? — повдигна вежди Шон. — Сериозно?

— Огледай се — кимна Монро. — Сериозно ли ти изглежда?

— Значи асасинът, който ни преследваше, е член на Братството — предположи Оуен.

— Да — потвърди Монро.

— Защо застреля мъжа от „Абстерго“? — попита Оуен.

— „Абстерго“ е параван на тамплиерите — отвърна Монро.

Оуен си спомни какво му беше казал непознатият, преди стрелата на асасина да го повали. Спомена баща му и той се почуди дали е имал нещо общо с тайната война.

— Точките — продължи Монро — представят събития, хора и места, свързани с конфликта между асасините и тамплиерите. — Той вдигна ръка и докосна една от множеството точки, примигващи по Апенинския полуостров. Пред нея се появи второ изображение — мъж, облечен в извезана туника с широки ръкави и мантия със заострена качулка, засенчваща лицето му. — Това е Ецио Аудиторе, благородник от петнайсети век и вероятно един от най-великите асасини. Братството в Италия обаче е далеч по-древно; корените му стигат чак до Римската империя. — Монро скри прозореца, направи няколко крачки и докосна точка в Близкия изток. Появи се изображение на планинска крепост. — Това е укрепление на Асасинското братство. През Средновековието монголите го унищожиха, за да отмъстят за убийството на Чингис Хан. — Монро затвори и този прозорец, обиколи кълбото и докосна точка по източното крайбрежие на САЩ. — Американската революция не била само битка за независимост от английската корона. Била война за душата на нацията, повлияна от двете фракции.

Монро им бе показал нищожна част от безбройните блестящи точки. Ако всяка бележеше събития от тайната война, мащабът на конфликта изглеждаше необозрим. Почти невероятен. И все пак Оуен не можеше да махне скептично с ръка, защото бе видял асасин в действие.

— За какво се борят? — попита Наталия; за пръв път я чува да проговаря и гласът ѝ прозвуча меко и същевременно силно.

Монро прокара пръст по таблета и глобусът изчезна.

— В отговор ще ви нарисувам картина — каза той. — Представете си общество с разнищени шевове — изтерзано от жестока престъпност, нищета, расово неравенство и какво ли още не. За да не се разпадне, има две възможни стратегии. Първата е хората с власт да наложат строг ред и да надмогнат хаоса. Насила да оформят и насочват обществото към напредък. Втората е да се даде власт на народа и хората да решат какво общество искат да изградят, доверявайки се на доброто, заложено в природата им. Кой път бихте избрали вие?

Никой не продума. Оуен се почуди дали въпросът е реторичен, или Монро наистина очаква отговор. Той обаче продължи:

— Ето за какво се борят, Наталия. Тамплиерите представляват управниците, решени да направляват човечеството към по-добър свят. Асасините са застъпници на свободната воля на всеки човек. И двете фракции се опитват да действат според убежденията си.

— Значи се борят за едно и също? — попита Дейвид.

— *Искат* едно и също — уточни Монро. — Но се борят как да постигнат целта.

— Стотици години? — удиви се Шон.

— Хиляди — поправи ги Монро.

— Защо ни разказваш всичко това? — попита Грейс. — Ние нямаме нищо общо.

Монро скръсти ръце.

— Грешеш.

— Как така? — повдигна вежди Хавиер.

— Видях генетичния ви код — обясни Монро. — Видях предшествениците ви. По рождение всеки от вас е асасин или тамплиер. — Погледна към Хавиер. — Някои от вас — и двете.

7.

Шон обходи с поглед другите деца около масата, питайки се дали вярват на Монро. Оуен твърдеше, че наистина е видял някакъв асасин да прострелва мъж пред очите му. Ако не бе лъжец, Шон не можеше да пренебрегне информацията му.

Когато по-рано вечерта Монро бе дошъл да му предложи още време в „Анимус“, Шон дори не се поколеба. „Анимус“ го изваждаше от инвалидния стол и му връщаше краката, а за това той би дал всичко. Монро обаче явно имаше свои планове и Шон не беше сигурен как да тълкува разкритията му за тайната война.

— Това е смахнато, човече! — възкликна Хавиер — жилаво хлапе, мълчаливо и вероятно не особено умно.

— Предупредих ви — отвърна Монро. — Звучи невероятно, но е вярно.

— И какво като е вярно? — вметна Грейс. — Има ли значение какви са били предшествениците ни? Тамплиери или асасини? Това не обяснява защо ни доведе тук?

— И защо обикаляш из училищата с твоя „Анимус“ — добави Оуен.

— Всъщност ми задавате два въпроса — уточни Монро. — Започвам с втория, понеже отговорът е лесен. Мисля, че и асасините, и тамплиерите грешат.

— Какво е твоето мнение тогава? — попита Шон.

Струваше му се важно да разбере позицията на Монро, щом е разглеждал под лупа генетичния им код. Шон знаеше как би отговорил на въпроса на Монро. Лично той искаше порядък. Искаше свят, където хората не шофират пияни и не съсипват живота на другите. Има правилно и неправилно. Хората нямат думата.

— Вярвам в свободната воля — каза Монро.

— Значи споделяш идеята на асасините — констатира Шон.

Монро поклати глава.

— Не мисля, че асасините вярват в свободната воля. На думи е така, но изискват всеки член на Братството да даде обет за преданост и абсолютно подчинение. Не вярвам, че е добре да преотстъпваме свободната си воля на когото и каквото и да било — човек, фракция, кредо. Някой трябва да спре асасините и тамплиерите. Реших, че един от начините е да стигна пръв до вас. Преди те да ви вербуват.

— Да ни вербуват ли? — повдигна вежди Грейс.

— Май *ти* се опитваш да ни отнемеш свободната воля — подхвърли Хавиер.

— Нищо подобно — въздъхна Монро. — Ще постъпвате както сметнете за добре. Винаги. Единствената ми цел бе да ви покажа истината.

— Но не ни доведе тук затова? — настоя Грейс.

Монро посочи Оуен и Хавиер.

— Доведох ви тук заради тях. Преди няколко дни те влязоха в „Анимус“ и откриха нещо, за което асасините и тамплиерите са готови на всичко.

Оуен и Хавиер се спогледаха.

— Защо ни изведе тогава? — попита Оуен. — Симулацията си беше наред.

— Да, симулацията вървеше нормално — призна Монро. — Техниката ми работи и симулациите не се сриват. Но бях длъжен да ви измъкна оттам.

— Защо? — поинтересува се Хавиер.

— Предпазна мярка. Оглеждал съм обстойно всеки код на „Анимус“, но винаги е възможно да се пропусне нещо. Така се и оказа. Затова се появи онзи агент на „Анимус“, затова е тук и асасинът. Те знаят.

— Какво? — попита Шон.

— Че сме открили Райска находка — отговори Монро.

— Това пък какво е? — заинтригуван, Дейвид се приведе напред. Шон вече бе харесал хлапето — изглеждаше любознателно и откровено.

Монро се поколеба.

— Райските артефакти са могъщи реликви от древна цивилизация, предшествала човечеството. Притежавали са невероятна

технология и някои образци са оцелели до ден-днешен. Обикновено обаче са добре скрити.

— Камата — намеси се Хавиер. — Камата на Кортес?

Монро кимна.

— Ето какво било! — Хавиер удари дланта си с юмрук. — Знаех си, че има нещо. Онова нещо направо проми мозъка ми... така де, мозъка на предшественика ми...

Оуен кимна.

— И моят също вярваше кажи-речи на всяка дума на Кортес.

— Да — потвърди Монро. — Всяка Райска частица има различен ефект и цел. Откритата от вас, изглежда, променя убежденията на хората. Сигурно затова някои историци смятат, че ацтеките са мислели Кортес за бог.

На Шон не му допадна идеята да му объркват ума.

— Щом Райските находки са скрити, как ги намират? — поинтересува се Дейвид.

— С генетични спомени — отговори Монро. — Ако асасините или тамплиерите попаднат на човек, имал досег с Райска частица, влизат чрез „Анимус“ в паметта на предшественика му и я откриват. Такъв е случаят с Хавиер и Оуен.

— А ние какво правим тук? — подбел и очи Грейс.

— Мисля, че всички сте от съществено значение за откриването на въпросната Райска находка — отговори Монро.

— Но Оуен и Хавиер вече са я открили — отбеляза Шон.

— Видели са я, но не знаят къде е отишла в крайна сметка. Не вярвам реликвата да е останала в Мексико. — Монро вдигна таблета и върху съживената холограмна повърхност на масичката се появи черно-бяло изображение на стара сграда. — Така е изглеждал хотел „Астор Хаус“ в Ню Йорк в средата на деветнайсети век. Членовете на Ацтекския клуб са провеждали срещите си там.

— Ацтекски клуб? — повдигна вежди Хавиер.

— Малобройно общество на ветерани, участвали в Мексиканско-американската война в края на четиридесетте години на деветнайсети век — обясни Монро. — След като Кортес завзема Теночтитлан, мисля, че камата е останала в Мексико Сити до американската окупация. Тогава са я взели от съкровищницата на испанското правителство. Защото... вижте това. — Върху екрана се появи

снимки на неколцина мъже. Сред тях Шон позна генерал Юлисис С. Грант. — Макар и малка организация, Ацтекският клуб някак си успява да издигне шестима кандидат-президенти, трима от които печелят изборите, както и няколко конгресмени и други висшестоящи държавни служители. Каква е вероятността за подобен успех? Според мен Клубът е постигнал политическо могъщество, използвайки Райската находка.

— Казваш, значи, че всички тези хора са били асасини? — попита Дейвид. — Или тамплиери?

— Не казвам нищо такова. — Монро сплете пръсти под таблета. — Някои обаче сигурно са били.

— Но кои са добрите? — поинтересува се Дейвид. — Асасините или тамплиерите?

— Нито едните, нито другите — отвърна Монро. — Или и едните, и другите. И двете общества имат добри намерения, но са способни на злодеяния.

— Още чакам да стигнем до нас — намеси се Грейс.

— Да — кимна Монро. — Вече стигнахме до вас. — Включи екрана и шест двойни вериги ДНК се проточиха върху него като успоредни хоризонтални спирали. — Събрах ви, защото имате удивително висока съвместимост на спомените. — Появиха се вертикални линии, пресичащи нишките ДНК в симетрични точки. — Предшествениците ви са имали досег или с Райската частица, или помежду си по време на едно и също събитие.

— Какво събитие? — попита Оуен.

— Метежът в Ню Йорк срещу военната повинност през 1863-та.

— Военна повинност? — прекъсна го Хавиер.

— През Гражданската война — обясни Грейс. — Правителството набиращо войници, за да се бият с Юга, но богатите си откупували правото да не ходят на фронта.

— Точно така — кимна Монро. — В Ню Йорк избухнали бунтове. Хиляди излезли по улиците. Бандите се развилнели. Настъпила истинска анархия.

— Нападали всички чернокожи в града — добави Грейс. — Изгорили дори сиропиталище за чернокожи деца.

— Там ли ще се върнем? В Ню Йорк през 1863-та? — поинтересува се Шон е помръкнало въодушевление, след като разбра

каква е ситуацията.

— Зависи от вас — отговори Монро. — Надявам се обаче да го направите. Всеки от вас може да е разковничето, а вярвам, че е важно да намерим Райската частица преди асасините и тамплиерите.

— Защо? — попита Наталия.

Шон я чуваше да проговаря за втори или трети път, откакто се бяха запознали, но заговореше ли, той се вслушваше. Тя го привличаше — беше красива, разбира се, но имаше нещо отвъд външността ѝ, което не можеше да определи. За да си поговорят обаче, трябваше да изтъркаля количката си до нея, а досега не бе срещал момиче, което да намира инвалидната му количка за особено очарователна.

— Какво ще направиш с нея, ако я откриеш? — добави Наталия.

— Ще я скрия отново — каза Монро. — Така, че никакви спомени да не разкриват къде е. Важното е да не попадне в ръцете на асасините и тамплиерите.

— Откъде да знаем, че няма да я използваш? — усъмни се Хавиер.

Монро обходи с поглед децата.

— Налага се да ми се доверите, както аз ви се доверявам. Ще го направите ли?

— Какво? — попита Оуен.

— Да влезете в „Анимус“ — отговори Монро. — В споделена симулация. Да преживеете спомените на предшествениците си и да откриете, надявам се, какво се е случило с Райската находка.

— Надявам се? — повдигна вежди Хавиер.

— Вижте... — Монро изключи холограмния екран и остави таблета. — Знам, че аз съм виновен. Всички сте в опасност заради мен. Мислех, че съм подсигурил „Анимус“. Системата обаче някак си е алармирала „Абстерго“. Опитвах се да постъпя правилно, давайки ви достъп до произхода ви, но резултатът ме изненада неприятно. На бял свят излезе нова Райска частица и асасините и тамплиерите няма да спрат, докато не я открият. Все пак избирате вие. — Той отстъпи крачка назад. — Наистина. Вие решавате.

— А родителите ни? — попита Наталия.

— Времето в „Анимус“ е мисловно време — каза Монро. — Като насън. Субективно е и припомнените дни минават за минути или

часове в реалния свят. Ще се върнете до сутринта.

Шон стисна ръкохватките на стола. Не искаше да изпусне възможността отново да влезе в „Анимус“. Кой знае кога ще получи нов шанс?

— Аз ще го направя — каза той.

Всички се обърнаха към него.

Шон изправи рамене и срещна храбро погледите им.

— Кой е с мен?

— Аз! — каза Дейвид.

— Моля? — Грейс се намръщи на малкия си брат. — Какви ги говориш?

Дейвид сви рамене.

— Искам да помогна.

— Защо? — попита Грейс.

— Защо не? — намеси се Шон.

— Защо не ли? — възмути се Грейс. — Не чу ли какво казах за метежите? Спомни си часовете по история. Предишния път, когато с Дейвид влязохме в „Анимус“, по площадите имаше чешми, от които не ни беше позволено да пием. Сега ще е много по-лошо.

Шон наистина не се бе замислил за това и замълча смутено.

— Е, аз ще участвам — каза Хавиер.

— Аз също — додаде Оуен.

— И аз — каза Наталия.

Останаха само Грейс и брат й. Дейвид вече бе изразил желание да участва, но Шон беше сигурен, че няма да го направи без сестра си. Дейвид я погледна, а тя обходи с очи групата и най-сетне погледна пак към малкия си брат. Накрая се обърна към Монро:

— Сигурен ли си, че ще се получи? Само това ме интересува. В момента сме в опасност. Откъде знаеш, че така ще се спасим?

— По-сигурно е, отколкото да бездействаме — отвърна Монро.

— Ако намерим първи Райската частица и успее да я скрия, генетичната ви памет вече няма да съдържа отговора. Ще ви оставят на мира.

Шон забеляза как изопнатите рамене на Грейс се поотпускат и тя сякаш отстъпи.

— Добре — кимна. — Ще участваме.

— Хайде тогава! — махна с ръка Монро. — Не бива да се бавим. „Анимус“ е ей там — посочи към друг осветен остров сред тъмната стая, пълен с компютри и оборудване.

Другите станаха и тръгнаха към него. Шон трябваше да се измъкне на заден ход с количката, за да заобиколи канапетата и холограмната маса. Заседна за момент и стисна ядно зъби, защото това не му се беше случвало отдавна.

Оуен пристъпи към него.

— Да те бутна ли?

— Няма нужда — отвърна Шон по-остро, отколкото възнамеряваше, макар че тонът отразяваше раздражението му.

Бяха минали две години от злополуката, но той все още не знаеше кога и дали отчаянието и гневът ще отшумят. Може би щяха да продължат да кипят у него, докато някой ден натрупаната ярост го взриви отвътре. Искаше му се поне да се научи как да приема опитите на другите да му помагат — заради тях и заради самия себе си.

Оуен кимна.

— Добре.

Отдалечи се, но Шон забеляза, че нарочно върви по-бавно, та да е близо до него, и това още повече го подразни.

Когато Шон най-сетне стигна до групата, децата бяха скупчени около „Анимус“ — Монро явно бе изнесъл системата от автобуса и я беше преместил тук. Главният терминал стоеше в центъра на кръг от столове, чиито високи облегалки бяха обърнати навътре към оста на образувалото се колело.

Монро кимна към тях.

— Настанете се удобно, където пожелаете.

— Няма ли да се повтори същата грешка? — поинтересува се Хавиер. — Какво ще стане, ако системата пак алармира „Абстерго“?

Шон погледна момчето — Хавиер май щеше да се окаже по-умен, отколкото бе предположил.

— Няма начин. Този път съм я изолирал по-сигурно, отколкото в автобуса — обясни Монро. — Тук сме в безопасност.

Шон се изтъркаля до един от столовете и застопори инвалидната количка. Подпря се на ръкохватките, надигна се и седна на стола.

— Леле! Много си силен — отбеляза Хавиер.

— Не. Въпрос на техника е — сви рамене Шон.

Но още от малък бе силен. Трениорите му често го повтаряха преди инцидента. От кръста нагоре силата му се бе запазила, ала краката му бяха само кожа и кости. Шон се извъртя и хвана краката си един по един, за да ги намести върху стъпенката. После се облегна назад и щеше да се почувства удобно, ако не усещаше вълнението, надигащо се у него. Спомни си тръпката при първото влизане в „Анимус“. Предшественикът му беше най-обикновен ирландски фермер и това вероятно не би било интересна симулация за никого друго. Шон обаче *ходеше* из ечемичените ниви на предшественика си. От зори до мрак работеше на полето и това беше достатъчно.

— В общи линии знаете какво да очаквате — подхвана Монро. — Но само малцина са участвали в споделена симулация. Първо, не може да общувате помежду си, защото ще се десинхронизирате. Ако пробвате да се откриете или кажете нещо, което предшественикът ви не би казал, ще прекратите симулацията. Ясно ли е?

Всички потвърдиха, че са разбрали.

Монро обходи кръга, помагайки им да се включат към системата.

— Райската частица е нещо като кама — продължи той. — Не я видяхме добре в Мексико, но явно е с необичаен дизайн. Отваряйте си очите на четири.

Подаде каска на Шон, той я сложи върху главата си и потъна в тъмнина. Няколко минути по-късно всички бяха готови и Шон чу Монро да застава пред контролното табло на „Анимус“.

Чувате ли ме всички? — прозвуча гласът му в каската.

Чуваха го.

Добре. След секунда ще ви изпратя в Коридора на паметта. — Шон стисна очаквателно юмруци. — *Готови ли сте?* — попита Монро.

— Да — отговориха едновременно всички.

Добре. Коридор на паметта след три, две, едно...

Пронизваща светлина заслепи Шон. Визьорът оживя, запращайки го в пустошта на Коридора. Когато картината наоколо се проясни, забеляза първо, че стои изправен. И е висок. Направо грамаден.

— Приличаш на ченге — каза мъжът, застанал до него.

Носеше висок мъхест цилиндър, дълго тъмно палто до коленете, бродиран червен елек и карирани панталони. Гъстите му бакенбарди

стигаха до челюстите, а на кръста му висеше голям нож.

Шон погледна надолу и видя, че е облечен в тъмно палто с месингови копчета и висока яка. Имаше плоско кепе с къса козирка и бадж с емблемата на Градската полиция на ревера.

— Прав си — кимна той. — Явно съм ченге. Не знам обаче на какво приличаш ти. Кой... кой си?

— Оуен — отговори мъжът с дрезгав глас и наклони глава настрани. — И съм...

Погледна към китката си, втренчи се за миг в нея и сви юмрук. Изпод ръкава на палтото му изскочи острие и после мигом се прибра. — Изглежда съм асасин.

Шон отстъпи крачка назад.

— Добре, че ми каза.

— Аз съм тамплиер — обяви друг мъж зад него.

Шон се обърна. Вторият мъж беше едър, но не колкото него, и говореше с лек ирландски акцент. Нямаше шапка и носеше елек над оръфана бяла риза с навити ръкави, а около врата му бе вързана кърпа. Къса престилка опасваше кръста му и му придаваше вид на барман.

— Хавиер? — попита Оуен.

Барманът кимна.

— Винаги съм знаел, че майка ми има ирландска кръв.

По-възрастен мъж с бяла коса и момиче под двайсетте стояха един до друг зад Хавиер — и двамата бяха чернокожи, облечени като прислужници. Момичето носеше тъмна рокля с бяла престилка с волани, покриваща гърдите и раменете му. Мъжът беше в черен редингот, жилетка без ръкави, бяла риза и панталони.

— Кажете ми, че не сме роби! — възкликна момичето.

— Не сте — отвърна дребна млада жена до тях в елегантна червена рокля, обвезана с черна дантела; имаше тъмна, лъскава коса, тъмни очи и меки черти. — Ню Йорк е бил свободен щат още преди Гражданската война.

— Наталия? — попита Шон.

— Да — кимна младата жена.

— Ммм... мисля, че съм ти баща — каза Дейвид на Грейс.

— Май си прав — съгласи се Грейс. — Да знаеш обаче, че няма да ме командваш.

Добре — чуха гласа на Монро. — Спомените са компилирани почти напълно. Свиквайте с предшествениците си. Скоро ще заредя симулацията. Искам да ви кажа още нещо обаче.

— Какво? — попита Дейвид.

За разлика от другите Дейвид преживява екстраполиран спомен.

— Какво е това? — попита Дейвид.

Фактически не разполагаш със спомените на предшественика си след зачеването на дъщеря му, защото тогава той е предал гените си. Имаш спомени за живота си преди този момент, но не и след него. Но понеже пътят на предшественика ти се пресича с пътя на останалите тук, „Анимус“ използва техните спомени, за да създаде симулацията ти.

— Какво всъщност значи това за него? — намеси се Грейс.

Значи, че ще има малко повече свобода в симулацията. Понеже не знаем какво точно е правил предшественикът му във всеки момент, той няма да се десинхронизира толкова лесно. Значи също, че трябва да е на точното място в точното време, за да се срещне с останалите.

— Какво ще стане, ако не се появя на точното място в точното време? — попита Дейвид.

Това може да прекрати цялата симулация.

— Страхотно. Нямаме грижи — сви рамене Дейвид.

Добре. Готови ли сте всички?

Същото завладяващо усещане обзе Шон както при предишното влизане в „Анимус“ — все едно го залива дълбока река и може да забие крака, за да устои срещу течението или да му позволи да го отнесе. Почувства как водата приема форма, наслагвайки гласове и мисли в ума му, и се потопи охотно в новото съзнание.

Беше Томи Грейлинг — полицай, постъпил преди осем месеца в елитния Бродуейски патрул, а преди това работил в Осемнайсети участък; още по-отдавна го бяха ранили в бедрото при Бул Рън, Вирджиния, но някак си кракът му бе оцелял. След битката се бе прибрал у дома в Ню Йорк и бе попаднал в друго сражение — война по улиците, водена с тухли и ножове.

— Аз съм певица — каза Наталия, застанала близо до него в красивата си рокля. — Оперна певица.

Зад възхищението на Томи Шон съзнаваше, че говори Наталия, а в гласа ѝ се долавя страх. Беше очевидно, че е срамежлива — откакто се запознаха, Шон я бе чул да изрича може би дванайсетина думи — и вероятно я плашеше именно мисълта за сцената.

Готови сме — каза Монро. — Включвам симулацията на три. Подгответе се. Наборните метежи са отрицали ад на земята.

8.

Наталия се взря в огледалото. Беше сама в гримьорната, но лицето, което я гледаше, не бе нейното. Младата жена, чийто амбициозен ум и воля се бореха да надделеят над дублиращото съзнание на Наталия, имаше черна коса, искряща в топлата светлина на газовите лампи в стаята. Големите ѝ очи бяха оброчени с тежък грим. Носеше алена рокля, която Наталия смътно си спомняше, че е купена от Париж срещу сума, зашеметяваща, ако се приравни към инфлацията.

И беше оперна певица. При това не каква да е. Тя бе Аделина Пати — детето чудо, качило се на сцената на седем години. Сега, на двайсет, вече бе обиколила САЩ, Европа и Русия. Предишната година Ейбрахам Линкълн лично я бе поканил в Белия дом да пее за него и за съпругата му Мери Тод.

Някой почука леко по вратата.

— Мадмоазел?

Наталия се оттегли зад кулисите, оставяйки Аделина да поеме сцената.

— Да?

— Безпокои ви Уилям — отговори мъжки глас. — Нося ви парите, мадмоазел. Може ли да вляза?

— Да — отговори Аделина.

Вратата се отвори и мениджърът на „Ниблос Гардън“ влезе в гримьорната. Беше нисък и някак овален по средата, но никъде другаде. Носеше малък кожен куфар. Остави го на пода до нея.

— Извинете ме, ако ви изглежда грубо, че ви занимавам с това. Ако агентът ви не се бе разболял толкова ненадейно...

— Благодаря, сър — прекъсна го Аделина. — Не са необходими извинения. Цялата сума ли донесохте? — Тя се приведе, вдигна куфарчето за дръжките и прецени, че тежи по-малко от осем килограма; при настоящата пазарна цена на златото би трябвало да тежи десет. — *Не* е цялата.

Уилям извади носна кърпичка от джоба си и си избърса челото.

— За съжаление, госпожице Пати, не е. Донесох ви четири хиляди в злато, а останалите хиляда ще ви платим след продажбата на билетите за спектакъла.

— Мисля, че условията са записани ясно в договора ми — каза Аделина.

— Да, свършено ясно — съгласи се мъжът.

— Пет хиляди в злато. Плащане в аванс. Цялата сума. Или няма да изляза на сцената.

— Да, разбира се. — Уилям отново изтри челото си. — Надявах се...

— Какво? Да направя изключение?

— Да... да. — Уилям бе свел поглед към пода и очевидно го бе закотвил там. Аделина разбра, че няма да успее да излезе сам от смута, в който е изпаднал.

— Ето какво ще направим, Уилям. Може би си забелязал, че още не съм се обула. Ще си сложа обувките само ако условията в договора ми са изпълнени. Слез долу, виж колко пари са се събрали от продажбата на билети и донеси остатъка от дължимото. Ще направя обаче изключение за теб.

Уилям вдигна глава.

— Наистина ли?

— Ще приема плащане в брой вместо в злато.

Той сведе отново очи и после кимна.

— Да, мадмоазел.

Поклони се леко и излезе от стаята. Аделина отново остана сама.

Наталия надникна иззад завесата на съзнанието си, възхитена от силата и волята на Аделина. Наталия също притежаваше увереност, но рядко я показваше. Мнозина решаваха, че е срамежлива, но това всъщност не бе вярно. Не се страхуваше, нито се притесняваше от другите. Предпочиташе да се определя като сдържана. В това отношение Аделина Пати не приличаше никак на нея. И макар да знаеше, че в действителност няма да се изправи на сцената и да пее пред публика, Наталия се страхуваше от симулираното преживяване и се надяваше Уилям да не се върне с остатъка от парите.

Интересно — каза Монро.

— Какво? — попита Наталия.

Аделина Пати се е омъжвала три пъти, но се води, че няма деца.

— Е, щом ми е прапрабаба, сигурно е имала.

Имала е няколко любовни афери. Може би е родила тайно.

— Три брака? Афери? — Наталия поклати глава. — Наистина е живяла по свой начин.

Така изглежда.

Няколко секунди по-късно Уилям почука на вратата и Наталия се скри отново зад кулисите.

— Влез! — извика Аделина.

Уилям отвори вратата и пристъпи вътре, попивайки пак чело.

— Носиш ли ги? — попита Аделина.

— Нося осемстотин долара — Уилям извади дебела пачка банкноти от джоба на редингота си и я подаде на Аделина. — Надявам се да са достатъчно засега. Залата е пълна и съм сигурен, че не искате да карате публиката си да чака.

Аделина прие парите с усмивка и ги прибра в куфарчето при златото. После взе лявата си обувка и я сложи. Уилям въздъхна дълбоко.

— Благодаря, мадмоазел, благодаря... Аз...

Аделина му подаде дясната обувка и той я пое, сякаш е крехка и същевременно нажежена. После Аделина се облегна назад с един обут и един бос крак.

— Ще сложа другата, когато ми донесеш останалите двеста долара. Публиката ще ме почака.

Уилям пребледня видимо и стиснал обувката в ръка, излезе от стаята с припрян поклон.

Наталия почти се разкикоти в ума на младата жена. По време, когато жените не са разполагали с богат избор, Аделина бе използвала таланта си, за да си осигури не само богатство, но вероятно нещо по-важно — влияние.

Наближаваше обаче моментът да излезе на сцената и Наталия — за разлика от Аделина — не бе свършено спокойна.

Когато Уилям се върна, похлопването по вратата прозвуча настойчиво и отчаяно.

— Влез — каза с мил глас Аделина.

Той влетя запъхтян в гримьорната.

— Ето, мадмоазел, ето. — Подаде ѝ втора пачка с банкноти и дясната ѝ обувка. — Двеста долара. Цялата сума.

Тя прие и двете с елегантно кимване.

— Благодаря, сър. — Прибра парите в куфарчето и надяна дясната си обувка, а Уилям се втренчи в джобния си часовник. — С радост ще се кача на сцената.

— Ще ми позволите ли да ви придружа? — Уилям ѝ протегна сгънатия си лакът.

— Разбира се — протегна му тя ръката си в ръкавица.

Излязоха от стаята и Уилям я заключи. После минаха през задното крило на операта — великолепна сграда, навярно най-модерната, която Аделина бе виждала. Дълги тръби за газовото осветление, сводести тавани, лабиринт от проходи и сложна система от въжета и макари за вдигане и сваляне на декорите. И зала, побираща три хиляди зрители.

При тази мисъл нервите на Наталия се изопнаха до краен предел въпреки въодушевлението на Аделина.

Първите изпълнения вече бяха приключили — кратки композиции, предназначени да изострят предвкушването на главната атракция — и конференсието вече обявяваше появата ѝ. Аделина застана в очакване зад кулисите, готова да пристъпи в светлината на прожекторите.

До нея Уилям се приведе и прошепна:

— Давате ли си сметка, че за седмица печелите повече, отколкото президентът на САЩ получава за година?

В същия момент конференсието оповести с апломб:

— Световноизвестната и несравнима оперна певица Аделина Пати.

В залата изригнаха аплодисменти; моментът да се качи на сцената бе настъпил.

— Тогава, Уилям, следващия път поканете президента да пее — усмихна се Аделина и излезе иззад кулисите.

Аплодисментите станаха още по-бурни, щом прожекторът я освети. Тя спря и се поклони грациозно. Водещият вече се бе оттеглил и Аделина зае мястото в центъра на сцената. Публиката изпълваше всяко кътче в залата — от седалките пред оркестъра до най-високите редици на позлатените балкони над нея. Тя кимна и се усмихна към

ложите. Шумните аплодисменти продължиха още няколко секунди. Най-после стихнаха, диригентът поведе оркестъра си и докато музиката набираше сила, Наталия преживя нещо, което никога, нито веднъж не бе правила в истинския живот.

Родителите на Аделина бяха певци. Детството ѝ било изпълнено със забавления и представления. Наталия произхождаше от тих дом, изпълнен със спомените на баба ѝ и дядо ѝ за негодите в Казахстан под властта на съветските вождове и негласната им решимост да се трудят скромно, за да си осигурят по-добър живот. Аделина беше пойна птичка, Наталия — пчела.

Сега обаче се налагаше да пее пред три хиляди зрители — нещо немислимо в реалния ѝ свят. Напомни си обаче, че това всъщност не е тя и съзнанието и задръжките ѝ могат да останат зад кулисите, позволявайки на Аделина да блести.

Тя изпя ария на Церлина от „Дон Жуан“, на Елвира от „Пуритани“, на Мария от „Дъщерята на полка“ на Доницети. Гласът ѝ — чист и богат като мед — изпълни залата и публиката се прехласна. Отначало Наталия я наблюдаваше сякаш отдалеч, придържайки се на безопасно разстояние. Лека-полека обаче си наложи да излезе иззад кулисите на съзнанието си и в края на представлението бе готова да пробва нещо. Когато дойде моментът за финален поклон, Наталия си вдъхна смелост и пристъпи разтреперана в светлината на сцената, избутвайки Аделина на заден план.

Внушителната тежест на публиката я затисна, просторната блеснала зала и потопа̀т от аплодисменти я зашеметиха. Дъхът ѝ секна, тя притисна с длан корема си и симулацията помътня, обвивайки краищата на залата в тъмносива мъгла.

Всичко наред ли е? — попита Монро.

— Да — прошепна Наталия и с усилие на волята си наложи да изтърпи натиска от вниманието на публиката — донякъде от любопитство, донякъде приемайки съзнателно предизвикателството. Изправи рамене като Аделина и постепенно симулацията се възстанови. Наталия вдигна лице към лампите, опасващи горните балкони, усмихна се и се поклони. Увери се, че симулацията се е проявила напълно, и едва тогава се отдръпна и отстъпи властта на Аделина.

След представлението Уилям я придружи до изящната малка приемна за най-изтъкнатите покровители на операта. Наталия отново наблюдаваше възхитена как певицата обикаля грациозно залата и очарова всички. Отпиваше от чаша с охладено шампанско, опита стридите, сладкишите и другите лакомства. Имаше портокалов и ванилов сладолед за разхлаждане в горещата вечер. Постепенно обаче Наталия долови и друго — колко самотна е Аделина. Някак си, сред всички тези хора, тя се чувстваше сама. Разбираше отлично, че нито един от тези благодетели на операта не се интересува истински от нея. Тя ги забавляваше, ала ако не беше така, щеше да получава единствено учтиво равнодушие.

Някои разговори — и директни, и дочути — заинтригуваха Наталия повече от Аделина. Не можеше обаче да направи нищо, за да се включи в тях. Задоволяваше се да слуша и да наблюдава внимателно, преживявайки спомена на Аделина за тази вечер.

— Да вървят по дяволите всичките привърженици на южняците — каза мъж с бяла коса и гъст бял мустак, завит чак до бузите му. — И да отнесат и Туид, и Тамани със себе си.

— Внимавай, Корнелиус — предупреди го един придружителите му.

— Защо? Лий подви опашка и се върна на бегом във Вирджиния. Победата на Грант при Виксбърг ще обърне течението на войната, сигурен съм. Не се страхувам от така наречените демократи, симпатизиращи на Юга.

— Твърде дързък си, Корнелиус — обади се друг мъж. — Изобщо не е ясно как ще свърши войната. И независимо кой ще победи, бизнесът си е бизнес. По-добре да не си създаваме врагове, ако с малко повече благоразумие можем да го избегнем.

— Пфу! — възкликна Корнелиус.

Аделина се насочи към няколко дами в пищни рокли, дантела и бижута, които вероятно бяха по-скъпи и от нейните. След радушните поздрави и комплиментите за представлението разговорът се върна към темата, подхваната преди появата ѝ.

— Значи няма да отменят мобилизацията? — попита червенокоса жена.

— Няма — потвърди накичена със сребро дама.

— Боя се, че това е грешка.

— Мобилизация? — попита Аделина.

— О, да. Вие живеете в Англия — сети се първата жена. — Президентът Линкълн набира мъже, за да се сражават с бунтовниците. Целият град е настръхнал. Мислех, че вероятно ще отменят набирането на войници.

— Губернатор Сиймор и кметът са против — додаде по-възрастна жена. — Генерал-майор Ул обаче е решен да доведе докрай кампанията.

— Имате ли синове? — попита Аделина. — Безпокоите ли се, че ще ги мобилизират?

— Никак — поклати глава жената и диамантите ѝ блеснаха. — Указът позволява да се платят триста долара за освобождаване от служба. Дори да получат повиквателна, синовете ми няма да се сражават.

— Сумата е доста дребна — додаде червенокосата жена.

Макар и богата, Аделина си помисли, че думата „дребна“ вероятно значи нещо съвсем различно за работниците, които живеят в гетата във Файв Пойнтс и Бауъри и годишната им надница не надвишава триста долара. Тези хора не бяха в състояние да избягат от касапницата на бойното поле. Тя обаче не сподели съображенията си.

После дамите небрежно подхванаха шаблонни светски теми и двете — Аделина и Наталия — се отегчиха. Гостите се разотидоха късно през нощта и Уилям нервно поведе Аделина към файтона, който щеше да я закара до хотела.

— Защо не ми позволите да ви придружа? Или да изпратя някого друго, ако предпочитате? — предложи ѝ той.

— Не ме смущава присъствието ви — успокои го Аделина, отдавна забравила счепкването за хонорара. — Просто се справям отлично сама.

— Не се съмнявам. Но бих предпочел мениджърът ви да е с вас.

— Аз не бих желала да е тук, а и вие едва ли искате да се разболеете.

Уилям се усмихна и кимна неохотно.

— Добре.

— Лека нощ — пожела му Аделина. — Залата ви наистина е чудесна и се надявам скоро пак да пея тук.

— И аз — каза Уилям и нареди на кочияша да я откара до хотел „Пето авеню“, където бе отседнала.

Нощта не беше донесла разхлада от юлската горещина, но поне въздухът в Ню Йорк бе по-чист от опушената пелена, задушаваща дома на Аделина в Лондон. Тя очакваше с нетърпение турнето в края на месеца сред приятната свежест на германските градове Манхайм и Франкфурт.

Файтонът пое по Бродуей Стрийт, където все още цареше необичайно оживление, макар да минаваше полунощ. Аделина не хареса вида на мъжете по улицата. Приличаха на главорези и експерти по размирици, членове на уличните банди, властващи във Файв Пойнт и Бауъри. Те сновяха целеустремено напред-назад и Аделина се почуди каква ли цел преследват.

Наталия обаче знаеше. Метежите бяха неизбежни. Водачите на бандите вероятно крояха планове дори в момента. А Аделина бе сама във файтона в два след полунощ и с куфарче, пълно с четири хиляди долара в злато и още хиляда в брой. Когато Наталия влезе за пръв път в „Анимус“, не я дебнеше никаква опасност — бе преживяла пристигането на баба си в Америка и радостта ѝ, примесена с тревога, от досега с Новия свят. Сега обаче ситуацията бе съвсем различна. Прииска ѝ се някак си да предупреди Аделина, но след като подминаха дванайсетина пресечки и Юниън Скуеър, каретата спря. Наталия едва се удържа да не изкрещи на Аделина да побегне.

— Кочияш! — подвикна Аделина. — Защо спря?

Кочияшът обаче не отговори. През прозореца на каретата надникна мъж.

— Добра вечер, госпожице — каза той.

— Кочияш! — извика отново Аделина, но осъзна, че каретата е спряла неслучайно.

Тя се пресегна да заключи вратата, но мъжът я изпревари и я отвори рязко. Очите му зашариха вътре и откриха куфарчето. Той посегна да го грабне, но Аделина хвана дръжките и двамата го задърпаха напред-назад, ръмжейки и ругаейки. Мъжът облегна крак върху външната рамка на вратата, Аделина се подпря отвътре. Наталия се изуми от силата ѝ.

— Кротко! Искам само чантата — каза мъжът.

— Помощ! — изкрещя Аделина. — Помощ!

Мъжът се приведе през вратата, за да хване по-добре куфарчето. Аделина се отдръпна назад и успя да го ритне по лицето със свободния си крак. Мъжът простена и се отдръпна; от носа му шурна кръв и се стече по устата и брадичката му. Той пусна дръжките на куфарчето и по лицето му се изписа гняв. Злобно озъбен, мъжът нахлу в каретата.

Наталия не искаше симулацията да продължава. Не бе съгласна да преживява това.

— Пусни ме навън! — извикаха едновременно Наталия и Аделина.

9.

Грейс стоеше до стената на трапезария; до масата пред нея седяха четирима мъже, а бюфетът вдясно бе отрупан с храна. Дейвид стоеше от другата страна на бюфета и я наблюдаваше с абсурдните очи на стар белокоп мъж. Абсурдни, защото при мисълта, че ѝ е баща, я напушваше смях. Брат ѝ бе толкова доверчив и наивен, но тя го обичаше заради това и бдеше над него, защото не искаше светът да го промени.

— Всичко наред ли е, Илайза? — попита най-едрият от мъжете до масата.

Тежеше сигурно сто и трийсет, дори сто и петдесет килограма и макар на младини част от тях да са били мускули, в момента повечето не бяха. Той и другите мъже се взираха в нея. Всички носеха костюми от три части, от джобовите им се проточваха изящно изработени верижки на часовници, а по ръкавелите и реверите им блестяха бижута.

— Добре съм — отвърна Грейс.

Мъжете склучиха вежди, а единият ѝ се намръщи. Грейс усети как симулацията я отхвърля, все едно я изтикват от вагон на метрото, а светът отминава размазан нататък. Погледна към Дейвид. Ококорените му очи я умоляваха да направи нещо, да каже нещо, но да е *каквото трябва*.

Грейс мразеше тази част от „Анимус“. Мразеше да преотстъпва контрола над съзнанието си — единственото ѝ недосегаемо притежание. Умът беше нейният дворец, нейният храм и градина. Сега обаче някой друг се опитваше да нахълта в него, пришълец, катерещ се по стените, за да се настани вътре.

— Илайза, какво ти става? — попита едрият мъж.

— Нищо — отговори Грейс; тя му беше слугиня и тази мисъл я отвращаваше — вероятно очакваше да го нарича „сър“, да прави реверанси и тям подобни.

— Сигурно е от жегата, господин Туид — намеси се Дейвид, но Грейс разбра, че всъщност вече не е Дейвид. Очите му изглеждаха някак състарени и в тях се четеше друга тревога. — Ако е необходимо да си полегне, сър, аз ще ви сервирам.

Симулацията се замъгли още повече и Грейс усети как вратите ѝ всеки момент ще се захлопнат пред лицето ѝ.

Едрият мъж погледна към нея.

— Искаш ли да си починеш?

Нашественическото съзнание се бореше отчаяно да влезе в нейното. Ако не отвореше вратата да го пусне, щеше да изскочи от симулацията и Дейвид да остане сам. Не би го позволила за нищо на света. Грейс стисна зъби, изпълнена с омраза към Монро, задето я принуждава да прави това, и дръпна резетата, залостили ума ѝ.

Илайза се втурна вътре — нежно момиче, изгубило майка си на осем, чийто баща го обичаше и от девет години се грижеше сам за него, служейки същевременно на господин Туид. Илайза бе готова на всичко за баща си и никога не би го разочаровала.

— Много съжалявам, господин Туид — извини се тя с лек реверанс. — Отнесох се за момент. Сигурно е от жегата. Простете ми, сър.

— Няма нищо, няма нищо — каза господин Туид, отпуснал грамадните си длани върху шкембето. — Добре ли си сега?

— Напълно — кимна Илайза. — Мина ми.

— Сервирай ми тогава още патица — подкани я господин Туид.

— Веднага, сър.

Илайза се обърна към бюфета с изобилието от ястия. Освен патицата, имаше стриди, печено крехко говеждо, шунка със сос от шампанско и момици. Тя взе подноса с патицата и го занесе до господин Туид. Той си напълни чинията и после Илайза обиколи с подноса гостите му.

— Шефе, готвачката ти е добра като Ранхофър — отбеляза господин Конъли — набит мъж с четвъртита глава.

— И още как! — отвърна господин Туид. — Изпратих я да се обучава при Делмонико. И не ме наричай „шефе“.

— Прозвището ми харесва — вметна господин Хол и очите зад пенснето му блеснаха, а под елегантната му брада трепна лека усмивка. — Шеф Туид. Отива ти.

— Да видим дали ще ти се лепне — каза господин Суини с мимика, която накриви дебелия му, широк мустак.

— Все едно — сви рамене господин Туид. — Приемам хората от този град каквито са и нека ме наричат както им щукне. Тук обаче съм Туид или Бил, ясно? — Господин Туид се облегна назад. — Или Великият вожд — добави и предизвика кикот у сътрапезниците си. — Жалко, че генерал Санфорд не успя да дойде. Увери ме обаче, че утре ще ни съдейства.

— Ще задържи войниците? — попита господин Суини.

Господин Туид кимна.

Илайза и баща ѝ обслужваха гостите още около час, докато храната свърши, повечето погълната от господин Туид, и виното се изчерпа, повечето изпито от другите.

— Джентълмени — каза господин Туид, — вечерята беше чудесна, но преди да се разделим, трябва да обсъдим важни въпроси, а съпругата ми ясно подчерта, че ме очаква у дома преди зазоряване. Да се преместим ли в библиотеката?

Гостите кимнаха и станаха. Излязоха като под строй от трапезарията в главното преддверие и след секунди затворената врата на библиотеката заглуши гласовете им.

— Да разчистим съсипията — каза бащата на Илайза. — После ще видим какво ни е сготвила Маргарет в кухнята.

— Иска ми се господин Туид да наеме още прислужници — подхвърли Илайза, трупайки сребърните подноси един върху друг.

Къщата от червеникавокафяв камък не бе голяма, но двама камериери, готвачка и кухненски прислужник не стигаха. А и Илайза не искаше вечно да чисти дома на господин Туид. Искаше да постигне повече, както бяха направили други чернокожи мъже и жени. Може би да отвори магазин или ресторант...

— Няма смисъл да наема персонал — отбеляза баща ѝ. — Господин Туид почти не идва тук. Ако не използваше къщата за срещи с приближените си, съмнявам се, че щеше да държи и нас. Бъди благодарна. Можеше да е далеч по-зле. Мнозина...

Той не довърши, но Илайза знаеше какво има предвид. В Ню Йорк и Бруклин беше пълно с ирландци и германци и нямаше достатъчно работа. Чернокожите бяха конкуренти и градът не искаше още освободени роби да прииждат от Юга, търсейки работа. Затова се

носеха слухове за съюзяване с бунтовниците. По същата причина демократите симпатизираха на Конфедерацията и искаха Съюзът да понесе загуба.

Тези мисли предизвикаха у Грейс гняв и безпомощност, както спомените на прабаба ѝ за местата „единствено за бели“. Това не бе правилно, но беше безсилна да стори каквото и да било. Тя погледна към купчината чинии в ръцете си и се стъписа как се повтаря историята от предишното ѝ влизане в „Анимус“, когато прапрабаба ѝ чистеше къщите на богати бели жени. В момента Грейс имаше чувството, че поколения наред предшествениците ѝ са разнасяли само мръсни чинии.

Тя тръсна подноса върху бюфета и една лъжица за сервиране издрънча на пода. Грейс я остави там, макар да усети, че симулацията отслабва.

— Илайза? — попита възрастният мъж, който беше баща ѝ и Дейвид едновременно. Симулацията на Дейвид беше екстраполирана и в момента действията му отговаряха на спомените на Илайза, но той се справяше по-добре от нея със синхронизацията. — Има ли нещо?

— Не — поклати глава Грейс.

— Не ми изглежда така — каза той.

Грейс се насили да се наведе и да вдигне лъжицата и усети как симулацията се прояснява.

— Знам, че се тревожиш за мен — продължи бащата на Илайза. — Но аз се тревожа повече за теб. Искам да знам, че ще има кой да се грижи за теб, когато си отида...

— Недей да говориш така — рече Илайза.

— Казвам истината. — Той вдигна мазолестата си длан. — Безсмислено е да се крием от нея. Истината винаги ни открива. Баба ти не доживя свободата, но аз се погрижих децата ми да се родят свободни. Знам, че искаш повече от това. Аз също искам повече за теб. Един ден ще го имаш, сигурен съм. Но сега времената са смутни и трябва да се задоволиш с това, че имаш работа и добронамерен работодател.

И Илайза, и Грейс го погледнаха мълчаливо и след миг разбраха, че е прав. Какъвто и гняв да изпитваше, Грейс не можеше да промени историята, а решише ли да се съпротивлява, щеше единствено да напусне симулацията. Бе дошла тук само заради довода на Монро, че

откриването на Райския артефакт ще предотврати опасността, грозяща Дейвид и нея. И щеше да продължи да преследва тази цел.

— Да, татко — кимна Илайза.

Приблужи се до него и му помогна да събере сребърните прибори.

— Ти си упорита и смела — окуражи я баща ѝ. — Баба ти, чието име носиш, щеше да се гордее с теб.

— Надявам се — отвърна Илайза.

Грейс пушна съзнанието на Илайза да излезе от килера и ѝ даде достъп до цялото жилище на своя ум. Илайза веднага се зае да разчиства пъргаво масата заедно с баща си, който напоследък беше побавен и сбърчваше чело, когато ставите го заболяваха и мислеше, че дъщеря му не го вижда. Тя обаче компенсираше слабостта му и засега господин Туид не намираще причина да лиши от работа баща ѝ.

Занесоха всички съдове в кухнята, където помощникът на Маргарет щеше да се погрижи за тях, а после бащата на Илайза щеше да полира сребърните прибори. Маргарет бе сварила агнешки бут за гостите на господин Туид, но той бе предпочел да не го сервира; в резултат малобройният персонал си устрои с него необичайно вкусно пиршество. Нахраниха се заедно в кухнята, ала без да се бавят, защото гостите щяха да си тръгнат скоро. Маргарет дори извади ментово желе за гарнитура.

Точно когато приключиха, чуха да се отваря вратата на библиотеката и мъжки гласове отекнаха в главното преддверие. Илайза и баща ѝ отидоха да проверят дали гостите се нуждаят от нещо. Един по един господата се изнизаха през входа, качиха се в каретите си и отпътуваха в топлата нощ. След като ги изпратиха, господин Туид извика бащата на Илайза в библиотеката и пак затвори вратата.

Илайза се разтревожи и с риск да си навлече неприятности, застана до металната решетка в стената на съседното преддверие, откъдето можеше да чуе разговора.

— Има ли начин да се предотврати? — попита баща ѝ.

— Съмнявам се, че дори отмяна на мобилизацията ще ги спре. Вече не е време за разрешаване на проблема, а за стратегически действия.

— Колко зле ще бъде?

— Градът не е виждал подобно нещо. Дори страната, предполагам — отвърна господин Туид.

— По-зле от полицейските бунтове?

— Да, струва ми се. Но добрата воля ще надделее. Подкрепен от силата на Тамани Хол, ще издигна града от пепелищата и ще построя твърдина на мъдростта и могъществото. Трябва обаче да действаме бързо. Готов ли си да приемеш предизвикателството?

— Да, господин Туид.

— Искам да занесеш писмо. Необходим ми е пратеник, който да не предизвиква интерес или подозрения. Искам също да е доверен човек, а през годините ти ми доказва предаността си.

— Къде да го занеса, сър?

— В долната част на Четвърти квартал има кръчма. „Дупка в стената“. Чувал ли си я? — попита господин Туид.

— Да, сър. Носи ѝ се доста лоша слава, сър.

— Така е. Там работи барман на име Кормак Тоягата.

— Кормак Тоягата? Не е кръщелно име, предполагам.

— Не е — кимна господин Туид. — Точно обратното всъщност. Кръщенето му несъмнено би шокирало свещеник. Ще предадеш писмото лично на него.

— Да, сър. Кога?

— Тази нощ.

— Тази нощ?

— Да. Ще успееш ли?

— Разбира се, господин Туид.

— Незаменим си! — похвали го господин Туид. — Време е вече да тръгвам и дано госпожата да не ми се разсърди. Бих искал обаче да поговоря с дъщеря ти, преди да потегля.

— Разбира се, господин Туид.

Илайза не знаеше какво има да ѝ казва работодателят ѝ, но се отдалечи безшумно от мястото си за подслушване и влезе в главното преддверие, все едно по случайност минава оттам точно когато вратата на библиотеката се отвори.

— А, Илайза! — възкликна господин Туид. — Точно рекох на баща ти, че искам да поговоря с теб.

— Разбира се, господин Туид — кимна Илайза.

— В Тамани подочухме, че утре ще има брожения по улиците. Затова господата Конъли и Хол бяха тук тази вечер...

— Какви брожения? — попита Илайза.

— Заради проклетата мобилизация на Линкълн — обясни господин Туид. — Утре ще обявят първите повиквателни. Ще има протести и очакваме да прераснат в насилие. Недей да излизаш навън сутринта, а и по-нататък.

— Както кажете, господин Туид. Но нали...

— Хората от твоята раса не са в безопасност, Илайза. — Господин Туид я погледна втренчено в очите. — Гневът е горещ въглен и ядосаните имат нужда да го хвърлят по някого. Мнозина винят чернокожите за настоящата ситуация. Послушай ме и си стой вкъщи. Тук не те застрашава нищо.

Илайза сведе глава.

— Добре, господин Туид.

— Съжалявам, че съм толкова прям, но това е истината. — Той тръгна към предната врата и си взе шапката и бастуна от поставката до входа. — Знаеш, че не съм злонамерен към никоя раса или религия. Погледна ли човек, виждам едно. Сещаш ли се какво?

— Какво, сър?

— Потенциален избирател. — Господин Туид отвори вратата. — Ако Конгресът реши да даде избирателно право на кучетата, лично ще поведе поход срещу котките и ще оглавя комисия за изстребване на бълхите. Лека нощ.

Илайза се почуди дали според господин Туид е по-вероятно избирателно право да получат кучетата, а не чернокожите и жените.

— Лека нощ, сър.

Бащата на Илайза изпрати господин Туид до улицата и му помогна да се смести в каретата. После се върна и даде на Илайза ключа за къщата.

— Заклучи след мен.

— Не отивай, татко — помоли го Илайза.

— Къде? — попита баща ѝ и я погледна косо. — Пак ли си подслушвала?

— Не се стърпях. Тревожа се.

— Защо? За мен?

Илайза сведе глава. Вече бе изгубила майка си и понякога тази рана все още се отваряше болезнено. Не можеше да си представи как ще живее, ако изгуби и него.

— Илайза, седмици наред оцелях сред блатата, където се криех от ловците на глави. Изминах стотици мили, дни наред се криех в тавани и мазета без светлина, без въздух и без надежда. Виждах съм ужаси, каквито ти няма да видиш благодарение на всемогъщия Бог и на Съюза на президента Линкълн. — Той я улови за раменете и я целуна по челото. — Убеден съм, че мога да занеса писмо до другия край на града, та даже и в пиратско свърталище като „Дупка в стената“.

— Внимавай — каза тя.

— Разбира се. Ще се върна след няколко часа. Заклучи вратата, но ме чакай и се послушвай. Не ми допада идеята да пренощувам на верандата.

— Да, татко.

Той излезе през предната врата и ѝ кимна от алеята да затвори и да заключи. После тя отиде да доразтреби трапезарията. Събра покривката от масата, занесе я в пералнята и полира сребърните съдове, за да отмени баща си.

Не след дълго приключи с домакинстването и в обичайния случай би си легнала, както Маргарет вече беше направила. Трябваше обаче да чака баща си, а и бездруго не би могла да заспи, преди той да се върне. Реши да отиде в библиотеката и да си избере книга. Господин Туид не ѝ бе забранил изрично да чете, затова тя влезе предпазливо в стаята и огледа рафтовете, вдъхвайки миризмата на тютюн и кожа.

Четивата бяха забележително безинтересни, но пък господин Туид не живееше тук. Имаше обзаведена спалня на втория етаж, но доколкото Илайза знаеше, никога не бе спал в нея.

Тя приближи до писалището му — грамада от красиво полирано дърво с по един издялан кръст във всеки ъгъл. По него имаше множество предмети, включително купчина листове, вероятно от същите, които господин Туид бе използвал, за да напише писмото. Илайза се почуди какво ли толкова спешно послание изисква баща ѝ да го достави посред нощ, в навечерието на назряващ метеж. Каква важна причина налагаше да поеме този риск?

Тя взе най-горния лист и се вгледа съсредоточено в него. Тежката ръка на господин Туид бе оставила призрачна следа. Без никакво усилие Илайза не само позна почерка му, но и разчете думите — чудата способност, която се проявяваше понякога. Посланието сякаш излъчваше леко сияние и тя го разчете колкото със зрението си, толкова и с осезанието си. Думите я смразиха.

Майстор Кормак,

Орденът получи информация, че в Ню Йорк тайно действа асасин. Името му е Зариус и знаем, че тази нощ ще проникне в „Астор Хаус“. Не знаем какво търси там, но сигурно е от незаменимо значение за Братството, щом рискуват с подобен взлом в толкова критично време. Открий асасина и го спри. Не се колебай да го убиеш. Вярвам в дискретността ти. Утре вечер донеси каквото е носил в дома ми на 36-а улица. Ще дойда при теб при първа възможност, но първо обществото трябва да ме види да изпълнявам дълга си към кмета и градските съветници.

Нищо не бива да възпрепятства плановете ни. Утре градът ще пламне и ще унищожи Опдаик и губернатор Сиймор. Тогава градът и държавата ще принадлежат на Тамани Хол и Ордена. Използвайки Ню Йорк като опора, ще наклоним везните на войната и ще си върнем нацията. Знаеш каква е целта ти. Тръгни след плячката.

Великият майстор

Илайза стоеше втренчена в писмото, което сякаш гореше в разтрепераните ѝ ръце. Не разбираше съвсем ясно значението му, но схващаше, че разкрива могъщ и безмилостен стремеж, а господин Туид не е такъв, какъвто изглежда. Писмото надхвърляше политиката и гласуването. Ставаше дума за нещо далеч по-опасно, което би унищожило града и дори не само него, ако посланието стигне до местоназначението си. Баща ѝ не биваше да го занася.

Надзъртайки над рамото на Илайза обаче, Грейс знаеше какво значи писмото. Споменаваха се „Астор Хаус“ и нещо с огромна стойност — несъмнено Райският артефакт, който бяха дошли да търсят

в „Анимус“. Грейс се пребори с десинхронизиращия подтик да измести Илайза и да направи това, заради което е дошла. Не се наложи да се бори дълго обаче, защото след секунди Илайза се изправи, заобиколи писалището и излезе тичешком в главното преддверие.

Съмняваше се да успее да настигне баща си навреме, но беше длъжна да опита. Взе шал от етажерката за шапки, покри си косата, отключи вратата и излезе в нощта.

10.

Хавиер разбра, че тази нощ в „Дупка в стената“ е различна. Приготовленията трябваше да приключат преди зазоряване. Засега всички шпиони докладваха, че ченгетата и големите клечки нямат представа какъв адски огън ще се изсипе върху главите им утре. Кварталните отговорници знаеха, че се мъти нещо, но знаеха също, че трябва да гледат на другата страна. Туид се беше погрижил.

— Кормак — прошепна Маги Петела право в ухото му. — Кръщаваш ли пиячката?

— Да — кимна той.

— Защо? Нямаме ли запаси?

— Имаме. Сутринта обаче главите им трябва да са на място. Не ни вършат работа махмурлии и изпозаспали дръвници.

Маги Петела се отдръпна, кимна и се отдалечи от бара. Беше висока колкото Кормак Тоягата и носеше панталони с тиранти, пистолет и чорап с мокър пясък, повесен на колана ѝ, в случай че се наложи да приспи някого. Това оръжие обаче нямаше да ѝ потрябва тази нощ.

През целия ден идваха и си отиваха хора с послания за примирие. Тук и из целия град босовете на бандите координираха утрешния хаос. „Момчетата от Бауъри“, Гвардията на Роуч „Бойци на разсъмване“, „Момчетата от Дейбрейк“ и други по-дребни шайки бяха загърбили враждата помежду си, за да спечелят далеч по-голям трофей. Успееше ли начинанието им, скоро щяха да завладеят проклетия град, да си го разделят и всеки да получи пая си след унищожението.

Клиент плесна три цента върху тезгяха и кимна към бурето върху рафта зад бара.

— Без чаша — каза той.

Кормак Тоягата кимна и му подаде края на гумен маркуч. Мъжът го лапна и Кормак завъртя канелката на бурето с най-евтината пиячка в менюто на „Дупка в стената“. После проследи как мъжът смуче и

гълта ли, гълта, докато се наложи да си поеме дъх. Кормак завъртя канелката с точност до секундата — по ококорените им очи и зачервените лица познаваше кога клиентите му ще се задавят и спираше притока, за да не се губи нито капка.

Мъжът избърса уста в ръкава на жилетката си и се олюля. Кормак го виждаше за пръв път и не очакваше да свърши нещо полезно на другия ден, пиян или не.

— Още едно? — попита той. — Имаш ли мангизи?

Мъжът поклати глава.

— Толкова ми стига.

Кормак кимна, нави маркуча и го прибра до буркана с мариновани човешки уши на Маги Петела. Някои бе откъснала, други — отрязала, но повечето бе отхапала със зъби и всичките стояха в буркана като трофей и предупреждение за всеки, комуто би щукнало да създава неприятности в бара ѝ. Сейди Козата се беше спречкал с Маги и свидетелството за простъпката му също бе изложено на показ. Някъде из мътночервения бъркоч бе и ухото на мъж, дръзнал да попита Маги на колко е години.

Влязоха още неколцина представители на крайбрежната сбирщина и Кормак им кимна към задната стаичка, където раздаваха задачите. Ключът към победата бяха едновременните атаки. Армейските полкове все още се намираха в Пенсилвания и само градската полиция охраняваше града, но бързо щяха да разпръснат отрядите ѝ с нападения на различни места.

През вратата влезе чернокож мъж с невъзмутимо лице, облечен в униформа на прислужник. Неколцина в бара го забелязаха, а Маги Петела се изправи, готова да се намеси при нужда. Мъжът — белокош и попрегърбен — огледа уверено препълненото помещение и тръгна към бара.

Отвъд границата на ума на Кормак, Хавиер позна предшественика на Дейвид, когото бе видял в Коридора на паметта. Почуди се дали и Дейвид го е познал, но не рискува да се синхронизира и замълча.

— Търся Кормак Тоягата — каза прислужникът.

— Кой си ти? — попита Кормак.

— Казвам се Ейбрахам. Работя за господин Уилям Туид.

Кормак не беше виждал Великия майстор от седмици.

Беше твърде рисковано за плана. За да проработи заговорът, Туид и Тамани Хол трябваше да са в позицията да прекратят метежите, а не да ги разобличат като подстрекатели.

— Аз съм Кормак Тоягата — кимна той.

Ейбрахам извади плик от вътрешния джоб на самото си.

— Господин Туид ми заръча да ви дам това.

Кормак взе плика и Ейбрахам се обърна да си върви.

— Чакай да го прочета! — спря го Кормак.

Често получаваше инструкции, засягащи куриера. Ейбрахам кимна и остана до бара.

Кормак счупи восъчния печат с тамплиерски кръст и извади писмото. Докато го четеше, кръвта запулсира в ушите му — барабанен ритъм, призоваващ го на война.

Дядо му — Шей Патрик Кормак — беше прочут ловец на асасини; тази нощ Кормак щеше да тръгне по неговия път и да докаже, че е негов достоен наследник. Вариус щеше да склони да работи за Тамплиерския орден или да умре.

— Това ли е всичко, сър? — попита Ейбрахам.

Кормак вдигна писмото.

— Господин Туид ти има доверие.

— Опитвам се да го заслужи.

— Добре — кимна Кормак. — В замяна ще ти осигуря безопасно пътуване до дома.

— Ще се справя и сам — каза Ейбрахам.

— Не се съмнявам. Но няма да си променя решението. — Кормак сви длани на фуния пред устата си. — Маги!

— Какво? — подвикна тя от другия край на бара.

— Шефът ме вика — отвърна Кормак.

Тя кимна към вратата.

— Да дойда ли с теб?

Кормак си свали престилката и излезе иззад бара.

— Чакай тук.

Ейбрахам кимна и Кормак слезе в мазето да се екипира. Първо надяна плътна кожена броня от две части — едната опасваше врата му, втората — гърдите и гърба. Облече дългото си кожено палто и препаса колан с няколко ножа за хвърляне, пистолет и метален бокс. Взе далекогледа „Хершел“ и праметна през рамо въздушната си пушка и

колчан със стрели и гранати. Кормак носеше с гордост пушката — находчиво изработено оръжие, наследено от дядо му, който пък го бе получил от Бенджамин Франклин.

Хавиер беше доволен, че този път е в по-младо тяло. Чималпопока носеше болезките на възрастта, което се оказа странно преживяване. А и увлечението му по преводачката Марина беше някак странно. Кормак също харесваше жени, но не страдаше от друго, освен от раните, получени по време на тренировка и ръкопашни схватки.

Той се върна горе и снаряжението му сякаш стресна Ейбрахам за миг, когато мина край него и му кимна:

— Да вървим!

Изведе куриера от бара и двамата тръгнаха по улицата. Гангстери кръстосваха тротоарите; някои бутаха строителни колички, пълни с тухли и павета — боеприпаси за битката. Кормак се насочи на запад към пресечката на Довър с Пърл стрийт, където видя Хилавия Джо, седнал в каруцата си, и му подсвирна.

— Искам да закараш този мъж до дома му — каза Кормак.

Хилавия Джо се втренчи в Ейбрахам.

— Този?

— Работи за господин Туид — обясни Кормак. — Проблем ли има?

— Сър, наистина ще се оправя сам — намеси се Ейбрахам, но Кормак не му обърна внимание.

Хилавия Джо сви рамене.

— Няма проблем. Щом е човек на Шефа.

— Добре.

Кормак беше противник на робството и нямаше нищо против чернокожите жители на града. Те не бяха проблем. За тях обаче утре щеше да е адски ден. Великият майстор също беше противник на робството. Казваше, че е неустойчива система, спъваща прогреса. Искаше обаче да използва темата за премахването на робството, за да вбие клин дълбоко в страната, да я раздели и да я скрепи наново по правилния начин.

— Откарай го, докдето поиска — нареди Кормак на Хилавия Джо. — Погрижи се да стигне невредим.

Ейбрахам се качи в каруцата и Хилавия Джо подкара конете по Пърл Стрийт. След като се скриха зад завоя, Кормак се залови с

другата си задача.

„Астор Хаус“ се намираше на половин миля и на цял свят разстояние от „Дупка в стената“. Там жените бяха накичени с бижута като коледни елхи, а мъжете пиеха от кристални чаши, а не от гумени маркучи. Веднъж Кормак бе видял стандартното меню, което представляваше пиршество от седем ястия — ордьовър, супа, риба, печено говеждо, дребни сладкиши и друг десерт — сервирано в зала с мраморни колони и бели маси. Мястото съществуваше необезпокоявано от жителите на Четвърти квартал, защото Туид се нуждаеше както от парите на богатите, така и от мускулите на бандите. Порядъкът крепеше равновесието в града.

Понякога обаче се налагаше корекция.

От Пърл Стрийт Кормак тръгна на запад по Франкфърт Стрийт, подмина Тамани Хол и стигна до Сити Хол Парк и релсите на железницата за Харлем. Част от стратегията за следващия ден изискваше релсите да бъдат прекъснати на стратегически места, за да се предотврати бързо превозване на служители на реда и оръжия. Щяха да прережат и телеграфните линии, та тълпата да получи предимството, необходимо за завладяване на острова.

Кормак видя кулата на катедралата „Свети Павел“; съвсем близо, на север от нея, се издигаше „Астор Хаус“, извисен над дърветата като бяла крепост до южния край на парка, където се пресичаха „Бродуей“ и Парк Роу Стрийт. Тук той реши да приложи на практика уроците по незабележимо придвижване, които бе научил от дядо си и баща си. Използвайки за опора пукнатини, первази и водосточни тръби, се изкачи до покрива на съседната сграда. Подобно катерене бе типично асасинско умение, но Кормакови отдавна прилагаха тактиката на асасините в битката срещу тях.

Кормак прекоси Спрус и Бийкман Стрийт, скачайки от покрив на покрив. Заобикаляше комини, прехвърляше се над била, разгонваше подплашените птици от гнездата им. Градът се стелеше под него, нощното небе — над него. Когато стигна Ан Стрийт и Бродуей — точно срещу катедралата и хотела — спря и зае наблюдателна позиция, за да следи земята долу.

Вариус — както и той самият — едва ли би използвал главния вход на хотела, затова очите му обхождаха прозорците и покрива. След един час чакане и виране все още нямаше и следа от асасина.

Кормак реши, че му е нужен по-добър зрителен ъгъл, и слезе на улицата. Прекоси Бродуей Стрийт и мина край четирите колони пред църквата „Свети Павел“. После се изкачи по стената, използвайки издадения югозападен ъгъл на фасадата, и се изкатери до върха на часовниковата кула точно както би направил асасин.

Навремето тази църковна кула била най-високата точка на острова. Сега в далечината се издигаха и други катедрали — „Свети Марк“ и „Света Троица“ — пронизали плътта на града като ножове.

Кормак вече виждаше като на длан „Астор Хаус“. Асасинът обаче не се появяваше. Нощта напредваше, но градът не заспиваше, обзет от смутно очакване.

После Кормак го забеляза. Идваше от запад, по Чърч Стрийт, и с лекота се изкатери по стената на хотела. Намираще се извън обхвата на въздушната пушка и няколко минути Кормак просто го следеше с поглед — застинал, за да не се издаде, и опиянен от предимството си. Вариус носеше дълъг редингот като гангстерите от бандата „Момчетата от Бауъри“, но без филцов цилиндър. Изглеждаше логично да е от Бауъри, защото те подкрепяха републиканците срещу Тамани и демократите.

До този момент Хавиер оставяше Кормак да го води през спомените си, но сега позна дрехите, с които бе облечен предшественикът на Оуен. Прииска му се да се намеси, ала и той — както Дейвид в „Дупка в стената“ — реши да не рискува, за да не се десинхронизира.

Асасинът на Оуен явно знаеше точно къде отива. Стигна до покрива на хотела, прекоси го до определено място и се прехвърли през стряхата. Спусна се като паяк до тъмен прозорец и мина през него.

Кормак се запита какво ли търси асасинът в хотела. Очевидно бе нещо от огромно значение, както твърдеше Великият майстор — предмет или информация. Първото щеше да вземе лесно; по-приятно обаче щеше да му бъде да изтръгне второто. Щеше да наложи асасина с юмруци, а ако това не му развърже езика — да го запознае с ножовете си.

В периферията на ума на Кормак обаче Хавиер знаеше какво търси Вариус или поне се надяваше предположението му да е вярно.

Камата. Райската находка.

Заради нея оставяше Кормак да води шоуто. Още щом разбра какво гласи писмото на Великия майстор, Хавиер се досети, че се е натъкнал на артефакта, заради който Монро бе изпратил групата им от шестима в „Анимус“.

Кормак се раздвижи и Хавиер се оттегли отново от съзнанието на тамплиера, позволявайки му да се спусне от църковната кула. Той прекоси тъмната паст на вътрешния двор с озъбени надгробни плочи и се сниши зад дърво, откъдето виждаше ясно прозореца. Подготви пушката си със стрела с приспивателно. Възможно беше падането да убие асасина, но Кормак охотно щеше да поеме риска. Имаше предчувствие, че асасинът търси предмет, а да открадне от труп бе далеч по-лесно.

Минаха няколко душни минути; никакъв ветрец не прошумоляваше в клоните на дървото над него. Комар ужили Кормак по врата, но той не отлепи очи от прозореца.

Когато най-сетне дългият редингот на асасина се подаде навън от сенките, Кормак изчака мъжа да се протегне, за да се закатери към покрива, и стреля. Въздушната пушка плъкна, стрелата изсъска и улучи редингота. Дрехата се сгъна навътре като счупена яйчена черупка и се плъзна в стаята.

Кормак беше лапнал примамката.

Наруга се мислено, метна пушката през рамо, изкачи се по дървото и прескочи оградата на църковния двор. Приземи се с кълбо на Веси Стрийт и се втурна към стената на хотела. Изкатери се бързо по нея, но не се прехвърли веднага през перваза на прозореца. Асасинът несъмнено му бе устроил засада.

Пусна едната си ръка, висейки от ръба с другата, и извади пушечна граната от колана си. Хвърли я през прозореца и тя експлодира с приглушен бумтеж. Кормак се набра нагоре и се прехвърли през прозореца.

Приземи се върху дебел килим и отскочи встрани от прозореца и от димния облак. Веднага обаче разбра, че е сам. Асасинът или бе побягнал по-рано, или пушечната граната го бе прогонила от стаята. И в двата случая Кормак щеше да го открие.

Той се прокрадна напред в мътната светлина, процеждаща се през прозореца и батистената завеса. Килимът беше турски, стаята — добре обзаведена с фотьойли, маса и писалище. Засега обаче по нищо

не личеше кой я използва. Имаше две сводести врати — едната отворена. Кормак реши да мине през нея.

Въоръжи се с два ножа, по един във всяка ръка, вдигнати пред него и готови да отблъснат атаката на обичайното асасинско оръжие — скритото острие. Стигна до вратата и спря да се послуша. Не чу нищо от другата страна — нито дишане, нито сърцебиене — и нахлу в поредното празно и пищно мебелирано помещение. Над полицата на камината висеше емблема — военен кръст с надпис „Окупационна армия, Мексико Сити“, гравирани в кръг по средата.

Стаите явно принадлежаха на Ацтекския клуб. Навремето Великият майстор бе споделил с Кормак подозренията си, че клубът е свързан с Братството. Защо ще прониква тогава Вариус в седалището на съюзниците си?

Вдигнал ножовете, Кормак мина през следващата врата, водеща право напред, и стигна до мраморно преддверие. Вдясно от главния вход стоеше отворена друга врата — към трапезария, а от нея Кормак влезе в библиотека. Никаква следа от асасина. Втората врата на библиотеката го върна в първата стая и той тутакси осъзна, че е била затворена, когато се е прехвърлил през прозореца.

Асасинът беше вървял пред него.

Кормак се втурна към прозореца, погледна надолу към безлюдната улица и после нагоре — точно навреме, за да зърне как рединготът на асасина се плъзва и изчезва над стряхата.

Кормак прибра ножовете в каниите им и се изкатери на покрива. Сниши се и зачака. Наблизо нямаше сгради, върху които човек да прескочи, и асасинът несъмнено бе някъде тук, скрит сред лабиринта от комини и капандури.

— Не знам какво се мъти в кратуната ти, но няма да ме надвиеш! — извика Кормак. — Дядо ми е ловувал асасини като теб! Побеждавал е най-силните сред вас!

Последва миг тишина.

Сетне с остро свистене към него полетя острие и падна на покрива точно преди да го скалпира. Ножът се плъзна по керемидите и издрънча на улицата.

— Дядо ти е бил асасин! — гласът, изрекъл отговора, сякаш идваше някъде отдясно. — Предал е Братството и кредото, което се е клел да спазва! Бил е страхливец и предател!

— Никога не е предавал истината! Бил е верен докрай на Тамплиерския орден! — Кормак зареди нова приспивателна стрела във въздушната пушка. — И ме научи да убивам паплач като теб!

Понеже знаеше, че асасинът може да преправя гласа си така, че да изглежда, сякаш долита от друго място, Кормак затвори очи, затаи дъх и се вслуша. Чу шумолене на тъкан вляво и насочи пушката към звука, без да отваря очи, воден от слуха и вътрешния си усет. Стреля.

Чу тих стон и отвори очи. Видя как асасинът се претъркулва през ръба на покрива и хукна към него.

11.

Томи вървеше по Бродуей Стрийт към къщата от кафяв камък, където живееше, откакто се бе върнал от фронта. Новопостроената модерна сграда до Медисън Парк принадлежеше на богатия му по-голям брат и съпругата му. Понеже нямаха деца и имаха много пространство, щедро му бяха предложили да остане при тях дори след като оздравя. Надяваше се обаче да не злоупотребява дълго с гостоприемството им. Не че му бе неприятно да е с тях. Те обаче не разбираха какво е преживял по време на войната. Понякога му се струваше, че в целия град няма никой, способен да го разбере. Чувстваше се самотен дори сред хора. Особено сред хора — усещане, познато отлично на Шон, макар в момента да се радваше, че ходи с краката на Томи.

Дежурството му току-що бе приключило и той все още носеше полицейската си униформа. Тази нощ обаче присъствието му сякаш оказваше по-различно въздействие върху минавачите. Поглеждаха го косо и макар да се държах на разстояние, изглеждаха прекалено самоуверени и враждебни.

Видя хора от бандата „Момчетата от Бауъри“ и „Гвардията от Роуч“ далеч извън обичайните им територии. Разминаваха се по улиците с мрачна решимост, пренебрегнаха враждата помежду си. Носеха наръчи с тояги, камари от тухли, брадви и железни прътове.

Нещо не беше наред. Томи мерна младеж с характерните за Файв Пойнтс ирландски черти и му подвикна:

— Къде разнасяте тези неща, момчета?

— Утре ще ти кажа — отвърна му младежът с озъбена усмивка и се отдалечи.

Томи можеше да го задържи, докато разбере истината, но беше късно, дежурството му бе приключило, а улиците бяха пълни с другари на младежа. Затова продължи по своя път към къщи.

По-големият му брат бе преуспяващ фабрикант и докато Томи се бе сражавал на фронта, той беше трупал състояние, продавайки военно

оборудване и припаси — точно от каквото се нуждаеха Томи и другарите му от Съюза. Повечето неща бяха неизползваеми още при доставката — обувките се разпадаха в дъжда, храната в консервите миришеше на развалено. Брат му твърдеше, че е нямал представа колко некачествени са изделията. Заяви също, че ще намери начин да изкупи простъпките си, и на Томи му се искаше да вярва в искреността му.

Стигна до Юниън Скуеър и точно когато минаваше край високата статуя на Джордж Вашингтон, чу писък — жена викаше за помощ. Томи разкопча бухалката си от бяла акация и затича на север през парка. Дълбоко в течението на спомена Шон ликуваше, опиянен от бързия бяг, от вятъра в косата му, от тропота на обувките му по чакъла.

В далечния край на алеята Томи видя карета, спряла на Бродуей Стрийт. Двама бандити стояха отвън, а краката на трети се подаваха отвътре. Кочияшът седеше на капрата, сякаш нищо не се случва, което значеше, че очевидно е съучастник в грабежа. Наоколо нямаше жива душа.

— Спрете! — изрева Томи, размахвайки бухалката си. — Полиция!

— Сайкс! Довтаса ченге! — докладва един от наблюдателите.

Двамата се обърнаха към Томи; бяха въоръжени — единият с бухалка, другият с касапски сатър.

На няколко метра от тях Томи забави крачка и размаха бухалката във въздуха, за да разгрее ръката си.

— Леле какъв гигант! — каза първият бандит. — Но те падат най-тежко.

— Мислите, че ще ме съборите? — попита Томи. — Пробвайте, момчета! От Бродуейския отряд съм.

Думите му очевидно поразколебаха гангстерите и те пристъпиха от крак на крак. Мъжът в каретата се подаде, изправи се и застана между другарите си. Окървавеният му нос явно бе счупен. През вратата на каретата надникна жена с поразчорлена коса, но иначе невредима. Макар и тласкан от спомена, Шон позна певицата, родственица на Наталия.

— Чувам, че били нужни петима да смажат фанте от Бродуейския отряд. — Водачът на бандитите надяна бокс с пирони. — Обзалагам се, че ние тримата сме достатъчно.

— Ще се разорите, момчета — предупреди ги Томи и приклегна.

Тримата го нападнаха едновременно. Той отбягна атаката на мъжа със секирата, бухалката му описа широка дъга и халоса двамината други с един замах — единия по ръката, другия по ребрата. Докато се превиваха, Томи заби юмрук в устата на бандита със секирата, трошейки зъби. Мъжът се срина на земята, но другите налетяха отново.

Томи отскочи от бокса, но получи удар по рамото с бухалката, който го разтърси, без да нанесе сериозни поражения. В отговор развъртя своята бухалка, счупи оръжието на противника и осакати ръката му. После се обърна към втория и го прасна по дланта, въоръжена с бокса. Смъртоносните пирони се вбиха в костите на собственика си. Стенейки, двамата мъже се проснаха на земята.

— Внимавай! — извика жената.

Томи се извъртя рязко точно когато мъжът с разбитата уста понечи да хвърли секирата по него. Преди оръжието да излети от ръката на бандита обаче, жената от каретата го халоса по главата с възтежък кожен куфар. Главата му се блъсна в бордюра и той не помръдна повече.

Кочияшът, несъмнено стъписан от обрата на събитията, шибна конете с камшика и се отдалечи в галоп по Бродуей.

— Какво има в куфарчето? — заинтригува се Томи.

— Няколко килограма злато — отговори задъхана жената — красавица и изненадващо дребничка с оглед на зашеметяващия удар, който току-що бе нанесла. — За щастие златото тежи — усмихна се тя.

— Сериозно? — удиви се Томи. — Разхождаш се по улиците с няколко килограма злато? По това време? Без придружител?

— Защо? — попита тя. — Намекваш, че аз съм виновна, задето ме нападнаха?

— Не, но изглежда...

— Изглежда си склонен да обвиниш жертвата вместо престъпника. Все едно да хулиш термометъра за ужасната жегга, което е доста любопитен възглед за полицай.

Томи отвори уста, после я затвори и се пребори с напушилия го смях.

— Навярно си права.

— Права съм, разбира се — отсеке тя.

— Мисля обаче, че разговорът ни трябва да продължи другаде.
— Той подритна един от стенещите бандити с върха на обувката си. —
Позволи ми да те изпратя до къщи.

— Няма ли да ги арестуваши?

— Съдията няма да ги научи на нещо по-ценно от урока, който
им дадох току-що.

Тя кимна.

— Добре. Тогава ще ти бъда благодарна, ако ме изпратиш. Нали
не си ранен?

— Само две-три синини. — Той взе куфарчето със златото.

— Каж ми адреса.

— Хотел „Пето авеню“. Недалеч оттук всъщност.

Томи я подкани с махване да тръгва. Поеха един до друг по
Бродуей; с внушителната си фигура той буквално се извисяваше над
крехката си спътница.

— Изглеждаш ми позната — отбеляза Томи. — Но не знам защо.

— О, от време на време лицето ми се появява на афиши.

Лицето ѝ определено бе достатъчно красиво за плакат, но той се
почуди защо ли я рекламират. После се сети.

— О, да! Ти си певица!

Тя кимна.

— Ще ми кажеш ли името си?

— Аделина Пати. А твоето?

— Томи Грейлинг. На твоите услуги.

— Очевидно — каза тя. — Но се питам дали се отнася за всичко?
Кокетството в гласа ѝ сгорещи лицето му. Той вдигна кожения
куфар.

— Госпожице Пати, винаги ли носиш няколко килограма злато?

— Само когато ми плащат за представление.

— Пяла си тази вечер? Къде? — попита Томи.

— В „Нибло“.

Място за богаташи, което братът на Томи и съпругата му
посещаваха понякога. Томи бе гледал един-единствен спектакъл, и то в
„Боуъри“ — кървава мелодрама, която не му бе допаднала особено.

— Хотел „Метрополитън“ е точно до „Нибло“. Защо реши да
отседнеш тук?

— Хотел „Пето авеню“ е по-изискан — отвърна тя. — Знаеш ли, че има вертикална въжена линия?

— Моля?

— Асансьор — уточни тя. — Движи се с пара. Изкачва те от приземния етаж до последния. А и Джени Линд отсяда в „Пето авеню“.

— Коя е Джени Линд?

— Не знаеш имената на известните американски певици? Тя има изящен глас и е няколко години по-възрастна от мен. Не бива обаче да отсядам в по-долнокачествени хотели, защото театралните мениджъри ще ме сметнат за по-долнокачествена изпълнителка от нея. Работата ми зависи само наполовина от таланта. Останалото е грижливо поддържана илюзия.

Томи поклати глава.

— Този свят ми е чужд, госпожице.

— Както и твоят — за мен. Отдавна ли си полицай?

— Не.

Томи се поколеба дали да се впусне в подробности. Предисторията запращаше съзнанието му на опасно, хаотично място, където настоящето и миналото се преплитаха. Спомените за войната го обсебваха — лютивата миризма на барут, надвиснала толкова плътно във въздуха, че не вижда на двайсет крачки наоколо; призрачните бойни викове на бунтовниците; чувството, че е настъпил нещо, и знае, без да поглежда, че е човешки крайник, откъснат от тялото. С нея обаче се чувстваше по-уверен да обърне поглед към онзи свят.

— Преди това бях войник.

— Наистина ли?

— Да.

— И се сражаваше? Във войната с Конфедерацията? — Тя размаха ръце. — Извинявай. Вероятно не искаш да говориш за това.

— Не, няма проблем — поклати глава той. — Вярно е обаче, че обикновено не обичам да обсъждам темата. Бих се във войната. И досега щях да съм на фронта, ако не ме бяха ранили...

Тя ахна.

— Ранили са те?

— Да. — Той потупа панталона си точно над грапавия кратер върху бедрото си. — Куршумът обаче пропусна костта. Мнозина други

не извадиха такъв късмет. И се опасявам, че на още доста няма да им провърви.

— Имаш предвид мобилизацията?

Той кимна.

— Градът е в безпорядък.

Всъщност не го тревожеше единствено мобилизацията. И двете страни — Съюзът и Конфедерацията — тълкуваха всеки успех, дори най-дребния, като знак, че победата е близо. Томи обаче се опасяваше, че конфликтът ще продължи години наред. Дори след скорошната победа при Гетисбърг Лий и армията на Юга нямаше да се задържат задълго във Вирджиния.

— В момента живея в Лондон — каза Аделина. — По-добре е за кариерата ми, понеже често имам турнета в Европа. Отдалечавам се обаче от събитията тук.

— Харесва ли ти да изнасяш концерти из различни страни? — попита той, доволен, че сменят темата.

— Понякога да — отговори тя. — Но често се чувствам самотна. През повечето време съм заобиколена от хора, ала сякаш съм сама. Звучи абсурдно, нали?

— Не — поклати глава Томи.

Тя го погледна втренчено и бузите му пак поаленяха.

— За разлика от много други, ти явно ме разбираш — каза Аделина.

Стигнаха парка на Медисън Скуеър и видяха хотела ѝ — пететажен, обграден от магазини с лъскави витрини, затворени през нощта. Томи свърна към него, но след момент осъзна, че госпожица Пати не го е последвала. Обърна се към нея.

— Всичко наред ли е? — попита той.

— Искаш ли да се разходим в парка? — предложи Аделина и се засмя неловко. — Знам, че е нелепо по това време. Но след всичките вълнения няма да успея да заспя. И ми е приятно да разговарям с теб.

Томи преглътна. В момента не бе на работа и му беше безразлично какво биха си помислили другите — дали биха сметнали предложението ѝ за благопристойно, или не.

— На мен също ми е приятно да разговарям с теб, госпожице Пати.

— Наричай ме Аделина.

— За мен е чест, госпожице Аделина.

Теченията на спомените досега насочваха Шон към места, които го изпълваха с вълнение, и той се оставяше го носят, накъдето пожелаят. Харесваше му да бъде Томи Грейлинг, да върви с внушителната му походка и храбро да се впуска в битки. Започваше обаче да усеща романтичната посока на симулацията и присъствието на Наталия. Тя го привличаше и може би преживелиците им в света на спомените щяха да я накарат да погледне отвъд инвалидната количка. Тези мисли обаче го затрудняваха да се отпусне безметежно в потока на събитията.

Влязоха в парка и госпожица Пати каза:

— До дома ми в Лондон има подобно място. Понякога се разхождам там късно нощем.

— Защо късно нощем? — попита Томи.

— Заради тишината — отвърна тя. — Няма публика. Не съм на прием. Не чувам дори своя глас.

— Ще се опитам тогава да не нарушавам тишината — кимна Томи.

— Ти не ме смущаваш.

През следващите няколко минути обаче и двамата мълчаха. Просто вървяха по алеята между застиналите неподвижно дъбове, брези и чинари и вдишваха топлия нощен въздух. Звездите над тях се съревноваваха със светлините на хотела и уличните лампи. Недалеч се намираше къщата на брата на Томи. Той го спомена и двамата зараказваха за семействата и детството си — доста различни истории. Тя бе родена в Испания; родителите ѝ — италианци — дошли в Ню Йорк, когато била съвсем малка. Той бе роден в Бруклин; баба му и дядо му дошли от Германия скоро след като се оженили.

Аделина и Томи вървяха с часове, прекосявайки отново и отново алеите в парка.

Когато първата розовина на утрото обля дърветата и сградите на изток, госпожица Пати каза, че е изморена, и седна на пейка. Сложи длан върху мястото до себе си.

— Ела. Седни до мен.

Томи кимна, остави куфарчето на земята и попита:

— Прости ми, ако въпросът ми прозвучи грубо, но за всяко представление ли ти плащат толкова?

— Винаги — отговори тя. — Без изключение.

— Колко има вътре?

— Четири хиляди долара в злато — призна тя без колебание. — И хиляда в брой.

Томи погледна към куфарчето.

— Това е...

Той поклати глава. В куфарчето имаше повече, отколкото бе спечелил през цялата си служба в армията, и това му изглеждаше и правилно, и неправилно.

— Браво на теб! — каза той.

Тя сбърчи чело и нощните сенки на дърветата разкривиха лицето ѝ.

— Няма да се извинявам за това.

— Не искам да се извиняваш.

— Неодобрението ти е съвсем очевидно.

— Неодобрението ми не е насочено към теб, а към хората — поклати глава той. — Имаш право да вземаш колкото са готови да ти дадат.

Лицето ѝ се отпусна.

— Не си ме чувал как пея. — Тя приглади роклята си над скута. — Но разбирам какво искаш да кажеш. Убеждавам се, че музиката ми оставя следа. — Погледна към крака му. — Но един куршум струва няколко пенита, а оставя далеч по-сериозна следа от всичките ми песни, взети заедно.

— Винаги е по-евтино да разрушиш нещо.

— Какво е войната? — попита тя. — Искам да знам.

Откровеността и непринудеността ѝ възхитиха Томи.

Въпросът ѝ прозвуча честно и искрено, макар че наивността му го затрудни да намери отговор.

— Постъпих в Четиринайсети полк в Бруклин. Участвах в първата битка при Бул Рън. Бунтовниците бяха заели позиция на възвишение, наречено Спринг Хил. Заповядаха ни да го завземем. Те обаче се бяха окопали добре и имаха повече пушки. Нападохме няколко пъти и претърпяхме тежки загуби. Гаубиците им ни разкъсваха на парчета. — Томи замълча за миг, за да не потъне в спомена за касапницата. Прочисти гърло. — Имаше един хълм... Хенри Хил. По името на семейството, което живееше там. Мъжът

беше лекар, мисля. Починал, но вдовицата му още живееше в къщата им на хълма — точно в центъра на полесражението. Беше на около осемдесет. Болна, прикована на легло.

Госпожица Пати закри уста с длан.

— Била е в къщата?

Томи кимна.

— Капитанът на една от батареите ни, Рикетс, си въобрази, че стрелят по нас от къщата. Обсипа я с гранати. Госпожа Хенри... — Той пак замълча, несигурен дали да продължи нататък.

Аделина обаче сложи дребничката си, топла длан върху неговата и я стисна.

— Разкажи ми, моля те.

— Ами... раниха я тежко. Помня, че единият ѝ крак бе почти откъснат. Умря по-късно през същия ден. В къщата ѝ нямаше войници на Конфедерацията. Тя беше просто самотна стара вдовица. А ние я убихме. — Гласът на Томи одрезгавя и черупката, побрала разкаянието му, едва не се разпука. — Такава е войната, госпожице Аделина. Мога да отговоря на въпроса ти само с тази история и безброй други като нея. Думата звучи величествено, но войната всъщност е малко нещо и всеки живот и всяка смърт имат значение.

Само щурците запълниха последвалата тишина.

— Благодаря ти, че ми разказа — прошепна най-сетне Аделина и погледна към кожения куфар. — Какво би направил с парите в него?

Томи не искаше да отговаря. Подозираше, че ще понечи да му го даде, трогната от откровението му и изпълнена със състрадание към сънародниците си. Но той не ѝ разказа историята заради това — не искаше да пробужда нито чувство за дълг, нито съжаление.

— Бих ги проиграл на карти — каза той.

— Не би — възрази тя. — Отговори ми честно, моля те.

— Честно ли? — Той се помести на пейката. — Мнозина от другарите ми, с които се върнах, са в по-лошо състояние от мен. Изгубиха крак, ръка или и двете. Не могат да работят и семействата им гладуват. Някои са на ръба на отчаянието. Бих им помогнал с тези пари.

Тя кимна — веднъж, отривисто.

— Искам да ги вземеш. Искам да направиш точно това.

— Госпожице Аделина, аз...

— Моля те, просто Аделина.

— Аделина... Трогнат съм от щедростта ти, но...

— Но какво?

Той я погледна в очите и ни най-малко не се усъмни в искреността ѝ. Нито едно от възраженията, изплували в ума му, не изглеждаше достойно да помрачи благородния ѝ жест.

— Нищо... Благодаря. Проявяваш необикновена доброта.

— Това е дреболия. Ако можех, бих...

Шумотевица в югозападния край на парка я накара да замълчи. Томи се изправи и в същия момент разбунена тълпа от мъже и жени се спусна на север по Бродуей Стрийт към центъра на града. Носеха оръжия — вили, тояги, брадви и ножове — и плакати „Не на мобилизацията“, написани с грубовати букви. Колоната се точи цяла минута — бяха повече от сто души.

— Къде отиват? — попита Аделина.

— Прилича на протест — каза Томи, но знаеше, че положението е по-сериозно.

Сега разбра значението на трескавата дейтелност по улиците снощи, както и думите на гангстера от Файв Пойнтс — „Утре ще ти отговоря“.

Каквото и да се случваше, изглеждаше добре планирано. И още по-тревожно — бе събрало под едно знаме и срещу общ враг бандите от Бауъри, Файв Пойнтс и Четвърти квартал.

— Ще има метеж — каза Томи и по всичко личеше, че ще е най-разрушителният, откакто съществува градът.

— Армията няма ли да го потуши?

— Няма армия — отвърна Томи. — Всички нюйоркски полкове са в Пенсилвания. Има само полиция.

— Мили боже! — възкликна Аделина.

Томи не се съмняваше изобщо, че ще е нужен целият личен състав, до последния полицаи. Първо обаче трябваше да направи нещо друго.

— Искам да те заведа на безопасно място — каза той.

12.

Вариус седеше сам на маса в бирария „Атлантик Гардънс“. Питието му стоеше недокоснато, а тълпата край него изглеждаше необикновено притихнала. Никой не обръщаше внимание на пианиста и на танцьорките. Всички бяха вгълбени в сериозни дискусии и чертаене на планове.

Той се бе опитал да придума „Момчетата от Бауъри“ да не участват в метежа. Безуспешно. Влиянието му над Реди Ковача — боса им — си имаше граници и в крайна сметка гангстерите от Бауъри бяха сформирали невероятен и крехък съюз с хората от Файв Пойнтс и пиратите от крайбрежието, обединени от общата кауза срещу мобилизацията.

Развоят на събитията бе променил дневния ред на Братството и сега Вариус чакаше да получи нови заповеди, макар да не беше сигурен в какъв вид ще пристигнат, нито как ще накажат провала му.

От множеството варианти, които обмисляше, нито един не включваше Ментора, който в момента влезе в бирарията с бастуна си със сребърен връх. Макар и чернокож в град, където мразят чернокожите, Менторът не показваше никакви признаци на страх или покорство и Вариус съчувстваше на всеки, дръзнал да го предизвика. Менторът носеше синьо кадифено сако с цвят на дълбоко море и цилиндър в тон върху гладко избръснатата си глава; от лявото му ухо висеше златна китайска монета.

Той забеляза Вариус, мина покрай масите и седна срещу него.

— Менторе — поздрави го тихо Вариус.

— Виждал ли си някога толкова много хора да обсъждат толкова съсредоточено собственото си унищожение? — попита Ментора.

— Не са виновни те — каза Вариус. — Тамплиерите в Тамани от години подготвят това.

— Трябваше да предвидим хода им. — Менторът се озърна. — Да го предотвратим. Ти трябваше да направиш нещо.

Вариус се бе упреквал със същите думи, но никога не ги беше чувал от другото от Братството, камо ли от Ментора. Срамът сведе ниско главата му.

— Съжалявам — прошепна той. — Ще ми кажете ли какво ви доведе тук от Вашингтон?

Появата на Ментора несъмнено бе предизвикана от нещо далеч по-мащабно и по-важно от назряващия метеж. Вариус се почуди дали ще го отлъчат от Ордена.

Менторът се изправи.

— Да го обсъдим другаде.

Вариус кимна и го последва. Излязоха на Бауъри Стрийт и тръгнаха на юг. Улицата гъмжеше от съмнителни типове, които излизаха от свърталищата си и по заповед на босовете си складираха оръжия и разнасяха послания.

— Метежът е хаотично, но ефективно средство — отбеляза Менторът, почуквайки с бастуна си по плочника. — Признавам им го.

— Ние имаме скритите си остриета. Тамплиерите имат пари и паплач — додаде Вариус.

— Опитаха нещо подобно в Париж.

— Това е различно — каза Вариус. — Хората тук не въстават срещу аристократите. Ненавиждат президента и политиката му. Ако бяха отменили мобилизацията...

— Тамплиерите щяха да намерят друга клечка, за да подпалят пожара. Тълпата е примитивно оръжие, но Орденът го използва добре.

Стигнаха номер 42 — клуба на „Момчетата от Бауъри“. Вместо да влязат вътре обаче, Вариус поведе Ментора по странична алея към врата на мазе. Отключи я и двамата слязоха по каменни стъпала в тесен коридор. В дъното имаше втора заключена врата. Вариус пхна ключ със странна форма в ключалката и го завъртя по определен начин. Вратата не поддаде, но в съседната тухлена стена се отвори таен вход. Минаха през него, прекосиха още един тунел и най-сетне влязоха в леговището на Вариус.

— Не съм идвал тук, откакто посещавах баща ти — констатира Менторът.

— Той винаги говореше добре за теб — каза Вариус.

Дебели дървени греди поддържаха сводест таван, оребрен с камъни; газови лампи мъждукаха из стаята, а тръбите им се точеха по

стените като змии. Имаше писалище, етажерка и оръжейница. Ментора се облегна на писалището — полуседнал, с разперени ръце и длани, опрени в дървения плот.

— Утре Ню Йорк ще пламне — каза той.

Вариус приближи до него.

— Менторе, мога да спра...

Възрастният мъж вдигна ръка.

— Не. Няма да се месиш. Вече не можеш да ги спреш. Тази битка е изгубена.

Стаята се сгорещи и Вариус избърса потта от челото си.

— Как да изкупя простъпката си?

— Не е време за изкупления. Не става дума за теб, Вариус, нито за потеклото ти, колкото и да е извисено. Трябва да насочим поглед към по-мащабната война.

— Как?

— С помощта на Райската находка.

При тези думи съзнанието на Оуен нахлу в спомените на Вариус. Бе дошъл в „Анимус“ да открие реликвата и явно предшественикът му щеше да получи същата задача. Почуди се дали Монро слуша и наблюдава.

— Артефакт? Разполагаш ли с него? — попита Вариус.

— Знаем, че е тук, в Ню Йорк.

— Къде?

— В Ацтекския клуб. В „Астор Хаус“. Кама, принадлежала на Ернан Кортес.

— Щом сте знаели, защо не сте ми казали? — учуди се Вариус.

— И защо сме я оставили там?

— Наскоро разбрахме със сигурност какво представлява. Членовете на Ацтекския клуб не подозират какво имат, иначе щяхме да я открием по-рано. Възприемат я като тотем, не я използват по предназначение.

— Какво искаш да направя?

— Да я откраднеш. Тази нощ. Да я занесеш на генерал Грант в Мисисипи. Той е член на Ацтекския клуб и ще я познае. Ще му разкриеш колко важна реликва е, без да осветляваш истинската ѝ природа.

— Юлисис Грант?

— Да. След успеха му при Виксбърг възлагаме на него най-големи надежди за победа на Съюза. Според нас той е най-способен да се противопостави на генерал Лий. Линкълн обаче също трябва да повярва в него. — Менторът се отдръпна от писалището и пристъпи към Вариус. — Ако Конфедерацията победи или дори принуди Съюза да преговаря за мир, тамплиерите ще завладеят страната. Разбираш ли?

— Да.

— Всичко, което сме постигнали. Всичко, за което се бореше баба ми в Ню Орлиънс, ще бъде изгубено.

— Няма да се проваля, Менторе.

Менторът кимна.

— Вярвам ти, Вариус. И ако някой ти се противопостави, изпрати го да почива в мир.

— Да, Менторе.

— Млад си, но имаш голям потенциал. Ти си син на баща си и Братството е с теб.

Менторът излезе и Вариус остана в самотата, с която вече бе свикнал. След смъртта на баща си той бе единственият асасин, действащ в Ню Йорк — по нареждане на Ментора, който не искаше да привлича вниманието на тамплиерите в Тамани Хол. На Вариус бе възложена задачата да продължи делото на баща си, който успешно и еднолично беше удържал фронта и усмирявал Тамплиерския орден в града. Свидетелство за провала и слабостите на Вариус, метежът бе възпламенен от тлеещи отвътре въглени и разжарен от политическите кроежи в Тамани.

Вариус прекоси стаята и застана пред оръжейницата. В Англия вече използваша нови ръкавици, изстрелващи стрели и въжета, но Вариус предпочиташе семплия дизайн на скритото острие, прибрано под ръкава на палтото му. Той препаса в колана си дюза на ножове за хвърляне и револвер, а в джоба си пъхна два бокса. Взе комплект шперцове, но остави високия си цилиндър.

Върна се на улицата и тръгна на запад по Байърд Стрийт. Обикновено това се водеше вражеска територия, но тази нощ цареше временно примирие и той пое на юг по Бакстър Стрийт чак до Парадайз Скуеър — неумолимото и злостно сърце на Файв Пойнтс. Тук се помещаваше щабквартирата на „Гвардията от Роуч“ и съюзниците им, ала макар да си навлече втренчени погледи и

ирландски ругатни, никой не го предизвика. Оттам Вариус свърна на запад по Уърт Стрийт, пресече Бродуей и пак се насочи на юг към Чърч Стрийт.

После пътят го отведе нагоре — по покривите на сградите, които прекосяваше с безшумни и грациозни подскоци. Измина следващите девет преки до Баркли и стигна до „Астор Хаус“ и катедралата „Свети Павел“ на юг. Часовниковата кула се възправяше високо в жаркото нощно небе и на Вариус му се прииска да се покатери там, за да се наслади на гледката. Съсредоточи обаче вниманието си върху хотела, напрягайки сетивата си, за да открие Ацтекския клуб вътре.

Не притежаваше забележително орлово зрение, но не позволяваше това да подкопава самочувствието му пред други асасини с по-развита дарба. Притежаваше я в достатъчна степен, за да открие Райската реликва. Подобни предмети излъчваха лесно разпознаваемо сияние, ако човек знае какво да търси.

Вариус се съсредоточи върху сградата и обходи с поглед контурите на студената ѝ, безжизнена каменна черупка, подплатена с тухли, хоросан, дърво и метал. Втрени се в сърцето ѝ с напрегнати до болка очи и започна да претърсва за Райската находка. Минаха няколко минути. После я намери. Слабо трептене, сякаш нещо подръпва ресните на завесите на реалността — Райският артефакт се таеше на петия етаж.

Вариус слезе бързо на улицата, прекоси я и се изкачи по стената до покрива на хотела. Тръгна край ръба му, приближавайки с всяка крачка до реликвата, която осезанията му следяха неотстъпно. Стигна точно над нея, прехвърли се през стряхата, спусна се по стената и му провървя — прозорецът на петия етаж се оказа отворен.

Стаята беше тъмна; дебел турски килим заглушаваше стъпките му. До камината имаше писалище и маса, заобиколена от тапицирани столове. Райската находка не беше в това помещение. Вариус мина през вратата вляво, воден от компаса на орловото си зрение и пулсиращата енергия на реликвата.

Следващата стая беше по-просторна от първата — с три маси и столове, подредени край трите стени. В четвъртата стена имаше голяма камина, а над нея висеше кръстът на Ацтекския клуб. По полицата бяха натрупани сувенири и сред часовниците, пистолетите и медалите Вариус видя камата. Отиде до камината, взе артефакта и усети как

силата му се влива в пръстите му и ръката му изтръпва чак до лакътя. Оръжието имаше странен дизайн — нямаше гард, острието беше леко извито, с остър издаден зъб близо до дръжката, наподобяващ връх на харпун. Ръкохватката бе увита в кожа и златни нишки, но беше плоска, все едно е продължение на острието, приспособено за хващане. Най-отличителната черта на камата беше краят на дръжката — триъгълен, с остри ръбове, сякаш предназначени да се вмести в нещо друго. Вариус заключи, че артефактът не е никаква кама, а отчупена част от по-голямо оръжие.

Той извади копринена кърпа от палтото си, уви грижливо находката и я прибра в джоба си. После се върна към стаята и прозореца, откъдето беше влязъл. Преди да стигне до него обаче, долови присъствие, което не бе усетил по-рано, погълнат от енергията на Райската реликва.

Бяха го забелязали.

Ако беше някой от хотела или обикновен минувач, наблюдателят щеше да вдигне тревога, за да предотврати взлома. Той обаче го следеше мълчаливо и следователно не бе случаен човек. Вариус трябваше да направи нещо, за да го подмами на открито и да разбере с кого си има работа. Не биваше да поема никакви рискове с Райската находка. Той пропълзя до прозореца, стаи се в сянката и надникна навън с орловото си зрение.

Мъжът се намираше долу, в църковния двор под „Свети Павел“. Чакаше го. Вариус си свали палтото и го провеси през прозореца, сякаш се кани да излезе и да се качи на покрива. Преследвачът му стреля по него и след миг в плата се заби стрела.

Вариус пъкна стрелата в джоба си, внимавайки да не се убоде на върха ѝ, и си облече палтото. Долу го дебнеше тамплиер, и то не обикновен, а Ловец. Някой, обучен в асасинските умения — изключително могъщ противник. Вариус беше чувал слухове, че такъв човек се подвизава в Ню Йорк, и при други обстоятелства би го предизвикал на открит двубой. Райската реликва обаче беше твърде важна и не биваше да рискува да попадне в тамплиерски ръце, ако битката не се развие в негова полза.

Той се върна назад в помещенията на Ацтекския клуб и точно когато стигна до мраморното преддверие, чу да експлодира пушечна граната. Изчака Ловеца да влезе в гербовата зала, вмъкна се през друга

врата в трапезарията и после в библиотеката. Щом стъпките на тамплиера отекнаха по студения мраморен под, Вариус отвори вратата на библиотеката към първото помещение, гмурна се в димната пелена и излезе през прозореца. Изкачи бързо стената на хотела до покрива. Още щом стъпи върху насипаната с чакъл повърхност, се спусна към най-близкия комин и се шмугна зад него. Имаше десетки комини, предоставящи му лабиринт от тухли за укритие.

След миг ботушите на Ловеца захрущяха по покрива.

— Не знам какво се мъти в кратуната ти! — извика той. — Но не можеш да се мериш с мен! Дядо ми ловуваше такива като теб! Надвивал е най-силните сред вас!

Това можеше да значи само едно. Ловеца бе потомък на Шей Патрик Кормак — предателя на Братството, избил другарите си и осакатил ментора си. Обзет от внезапен гняв, Вариус измъкна нож от колана си и го хвърли. Ловеца обаче отскочи недосегнат настрани.

— Дядо ти е бил асасин! — изкрещя Вариус, насочвайки гласа си на няколко метра вляво от мястото, където се намираше, а ехото от комините го поде и завихри допълнително. — Предал е Братството и Кредото, което се е клел да спазва! Той е страхливец и измамник!

— Никога не е предавал истината! — отвърна Ловеца. — Никога не е предавал Тамплиерския орден!

Сега Вариус разбра по-добре срещу какъв противник се изправя и го обзе още по-силно чувство за неотложност. Възможно беше този Ловец да е по-силен от него и в такъв случай бягството бе единственият изход. Райската находка не биваше да попада в ръцете на Тамани.

Той се втурна безшумно към ръба на покрива, но чу как пушката на Ловеца изсвистява. Стрелата го улучи по хълбока и Вариус осъзна, че има няколко секунди, преди отровата да подейства. Спусна се надолу с отчаяна бързина, улавяйки се за первазите с върховете на пръстите си, колкото да възпре свободното падане.

Тупна тежко на земята, но скочи на крака; нямаше нищо счупено. Измъкна стрелата, която се бе забила в кожата му колан и върхът ѝ не бе пронизал надълбоко кожата му. Вероятно не беше получил цялата доза, ала все пак усещаше нещо. Земята под краката му се клатушкаше и огъваше, а сградите застрашително се накланяха. Беше уязвим.

Тръгна, залитайки, по Бродуей Стрийт, после по Ан Стрийт и сви в близка алея. Спотаи се в сенките и от скривалището си проследи как Ловеца слиза на улицата и се оглежда във всички посоки. Пое по Бродуей и свърна в пряката, но спря колебливо. Вариус си помисли, че може би ще успее да му се изплъзне.

По широкия булевард все още сновяха хора, подготвящи се за утрешния метеж. Без да им обръща внимание, Ловеца извади нещо от коженото си палто и при вида му Вариус затвори поразен очи. Противникът му имаше далекоглед „Хершел“, долавящ топлината, която живите същества излъчват в тъмнината.

Вариус се опита да побегне, но краката му се възпротивиха и отказаха да изпълняват заповедите му. Той ги погледна, сякаш са чужди крайници. Отровата все пак бе превзела нервите и мускулите му.

Ловеца завъртя бавно телескопа в кръг и застина, когато го насочи право към Вариус. Прибра уреда и нехайно зареди пушката си. Безпомощен, Вариус се взираше в дулото в очакване оръжието да го порази. Стрелата го улучи по рамото — този път дълбоко — но той усети по-скоро натиск, отколкото болка. След секунди съзнанието му помътня и Вариус изгуби почти всякакво чувство кой е и къде е, освен мисълта, че за втори път не е оправдал надеждите на баща си и на Братството.

Не след дълго над него се надвеси неясен силует, заговори му и под тежестта на гаснещото съзнание на Вариус Оуен разпозна предшественика на Хавиер.

— Дядо ми би те убил — каза Ловеца. — Смятах да постъпя като него, но размислих. Аз съм Кормак Тоягата и ще те оставя да живееш със срама.

Облакът, обвинил съзнанието на Вариус, се превърна в беззвездна, безлунна нощ и за Оуен симулацията почерня. Той се понесе в пустош като Коридора на паметта, но докато в него витаеше усещане за нещо предстоящо, тук имаше само отсъствие и празнота.

— Какво става? — попита той.

Предшественикът ти е в безсъзнание — отговори му гласът на Монро. — *Но не е мъртъв, защото симулацията не е приключила.*

— Какво ще правя?

Ще чакаш. Ако беше сам в симулацията, щях да превъртя тази част, но трябва да останеш в крачка с другите.

— Видях я — каза Оуен. — Държах в ръката си Райската реликва.

Знам.

— Сега е у Хавиер.

Не е у него, взе я предшественикът му. Важно е да не го забравяш.

— Объркващо е.

Да.

— Но сега ще разберем къде е, нали? Симулацията скоро ще приключи.

Не мисля — отговори Монро. — До края на този спомен явно има доста време.

13.

Ейбрахам никога не би го признал гласно, камо ли пред Илайза, но се радваше, че ще се върне на четири колела в дома на господин Туид. Дейвид също изпитваше облекчение. Старите му кости се ключаха като чупливи краища на изсъхнали пръчки — странно и неприятно усещане за него. Ейбрахам обаче не се вслушваше във вайкането на ставите си, за да не започне да се вайка и той, а бе дал дума никога да не го прави.

— Утре ще избухне голям пожар — подхвърли през рамо Хилавия Джо. — Много голям.

— Така чух — отвърна Ейбрахам.

Влизаш в друга екстраполация — прозвуча гласът на Монро в ухото на Дейвид. — Следващото празно място е запълнено с исторически данни и спомени на други хора, съчетани с част от предишния ти живот, запечатан в гените ти. Стой кротко и се опитай да постъпваш като Ейбрахам. Помни, че имаш известна свобода на действие, но ако излезеш съвсем от ролята си, ще се десинхронизираш.

— Имаш късмет, че Шефа те закриля — отбеляза Хилавия Джо и между думите му се прокрадна едва доловима заплаха.

— И защо? — попита Ейбрахам.

— Утре ще им се стъжни на негрите.

Дейвид не беше сигурен как да тълкува тази констатация. Спомни си предупреждението на господин Туид и макар да не бе уверен, че Ейбрахам би казал същото, попита:

— Правилно ли ти се струва това?

Хилавия Джо се намръщи и симулацията се размъти.

Она — възкликна Монро. — Какво ти казах? Изпълнявай ролята си. Предстоят ти още срещи с другите, а няма да се случат, ако ядосаш този тип и ти направи нещо.

— Правилно ли? — повтори Хилавия Джо. — Будалкаш ли се с мен, човече?

— Просто попитах дали мислиш, че ние сме виновни.

— Не знам дали са виновни негрите, но войната се води за тях, нали? Мобилизират нещастници да се бият и да умират за негрите, които ще им вземат работата. — Гласът му стана писклив от вълнение. — Негрите са причина за неприятностите ни и утре ще видят откъде изгрява слънцето.

Дейвид знаеше, че Ейбрахам би замълчал и би се вкаменил от страх в каруцата въпреки изричните инструкции на Кормак. Расизмът на този идиот обаче го вбеси и гневът, натрупвал се от началото на симулацията, се изля против волята му.

— Може би вие ще видите откъде изгрява слънцето.

Симулацията се разпадна с вой и Дейвид се почувства, сякаш експлодира и се свива до несъществуваща точка. Болезненият натиск огъна и усуква съзнанието му и той изпищя, ала не се чу нито звук. После всичко почерня — никаква симулация, абсолютно нищо — и той се почуди дали не е умрял.

— Спокойно. Десинхронизира се — каза Монро.

Свали му каската и го върна в склада, където лампите над него прегориха очните му дъна. Внезапно му се зави свят — по-зле, отколкото някога се беше чувствал. Стомахът му се сви и той се обърна настрана. Монро вече беше сложил кофа там и Дейвид повърна в нея.

Повърна втори път. И трети.

— Гадно е — призна Монро, подавайки му кърпа да си избърше устата. — Десинхронизацията разстройва челния дял на мозъка, който отговаря за времевата и пространствената ориентация. Ще ти мине.

На Дейвид никога не му бе прилявало по този начин. Все едно го бе замаяла най-страшната въртележка на света. Пак му се повдигна, но стомахът му се беше изпразнил и той се облегна задъхан назад. Таванът и стаята се въртяха около него, черепът го болеше, сякаш го стискат с менгеме. Другите седяха отпуснати в столовете около него — в пълно неведение какво преживява и с доста обезпокояващ вид на хора, които не са съвсем тук.

Заля го нова вълна от болка и той простена.

— Не искам никога да го правя пак.

— Разбирам те — кимна Монро.

— Провалих ли всичко?

— Още не. Но трябва да те върнем там. Пътищата ви се пресичат. Добереш ли се до местата, където се срещаш с другите, симулацията няма да пропадне.

Дейвид не беше готов да се върне. Знаеше обаче, че няма време за подготовка. Поне в стомаха му не бе останало нищо за повръщане.

— Всъщност ще се почувстваш по-добре в симулацията — успокой го Монро. — Част от мозъка ти мисли, че си още там.

— Хайде тогава — прошепна Дейвид и Монро му помогна да си сложи каската.

Тъмнината в нея смекчи замайването.

— Първо ще те изпратя в Коридора, после ще включа симулацията. Сигурен ли си, че си готов?

— Има ли значение?

— Всъщност не.

— Давай тогава!

Визьорът светна и след миг Дейвид се озова сред сивкавото облачно пространство на Коридора и в старото, но вече познато тяло на Ейбрахам. Монро излезе прав — чувстваше се по-добре, както е добре да се потопиш отново във водата, ако плуваш в студен ден. Вече не му се виеше свят и болката в главата му стихна.

По-добре ли си? — попита Монро.

— Малко — отговори Дейвид.

Добре. Симулацията е готова, когато кажеш. „Анимус“ преформатира спомена за расиста. Бъди по-внимателен.

Дейвид кимна. Не му трябваша повече предупреждения за десинхронизацията. Един сблъсък бе достатъчен занапред да страни от нея.

Започваме. Три, две, едно...

Дейвид се върна в каруцата, а Хилавия Джо седеше на капрата, все едно нищо не се е случило. Дейвид не продума по целия път до къщата на господин Туид; използва тишината да се върне в съзнанието на предшественика си. Вслушваше се в Ейбрахам, сякаш е седнал на коленете на възрастния мъж, и постепенно се чувства по-добре и почти забрави замайването и болката. Стори му се дори, че сега е влязъл по-умело под кожата на предшественика си, отколкото преди десинхронизацията.

Трополяха по Бродуей и прахолякът, насъбран в ъглите на каруцата, танцуваше в ритъма на паветата. Суматохата по улиците подсказваше, че господин Туид и Хилавия Джо са прави и на другия ден наистина ще има метежи. Думата „метеж“ обаче не описваше точно подредбата на случващото се. Истинският метеж е хаос, а тук личеше стратегия и организация. При тази мисъл Ейбрахам неволно се запита дали войната не е просто малко по-предвидим метеж.

От Бауъри свърнаха по Четвърто авеню и после на запад по Четиринайсета улица. Минаха под високата статуя на Джордж Вашингтон до Юниън Скуеър и в далечния край на парка Ейбрахам зърна през дърветата как грамаден полицай разпердушинва неколцина хулигани.

— Утре шансът няма да е на страната на ченгетата — изкикоти се злобно Хилавия Джо. — Ще им покажем откъде изгрява слънцето.

Ейбрахам не продума, но се запита дали този мъж има представа с кого разговаря.

Продължиха напред и когато стигнаха Шесто авеню, свърнаха на север и прекосиха още двацет и две пресечки. След доста време най-сетне стигнаха до дома на господин Туид.

— Е, докарах те жив и здрав — каза Хилавия Джо.

— Благодаря — кимна Ейбрахам и слезе на тротоара.

Макар и по-щадящо от ходенето, друсането в каруцата бе наказало тялото му по свой начин, предизвиквайки болезки, с които Дейвид постепенно привикваше.

Хилавия Джо посочи къщата.

— Утре стой вътре.

— Разбира се — отвърна Ейбрахам, но се запита с какво той и Илайза са заслужили да са в безопасност, след като други чернокожи мъже, жени и деца в града очевидно нямаше да бъдат.

Хилавия Джо изчезна с каруцата си в нощта, зает с пъклените си замисли, а Ейбрахам тръгна към вратата. Оказа се заключена, но той почука и натисна звънеца.

Илайза не се появи.

Почука и пак позвъни.

И пак.

Почака.

Илайза не дойде.

Предположи, че не е издържала да стои на пост и е заспала. Може би имаше отворен прозорец, откъдето да се вмъкне, но в разбунения и изпълнен с враждебност град Ейбрахам не искаше да рискува някой да го вземе за крадец.

Безпокойството му за Илайза зарази Дейвид и той се разтревожи за Грейс. Чувстваше се неспокоен без нея, сякаш не е на сигурно място, и не знаеше какво да прави. Предприемеше ли нещо глупаво, щеше да се десинхронизира, но му се искаше да влезе в къщата и да се увери, че сестра му все още е там.

Ейбрахам предпочете да легне на верандата, както бе предупредил Илайза, че може да се случи. Нощта беше топла и влажна и вероятно ставите щяха да го болят дни наред, но това далеч не бе най-лошата нощ в живота му.

Най-лошата му нощ не беше и сред онези, прекарани в блатата преди много години, когато го хапеха насекоми, трепереше, мокър до кости, и раните му гноясваха в тинята. Не беше и сред знойните и душни нощи, когато лежеше в ковчег с разложено месо, за да мирише правдоподобно, та аболиционистът да го прекара през границата с Пенсилвания.

Ейбрахам погледна към тъмното небе и позволи на съзнанието си да се потопи в онова място дълбоко в него, далеч надолу по реката, в мочурището, където гнилочът на вината, гнева и омразата задушаваше корените на дърветата, а мътната вода течеше с бързината на болката.

През най-лошата нощ в живота му друг роб уби първата му съпруга, а Ейбрахам уби него — мъж, обезумял и останал без уши още преди да пристигне в плантацията.

Отначало побягна от страх, от ужас как ще го накажат господарите, когато разберат. Не друго обаче, а чувството за вина му даваше сили да продължава напред. Дни наред вината беше единствената храна, удържаща тялото му живо, въпреки че би трябвало да умре.

Оттогава бяха минали дълги години, ала Ейбрахам не бе забравил къде да открива тази вина. И гнева. И омразата. Често отиваше там, когато пътуваше с подземната железница, прекосяваше Стейтън Айлънд и се обучаваше в Африканската методистка епископална зионистка църква. Едва след като втората му съпруга роди Илайза, той осъзна, че не е необходимо да остава там. Тогава реши да

напусне тъмното място край ниския речен разлив и да издигне дома си високо, до чисти изворни води. Можеше да избира къде да живее душата му. Хората, които се сблъскваха с тегоби — чернокожи или бели, роби и свободни — живееха, сякаш нямат избор. Не може обаче да избегнеш блатото, като изтриеш картата.

В нощи като тази, когато му се струваше, че нищо не се е променило и нищо няма да се промени, независимо колко президенти дойдат с прокламациите си и какво гласят прокламациите им, Ейбрахам тъгуваше и за двете си жени и се понасяше надолу по течението, за да си спомни къде е бил, какъв избор е направил и как да го направи отново.

Някой извика.

Ейбрахам отвори очи и видя по улицата да минава тълпа. Още не се бе зазорило, а освирепели главорези вече се стичаха към центъра на града. Ейбрахам се разтревожи и се запита откъде господин Туид е толкова сигурен, че с Илайза са в безопасност в дома му. Тълпата има своя воля и не приема заповеди дори от Тамани Хол.

В града нямаше безопасно място. Ейбрахам го разбра и реши да изведе Илайза оттук още щом се развидели. Трябваше обаче да се подготвят и той да се промъкне вътре дори с риск да го вземат за обирджия.

Изправи се, размърда схванатите си крака и обиколи къщата. Мина край живия плет и моравата и приближи до вратата на мазето — най-добрата му възможност да влезе. Маргарет често забравяше да я заключи, след като доставчиците разтовареха поръчаната стока. За щастие днес също бе пропуснала да я залости.

Ейбрахам успя да влезе, без да прескача прозорци. Прекоси бързо кухнята и подвижна от главното антре:

— Илайза?

Никакъв отговор. Но тя не спеше толкова дълбоко.

Провери всички стаи на първия етаж, после на втория и накрая на тавана. Дъщеря му я нямаше тук.

Дейвид сподели паниката на Ейбрахам при мисълта, че Илайза е някъде по улиците. Ейбрахам нямаше представа защо е излязла от къщата, но се втурна в библиотеката и написа кратка бележка:

Моя скъпа Илайза,

Когато прочетеш това, искам да седнеш и да ме чакаш вкъщи, както те помолих. Ако не сме отново заедно до шест часа тази вечер, ще се срещнем до ферибота на Кристофър Стрийт. Градът не е безопасен и трябва да те изведа от него. Не дойда ли в уречения час, искам да се качиш на ферибота без мен. Ще те открия при първа възможност.

Твой любящ баща:

Ейбрахам

Ейбрахам остави бележката върху масата в главното преддверие, където Илайза със сигурност щеше да я види, ако се върне в къщата. Най-вероятно бе тръгнала след него, ориентирайки се по подочутите инструкции на господин Туид. Това значеше, че върви към Четвърти квартал, и тази мисъл раздвижи в бяг трошливите кости на Ейбрахам, щом краката му стъпиха на тротоара.

Дейвид също се безпокоеше. Разбираше, че „Анимус“ е просто симулация, но ако опасенията на Ейбрахам се сбъднеха и Илайза се озовеше сред метежната тълпа, Грейс щеше да преживее всичко.

След няколко пресечки Ейбрахам забави ход. Омнибусите и железницата на Шесто авеню все още не вървяха и се наложи да го прекоси пеша. По пътя се размина с няколко внушителни тълпи, насочили се в обратната посока — към центъра на града — и всеки път трепереше да не го нападнат.

Когато стигна Четиринайсета улица и свърна на изток, краката му стенеха, заплашвайки да го предадат напълно, и той седна да си почине под статуята на Вашингтон. Слънцето още не беше изгряло, заровило глава под одеялото на хоризонта. Усещаше се обаче, че скоро ще се пробуди.

Дейвид не знаеше дали старият мъж ще успее да се добере до следващата пряка, камо ли до „Дупка в стената“. Той спря да се вслушва в съзнанието на Ейбрахам и започна да говори вместо него. И да ходи. Стана и пристъпи към улицата, но в същия момент симулацията се замъгли.

Какво става, Дейвид? — попита Монро.

— Съжалявам. Обърках се.

Дейвид се насили да се върне под статуята и да седне. Цялото му тяло бе изопнато от напрежение, но светът край него се проясни.

Така е по-добре. Симулацията се възстанови. Няма проблем — каза Монро.

Дейвид кимна, решен да се успокои и докато Ейбрахам стане и тръгне, да се вгълби в свои размишления.

— Още ли си там, Монро?

Да.

— Трудно е.

Защо?

— Не мога да променя историята им. Това, което са преживели, вече е минало.

Така е.

— Но сега имам чувството, че техният живот е и мой... и съм много ядосан.

За пръв път?

— Не знам. Досега баща ми и Грейс винаги са ме закриляли.

А сега се чувстваш уязвим, така ли?

— Може би — каза Дейвид, но в същия момент Ейбрахам заговори отново, настойчиво изисквайки внимание.

Той се изправи и тръгна, решен да открие Илайза дори костите му да станат на прах. Болката в коленете му бе нетърпима и Дейвид я усещаше, ала от разстояние, както му беше трудно да си припомни отшумяла болка, колкото и мъчителна да е била.

Куцукайки, Ейбрахам измина три пресечки по Четвърто авеню и после успя да се качи на благословен омнибус, пътуващ на юг. Превозното средство бе почти пълно и от всички страни измериха Ейбрахам с изпепеляващи погледи, но той сведе глава и се добра невредим до края на Бродуей Стрийт. Слезе на пряката с Пърл Стрийт и когато омнибусът се поотдалечи от бордюра, един от другите пътници — кльощаво тринайсетинагодишно момче — впи очи в неговите и прокара показалец по врата си.

Жестът поразил Ейбрахам и смразил кръвта му, приковавайки го като вкаменен на тротоара дълго след като омнибусът изчезнал от погледа му.

И децата ли щяха да участват в метежа? Каква надежда имаше в такъв град?

Ейбрахам чу призива на тъмното блато и с усилие на волята се обърна към чистата светлина на дъщеря си. Приведе рамене и продължи упорито напред по Довър Стрийт.

Почти всички клиенти на „Дупка в стената“ се бяха разотишли, но барът беше отворен. Гигантката, която въдворяваше ред в кръчмата, бе заела мястото на Кормак зад тезгяха. Когато Ейбрахам влезе, жената се намръщи и червената ѝ коса сякаш пламна по-ярко.

— Пак ли ти? — попита тя и облегна юмруци върху бара, който простена страдалчески под тежестта ѝ.

— Да. — Ейбрахам приближи до тезгяха, макар че този път не носеше писмо от господин Туид, което да го защити. — Моля за извинение, мадам, но...

— Както виждаш, нямам други бармани, които да ми вземеш — отсече тя.

— Не идвам за това.

— Не те изпраца Шефа с нова заповед?

— Не точно — отвърна Ейбрахам. — Дойдох обаче да потърся една от прислужниците му. Дъщеря ми Илайза.

— О, нея значи!

— Виждали сте я?

— Беше тук преди малко. Питаше къде си отишъл *ти*. — Жената се разкикоти и смехът ѝ прозвуча като громолене на камъни, търкулнали се по склон. — Смешно, нали?

— Кажете ми, мадам, какво ѝ отговорихте? — помоли Ейбрахам, на когото изобщо не му беше весело.

— Нямахте причина да я лъжа. Казах ѝ какво знам. Ти донесе писмо на Кормак, той те отведе.

— И какво отговори тя?

— Май ми благодари. После ѝ казах да се връща в къщата на господин Туид. Каквото трябва да направиш и ти.

Ейбрахам се надяваше Илайза да се е вслушала в съвета ѝ. Ала имаше и друга възможност — да е тръгнала да търси Кормак. Ейбрахам обаче нямаше представа къде е отишъл Кормак, след като го повери на Хилавия Джо.

— Знаете ли къде е Кормак?

— Не, разбира се.

— Ясно — кимна Ейбрахам. — Благодаря ви. Бяхте много услужлива.

— Услужлива, а? — жената се разсмя отново. — Не го чувам често. Само когато обслужвам някого с питие или с юмруци.

Ейбрахам забеляза буркана с уши върху етажерката зад бара.

— Несъмнено им помагате да осъзнаят грешките си.

— Именно — съгласи се тя. — Аз съм свещеник. — Потупа бухалката, препасана на колана ѝ. — А това е проповедта ми.

— Сигурен съм, че сте много красноречива — кимна Ейбрахам.
— Лека нощ, мадам.

— Лека нощ. И Бог да ти помага утре.

14.

— Сигурен ли си, че ще има метеж? — попита Аделина, въпреки че Наталия изобщо не бе харесала изразенията на хората, преминали току-що по улицата.

— Носеха протестни лозунги, но всички са бандити и главорези. Съдейки по вида им, повечето са от „Гвардията от Роуч“ — обясни Томи. — Както и да го представят, в крайна сметка ще прерасне в бунт.

— В безопасност ли съм в хотела?

Томи потри брадичка.

— Нищо чудно тълпата да го вземе на прицел, ако нещата се развият зле.

— Какво предлагаш тогава? — попита Аделина.

Томи погледна към другия край на площада.

— Къщата на брат ми засега. Когато разберем повече, може да те заведа другаде.

— Съгласна съм. — По време на турнетата Аделина бе свикнала да посещава чужди домове и се доверяваше на Томи. Вярваше му, щом твърди, че това е най-добрата възможност. — Да вървим тогава.

— Трябва обаче да те предупредя, че брат ми и съпругата му са в Бостън — каза Томи, срещайки спокойно погледа й.

— Разбирам. Но ти имаш ключ?

— Да, но...

— Какво?

— Ще бъдем сами в къщата.

Аделина се усмихна, трогната от искреността му.

— Ако това те притеснява...

— Не ме притеснява — прекъсна го тя.

Той кимна.

— Ще тръгваме ли?

Тя кимна в отговор. Минаха през парка до Четвърто авеню, после поеха по Двайсет и четвърта улица, докато стигнаха кръстовището с Лексингтън.

— Ето там е. — Томи я поведе към четириетажна сграда от кафяв камък със сиви каменни первази около прозорците и няколко стъпала пред входната врата.

Едрите му ръце се позатрудниха да превъртят ключа, издавайки колко е нервен. Той не приличаше никак на мъжете, които обикновено се изпречваха на пътя ѝ. Мнозина не биха я уведомили, че ще остане сама с тях. Напротив — често се случваше да организират преднамерено подобни срещи с нея, подведени от предубежденията си за актрисите и певиците. Томи не беше богат и не пренасяше увереността, с която се справяше с бандитите по улиците, в отношенията си с жените.

Тя сложи длан върху ръката му с надеждата да го успокои. След миг той успя да превърти ключа и най-сетне влязоха във фойето.

Къщата се оказа красива не само отвън, но и отвътре. В средата на преддверието, върху под от паркет, обрамчен с мозаечни плочки, стоеше кръгла маса с прелестна китайска ваза. През входното антре влязоха във второ със стълбище към горния етаж. Единствената светлина се процеждаше през прозорците от уличните лампи. Слънцето все още не се бе издигнало достатъчно, за да разсее сумрака.

— Насам — подкани я Томи, сочейки стълбите. — На този етаж е само кухнята.

Дебел килим покриваше дървените стъпала и докато се изкачваха, се чуваше единствено шумоленето на копринената ѝ рокля. Когато стигнаха площадката, тя забеляза дневна вдясно и трапезария вляво. Обърна се без покана към дневната и влезе през двукрилата стъклена врата.

Дори в мрака личеше, че стаята е мебелирана с вкус. Върху пода имаше турски килим с изящни шарки. Канапета и фотьойли в тон се гледаха от срещуположните краища на помещението. Готически бюфет излъчваше приглушено сияние в ъгъла; голяма картина на кораб, подхвърлян от бурни вълни, висеше на стената над пиано с отворен капак. Огледало в златна рамка красеше отсрещната стена; върху полицата над камината имаше мраморен бюст на жена.

— Да се настаним ли тук? — попита Аделина и пристъпи към едно от канапетата.

— Щом искаш — кимна той, но вместо да седне, приближи до прозореца и надникна иззад завесите към Двайсет и четвърта улица.

— Няма ли да седнеш до мен? — подкани го тя.

Той се обърна към нея; след миг се отдръпна от прозореца и седна на фотьойла в другия край на стаята. Явно се чувстваше неловко — с изопнат гръб, склучил пръсти.

— Още ли се тревожиш, че не сме в безопасност? — попита Аделина.

— Не. Мисля, че засега сме на сигурно място.

— Защо тогава не се чувстваш удобно тук?

— Защо питаш?

— Седиш на стола, сякаш се страхуваш да не го изцапаш.

Той се огледа.

— Дневната е приятна.

— Щом стаята не е причината, какво тогава те смущава? Къщата?

Последвалото мълчание подсказа на Аделина, че е улучила чувствителна струна и ако пожелае, може да досегне съкровените му мисли.

— Къщата е на брат ми — отвърна той. — Не е моя.

— Брат ти не е ли гостоприемец?

— О, той е много добър към мен. Както и съпругата му, Кристин.

— Какво те притеснява тогава?

Той се размърда и фотьойлът проскърца леко.

— Едно е да си добре дошъл някъде, друго — да си у дома, предполагам.

— Тук не се чувстваш уютно?

Той пак огледа стаята.

— Да — кимна и се обърна отново към нея. — Но ти явно се чувстваш.

Аделина долови смътно обвинение в тона му, макар да не вярваше, че е възнамерявал забележката му да прозвучи така. Нямахше да му се извинява обаче, задето е такава, каквато е. В избора ѝ да живее по този начин нямаше нищо срамно.

— Научила съм се да се чувствам като у дома си навсякъде, Томи Грейлинг — каза тя.

— Прекрасно умение, предполагам — отвърна Томи.

— За щастие на мен ми се удава с лекота. — На приема след представлението миналата вечер Аделина наистина се бе чувствала в

свои води; това обаче не смекчаваше усещането ѝ за самота. — Щом тази къща не ти допада, в каква би живял тогава? — попита тя.

— Мисля си, че някой ден ще напусна града — призна той. — По пътя към фронта минавахме през красиви места. Ферми, поля. Неведнъж си казвах, че някой ден искам да живея така.

— Във... ферма?

Той кимна.

— Изглеждаш разочарована.

Аделина не искаше думите ѝ да прозвучат така; не изпитваше разочарование, а по-скоро някакъв страх.

— Не, не... Ти просто си замесен от по-добро тесто. Мечтата ти е благородна и чиста.

— Но изисква повече пари, отколкото някога ще имам и дори ще видя закуп.

— Брат ти не би ли ти помогнал?

Съдейки по дневната, където се намираха, братът на Томи очевидно разполагаше с достатъчно средства.

— Вероятно не би ми отказал. — Томи поклати глава. — Но не искам да го моля.

— Защо?

— Знам откъде идват парите му. Това е още една причина да не се чувствам удобно в къщата му.

Колкото по-надълбоко копаеше в душата му, толкова по-чиста ставаше златната жила — почтеността му не бе измамен блясък, а извираше от сърцето. Самото му присъствие тук до нея, внушителното му тяло, опъващо шевовете на полицейската униформа, сякаш я предизвикваше. Прииска ѝ се да разбере дали наистина е толкова добър, колкото изглежда, и за миг се изкуши да го попита къде е спалнята му. Нямахше намерение да го води там обаче, а подобна шега щеше да го постави в още по-неудобно положение. Аделина всъщност не искаше да подлага на съмнение почтеността му; искаше само доказателство, че нищо не може да я разколебае.

Тя се изправи.

— Да ти попея ли?

— Ами... ммм...

Тя не му остави време да намери подходящите думи. Прекоси стаята и седна до пианото. Не беше особено добър музикант, но

притежаваше сносни умения. Избра песента, която бе изпълнила пред президента Линкълн и съпругата му. Знаеше, че войниците на фронта я харесват много, а и текстът сякаш хармонираше на всичко, което бяха обсъждали с Томи.

Мисълта, че ще пее в тази съкровена атмосфера, ужаси Наталия не по-малко, отколкото когато бе застанала на сцената пред многохилядната публика. Постара се обаче да се успокои и да остави Аделина да покаже таланта си.

Пръстите ѝ се поколебаха за момент в сумрака, но гласът ѝ не се препъна в нито една нота.

*Дори в най-разкошен палат
за скромния си дом мечтаем.
Там небето лъчисто сияе,
както никъде по широкия свят.*

*Дом, сладък дом.
Няма друго място на света
като дома, като дома.*

*Далеч от него блясъкът не ме пленява.
О, в къщата със сламен покрив ще се върна!
Там птиците пеят в радостна забрава
и в душата ми покой се възцарява.*

*Дом, сладък дом.
Няма друго място на света
като дома, като дома.*

*Ще се върна угнетен отдалече
да намеря утеха, радост, подслон
и не ще те напусна никога вече,
мой скромн, едничък дом.*

Аделина изсвири последните ноти и вдигна глава. Томи седеше, свел глава, и лицето му не се виждаше. Не помръдна дълго и тя се

почуди дали не го е приспала. После обаче той я погледна и избърса с палец сълза от окото си.

— Заслужаваш всяко пени — каза.

— Глупости. Плащат ми прекалено много. — Тя се изправи. — Но ако повториш думите ми пред някого, ще отрека да съм ги изричала.

— Благодаря ти, че изпя тази песен.

— Няма за какво.

Тя прекоси стаята и седна пак на дивана.

— Другарите ми на фронта я харесваха много.

— Знам.

— Мнозина... се върнаха у дома. В първия дом на душата.

— Знам. Съжалявам.

Слънцето вече бе изгряло. Томи стана от фотьойла и застана на пост до прозореца.

— Продължават да се стичат към центъра на града — отбеляза, проточил врат към парка надолу по улицата. — Море от хора!

— Ще бъдеш ли необходим?

— Да — кимна той. — Но първо искам да се уверя, че си в безопасност.

— Не бой се. Тук съм на сигурно място. Направи каквото трябва.

Той пусна завесата и тръгна към двукрилата врата.

— Ще изляза да поогледам и да разбера какво става. Наистина ли не възразяваш да те оставя тук?

— Разбира се.

— Горе има библиотека. Ще се върна възможно най-бързо.

Той слезе по стълбите и входната врата се захлопна след него. От прозореца Аделина го проследи как се отдалечава по улицата. После Томи свърна в пресечка и се изгуби от поглед.

Останала сама, Наталия се почувства свободна да застане под прожекторите. Почти през цялата нощ странеше от сцената, оставяйки действието да следва стриктно сценария на спомените. Предпочиташе да наблюдава Аделина — жена, съвсем различна от нея. Усецаше също, че Томи е Шон, и не искаше да възниква неразбория кой по кого е бил увлечен, щом излязат от „Анимус“. Вероятно обаче безпокойството й бе неоснователно. Тази част от симулацията просто се развиваше малко странно.

Докато Аделина чакаше Томи да се върне, Наталия реши да разгледа къщата, ала предпазливо, за да не предизвика десинхронизация. В училище харесваше часовете по история и по дизайн. Стилът на викторианската епоха не я вълнуваше особено, но все пак бе интересно да е тук, сякаш се разхожда из музей.

Тя излезе от дневната и влезе в трапезарията с великолепа дълга маса, украсена със сребърен свещник. Имаше и масивен бюфет в стил „Кралица Ана“, доколкото си спомняше. Трапезарията разполагаше с отделен килер и стълбище към кухнята.

Наталия се върна в главното преддверие и изкачи стълбището до следващия етаж. Разгледа библиотеката, после и главната спалня, където върху тоалетната масичка бяха подредени козметични продукти. Сториха ѝ се съвсем непознати, но пък и в реалния живот почти не използваше гримове. На третия етаж имаше спалня, вероятно на Томи, а по-надолу по коридора — празно помещение. Изглежда го бяха подготвяли за детска стая — в ъгъла имаше люлка и старомодна бебешка количка с дантелки. Стените бяха покрити наполовина с тапети с рози, но начинанието явно бе изоставено по средата. Наталия се удиви колко истории разказва тази стая, повечето тъжни.

Последният етаж се използваше главно за тавански склад, но под покрива имаше уютно пространство, което според Наталия би могло да послужи за удобна спалня. Тясна врата водеше към покрива. Слънцето вече се бе вдигнало нависоко и сгорещяваше горните етажи на къщата.

Наталия се върна в дневната и седна до пианото. Докосна клавишите с пръсти и изсвири несвързана поредица от ноти. Майка ѝ свиреше на пиано. Родителите ѝ искаха да се научи да свири на цигулка и няколко години вземаше уроци от скъпоплатения руски педагог господин Крупин. Той обаче прецени, че Наталия не е особено музикална, и в крайна сметка прекратиха обучението. Бе наследила вероятно спомените на Аделина, ала не и таланта ѝ.

Нито един часовник в къщата не беше точен и дори не тиктакаше — Томи очевидно бе забравил да ги навие — но ѝ се струваше, че са минали кажи-речи два часа, откакто е излязъл.

Слънцето огряваше ярко улицата отвън, когато той най-сетне се върна. Тя чу входната врата да се отваря и тутакси се скри зад кулисите, избутвайки Аделина на сцената, докато тежките му стъпки отекваха по стълбището.

— Настанал е страшен хаос — каза Томи, влизайки в дневната.

— Така ли?

Аделина погледна през прозореца към почти безлюдната улица.

— Говорих с полицаи от друг район. Тълпите, които видяхме снощи и призори, се събрали край Сентръл Парк. Оттам около осем сутринта тръгнаха на юг. Били поне десет хиляди.

— Десет... десет хиляди?

Томи кимна.

— Затворили фабриките и със заплахи отвели работниците със себе си. Режат телеграфни жици и разбиват релсите, за да спрат съобщителната система и придвижването в града. Прекатурват омнибуси.

— Боже — прошепна Аделина.

— Това не е метеж, а въстание — каза Томи. — Тълпата атакува щабквартирата на началника на военната полиция, където провеждат мобилизацията. Не мисля обаче, че ще спрат дотук.

— Какво ще правим?

— По улиците е опасно. Ще останем вътре.

— И ти ли?

— Засега ще остана с теб. Ще се погрижа за безопасността ти.

— Сигурна съм, че нищо не ме застрашава. По-добре...

— Оставам — натърти той с железен тон. — Докато се уверя, че си в безопасност.

Аделина кимна, наясно, че не може да го разубеди. Томи застана на пост до прозореца, явно решен да бди неотклонно въпреки опитите ѝ да го заговори. Тя отиде в библиотеката, избра си книга с поезия и зачете мълчаливо.

Мина час и денят стана по-горещ. Дори да отвореха прозорец, душният въздух нямаше да се разведри — застиналите клони на дърветата отвън показваха, че не подухва никакъв ветрец.

След още един час Томи поизопна рамене.

— Тълпата идва насам. От Трето авеню.

— Какво правят?

— Плячкосват.

Аделина приближи бързо до прозореца и погледна навън. По улицата прииждаха хора, спираха пред всяка къща и хвърляха тухли и павеа. Няколко жени и деца наблюдаваха как мародерите нахлуват в

домовете им и ограбват живота им. През прозорците летяха мебели, картини и съдове.

— Къде са полицаите? — попита Аделина.

— Усмиряват по-големи тълпи от тази — отговори Томи.

— Скоро ще стигнат дотук — каза Аделина. — Трябва да се махнем. Първо обаче си смени униформата. Видят ли те в нея, ще забравят другата плячка.

Той се съгласи неохотно и отиде в стаята си да се преоблече, а Аделина остана на пост до прозореца. Тълпата вече бе само през три къщи от тях. Възрастна жена плачеше, паднала на колене на улицата; мъж с бяла щръкнала коса стоеше до нея и стискаше окървавената си глава. Аделина с изненада забеляза, че мъжете в тълпата са по-малко от жените — облечени в мръсни рокли и поли, с разрошени и потни коси, полепнали по лицата им.

— Готов съм — подвикна ѝ Томи от прага на дневната.

Аделина се обърна към него.

Той носеше карирани вълнени панталони с тиранти и бяла риза с висока яка и навити до лактите ръкави. Тя откри, че в тази версия го харесва повече, отколкото в полицейската.

— Ще излезем през задния вход — каза Томи.

Слязоха бързо по стълбите до главното преддверие и тъкмо вървяха към кухнята, когато грамадно паве влетя през прозореца до вратата, обливайки пода с дъжд от стъкла.

— Хайде! — подкани я Томи.

Аделина се втурна в кухнята, но не видя изход.

— По стълбите към мазето! — упъти я Томи.

Тя съзря металната вита стълба в ъгъла и се гмурна в тъмнината, огласяйки я с трополящо ехо от стъпки. Стигна до края и се поколеба накъде да тръгне, понеже очите ѝ още не бяха свикнали с мрака.

— Насам — прошепна Томи до нея. — Мисля, че са в къщата. Не бива да вдигаме шум.

Той се скри в сенките и Аделина го чу да отмества резе. После блесна сноп светлина и силуетът му се очерта на фона на моравата в задния двор. Тя пристъпи към него и заедно оставиха къщата в ръцете на мародерите.

15.

Илайза излезе от кръчмата и тръгна на запад към „Астор Хаус“. Ирландката, Маги Петела, ѝ беше казала, че Кормак е отвел баща ѝ. Илайза се чудеше защо. Не виждаше обаче по-добър начин да намери баща си от този да намери Кормак, а в писмото, което бе прочела в библиотеката на господин Туид, се споменаваше „Астор Хаус“. Това значеше също, че посланието е стигнало до адресата си и тя не бе успяла да го предотврати.

От Пърл Стрийт Илайза свърна по Франкфърт Стрийт към Парк Роу с надеждата близостта на Тамани Хол да намали отчасти опасността. Оживлението по улиците я убеди, че предупреждението на господин Туид не е било напразно. Метежниците крояха планове и се събираха — главно бандити от гетата и доковете.

Неколцина я забелязаха и се втреничиха в нея с открита омраза и отвращение.

— Къде отиваш? — изпречи се на пътя ѝ един от тях.

— Изпълнявам поръчение на господин Туид. Негова прислужница съм.

Надяваше се това да го усмири. Той спря, но не се отдалечи.

— Тъй ли? — повдигна вежди.

— Да. — Тя вирна брадичка, заобиколи го и продължи напред.

— А ако лъжеш? — подвикна той след нея.

Тя се обърна и го погледна право в очите.

— Любител ли си на залозите?

Изпъкналата му адамова ябълка подскочи нагоре-надолу.

— Явно не — отбеляза тя и се отдалечи с възможно най-невъзмутимо изражение и походка, макар да ѝ се искаше да побегне.

По-нататък гледаше да се придържа към сенките от двете страни на пътя или да се смесва с други минувачи, ако не изглеждат заплашителни. Открай време умееше да се прокрадва, затова като малка баща ѝ галовно я наричаше „мъничкия ми крадец“.

Стигна до Парк Роу, прекоси релсите и навлезе в парка край Градския съвет, където се оказа още по-лесно да се крие сред дърветата. Насочи се на югозапад, заобиколи фонтана в края на парка и стаена в сенките, се взря в „Астор Хаус“.

Не след дълго зърна силует сред надгробните плочи в двора на църквата „Свети Павел“ и друга фигура да излиза от прозореца на петия етаж от южната страна на хотела. Човекът в църковния двор изстреля нещо по онзи на прозореца — оръжието му бе твърде безщумно и явно не беше пушка.

Взетият на прицел мъж се скри зад прозореца, а човекът в църковния двор сякаш прелетя над дърветата и оградата. Приземи се на улицата и мигом изкачи стената на хотела, все едно са му спуснали стълба от прозореца. Пъргавината му смая Илайза. Тя се спотаи по-дълбоко в сенките, за да види какво ще се случи по-нататък. След няколко минути втората фигура се измъкна през прозореца и се покатери на покрива, последвана от първата. После единият мъж се строполи от покрива, но на тласъци — явно успяваше да се вкопчи в издатини по стената и да забави падането. Илайза си помисли, че ще си счупи врата, но той се приземи тежко и се изправи на крака.

Тръгна, залитайки, по Бродуей и свърна по Ан Стрийт. Не след дълго мъжът от църковния двор се спусна по стената на хотела със същата лекота, с каквата се бе изкачил, и се отправи предпазливо в посоката, накъдето бе побягнала плячката му. След известно време спря, извади странен телескоп от палтото си и огледа улиците.

На Илайза ѝ се прииска да се сниши още повече, но той не насочи далекогледа към нея. Обърна глава към Ан Стрийт, прибра телескопа, свали пушката си от рамото, зареди я и стреля с приглушен пукот. После пое в посоката, накъдето бе стрелял, и се скри от поглед.

Илайза беше сигурна, че единият от мъжете е Кормак, но не знаеше кой. Господин Туид бе споменал друг мъж на име Вариус. Съдейки по видяното, и двамата бяха опасни и притежаваха невероятни умения — да се катерят по стени, да падат отвисоко и да оцеляват.

Когато мъжът от църковния двор излезе от Ан Стрийт, Илайза се изправи пред избор. Дали да го проследи и да го заговори с надеждата той да е Кормак? Възможно беше обаче Кормак да е другият мъж, който в момента навярно агонизираше на улицата.

Преди да успее да вземе решение, мъжът от църковния двор се изкатери по стената на най-близката сграда, прехвърли се на покрива и изчезна, лишавайки я от шанса да го последва. Тя се възползва от единствената останала възможност, излезе от парка и бързо прекоси Бродуей.

Свърна по Ан Стрийт, но не видя веднага мъжа. Обиколи два пъти улицата, преди да го забележи в сянката на безистен. Първо помисли, че е мъртъв, и с крайчеца на съзнанието си Грейс позна предшественика на Оуен. Паниката ѝ обаче бързо отшумя, щом приближи до него и видя, че гърдите му се повдигат и спускат. Той просто беше в несвяст, отровен с нещо.

Илайза го плесна по бузата, за да го събуди, но не успя. Грейс реши да поеме риска да се десинхронизира и изгони Илайза в ъгъла на съзнанието си. После прошепна: — Монро?

Нищо.

Почуди се дали я чува.

— Монро? — повтори с по-силен глас.

Да — отговори той в ухото ѝ. — Тук съм. Извинявай, просто следя едновременно всички.

— Добре ли е Оуен?

Да. За известно време е извън играта.

— Какво да правя?

Същото като него. Чакай. Докато Илайза не предприеме нещо, разбира се.

— Но Оуен не е Кормак, нали?

Не е. Илайза обаче не знае.

— Как е Дейвид?

И той е добре.

— Къде е?

Търси те. Мисля, че върви към „Дупка в стената“. Но Илайза не знае и това. Тръгнеш ли натам, ще...

— Да, да... Ще се десинхронизирам — прекъсна го Грейс.

Кротувай и остави Илайза да води шоуто. Ясно? Приближаваме целта. Райската реликва е у Хавиер. Просто трябва да проследим нишката до края.

— Добре — съгласи се Грейс, макар че се затрудняваше да повери режисурата на другото очевидно дори когато преживява

неговите спомени. С усилие на волята обаче пусна Илайза да излезе от ъгъла и отново ѝ позволи да се шири в съзнанието ѝ.

Илайза се подвоуми дали да извика лекар, но се отказа. Не искаше полиците да се намесят и да ѝ попречат да намери баща си. Седна на алеята до непознатия и впи очи в него, за да е сигурна, че диша. Цял час го наблюдава, надявайки се никоѝ да не ги открие, после още един, а сетне първите лъчи на слънцето обляха улицата с топлина, обещаваща зноен ден.

Непознатият се размърда.

— Хей! Събуди се! — побутна го Илайза.

Клепките му трепнаха и той простена.

— Чуваш ли ме? — попита Илайза.

Очите му се отвориха — твърде широко и явно разфокусирани. Приличаше на пияница, събудил се след тежка нощ.

— Коя... Коя си ти? — заекна той.

— Илайза. Моля те, кажи ми, че си Кормак.

Той поклати глава.

— Бих искал да го убия.

Значи Кормак беше другият, когото Илайза така или иначе не можеше да проследи по покривите. Вече знаеше обаче кой е непознатият.

— Ти си Вариус — каза тя.

По лицето му се изписа стъписване.

— Да. Я ми кажи пак коя си?

— Илайза. Кормак отведе баща ми някъде.

— Къде е Кормак? — попита Вариус.

Илайза подбели очи.

— Изчезна отдавна. Катереше се по стените. Като теб.

— Доста си наблюдателна, госпожице Илайза. — Вариус разтри глава. — Защо му е притрябвал баща ти?

— Не знам — каза тя, все още разколебана дали да се довери на непознатия. — Защо му е притрябвало на Кормак да стреля по теб?

Той замълча.

— Да речем, че сме... стари врагове.

Нито Кормак, нито той изглеждаха стари.

— Имаш ли представа къде е?

— Ще се опитам да го открия — отговори Вариус. — А ти ми кажи откъде знаеш името ми.

Илайза не продума — все още се двоумеше дали да му се довери. Вариус затвори очи.

— Виж, Илайза. И двамата искаме едно и също. Кормак обаче е много опасен.

— А ти не си ли опасен?

— И аз съм опасен — призна той. — Вярно е. Но ако ми помогнеш, и аз ще ти помогна. Давам дума, че няма да ти причиня нищо лошо. Ти също не ме нарани, докато бях в безсъзнание.

— Само защото не знаех кой си.

— Е, сега знаеш. Но как научи името ми?

Илайза го изгледа изпитателно с присвити очи. Припомни си съдържанието на писмото и смисъла между редовете. Господин Туид и Кормак искаха да унищожат града и нацията, а този мъж, проснат на земята, беше техен враг, което значеше, че може да ѝ стане приятел. Същевременно зрението на Илайза — същата способност, благодарение на която бе прочела писмото, ѝ позволи да прозре и намеренията му. Тя долови със сигурност, че не ѝ мисли злото и ще спази обещанието си.

— Прочетох нещо. Така разбрах как се казваш — призна Илайза.

— Къде го прочете?

— Писмо, написано от господин Туид.

— Туид? — попита Вариус, застанал внезапно нащрек. — Шефа Туид?

— Да — кимна Илайза. — Прислужница съм в къщата му. Той изпрати татко да занесе писмо на Кормак, а после Кормак е завел някъде баща ми.

— Прочела си писмото?

— Нещо такова. Видях следите от думите върху долния лист.

Настъпи мълчание.

— Имаш забележително зрение — отбеляза замислено Вариус.

Тя го огледа демонстративно от главата до петите.

— Докога смяташ да лежиш тук?

— Ще стана, но не мога сам. Отровата е обездвижила краката ми.

— Ще ти помогна.

Илайза се приведе към Вариус, за да я обгърне с ръка през врата и раменете. После се изправиха заедно, макар че краката едва го удържаха прав.

— Какво друго пишеше? — попита той.

— Първо, че си асасин, каквото и да значи това — отговори тя. — И търсиш нещо важно в хотела. Пишеше също, че метежите ще наклонят везните на войната.

— Надявам се да не стане така. — Вариус се облегна на Илайза, двамата изкуцукаха от алеята и излязоха на обляната от горещото слънце Ан Стрийт. — Пишеше ли още нещо?

— Да. Кормак да те обезвреди или да те убие и тази вечер да донесе каквото носиш в къщата на господин Туид.

— Тази вечер — кимна Вариус. — Значи има надежда.

— Надежда за какво?

— Да спасим страната.

Стигнаха до Бродуей Стрийт, насочиха се на север и видяха тълпата.

— О, не — прошепна Илайза.

— Започнало се е — каза Вариус.

На две пресечки по-надолу по Парк Роу Стрийт, където на малък площад се намираше сградата на „Ню Йорк Трибюн“, се бяха стълпили метежници. Стотици, навярно и хиляди блокираха улиците и железопътните релси. „Трибюн“ подкрепяше Линкълн и се обявяваше срещу робството, затова беше станал мишена на недоволните от мобилизацията и еманципацията. Върху каруца пред тълпата стоеше мъж в лек редингот и с панамска шапка; размахваше юмрук и крещеше нещо, но не чуваха думите му от мястото, където се намираха.

— Не бива да те виждат — каза Вариус, все още неспособен да се задържи прав без чужда помощ. — Днес не е безопасно за чернокожите.

— Къде да отидем?

— Някъде, където да се възстановя. Безполезен съм и за двама ни, докато не се изправя на крака.

Наблизо — на ъгъла на Ан Стрийт и Парк Роу — имаше отворена закусвалня с табела „Уиндъст“. Илайза помогна на Вариус да влезе и макар да се изненада малко от появата им — чернокожа прислужница и накуцващ бял мъж — салонният управител им посочи

маса и им даде менюто. Бяха единствените двама клиенти засега. Илайза помогна на Вариус да седне и се настани срещу него.

— Добре ли сте, сър? — попита салонният управител.

— Ще се оправя след кратка почивка — каза Вариус.

— Страстите навън са доста нажежени — отбеляза управителят.

Вариус кимна.

— Протестираат срещу мобилизацията, нали?

— И не само — уточни Вариус.

— Демократите определено не са любители на „Трибюн“ — посочи управителят. — Господин Грийли, редакторът на вестника, се храни често тук. Надявам се да не пострада.

— Ако му сече умът, вече сигурно е напуснал града — предположи Вариус.

Той си избра кафе и яйца по бенедиктински от менюто и настоя да донесат същото и на Илайза. Тя все още не бе осмислила докрай в какво положение е попаднала. Мъж, който се катери по гладки стени, бе отвел баща ѝ неznайно къде, а тя беше помогнала на асасин да докрета до ресторант, където се канеха да закусят заедно.

Сервираха им храната и щом лапна първата хапка, Илайза осъзна колко е изгладняла и се зае сериозно с яйцата. Усещаше как Вариус я наблюдава, но се опитваше да не се смущава.

— Разкажи ми повече за умениято си да виждаш — подтикна я той.

— Не знам какво друго да ти кажа. — Илайза остави вилицата и избърса уста със салфетката. — Понякога зървам нещо и разбирам, че е важно. Или виждам човек — като теб — и долавям дали намеренията му са добри, или лоши. Друг път, както с писмото, виждам следи от неща, сякаш са осветени.

— Баща ти притежава ли такова зрение?

— Не. Но казват, че съм го наследила от покойната си майка.

— Съжалявам. На колко беше, когато тя почина?

— На осем.

— Тя ли те научи как да виждаш?

— Не. — Илайза сбърчи чело. — Защо си толкова заинтригуван? Той замълча. Лапна хапка и отпи от кафето.

— Щом не искаш да ми отговориш, кажи ми какво ти открадна Кормак.

Илайза не беше забравила, че Вариус е взел нещо много важно от „Астор Хаус“.

— Сложно е — поклати глава Вариус. — Може би... Вратата на ресторанта се отвори и вътре влезе възрастен джентълмен. Носеше износена бяла наметка като провинциален пастор, широка шапка, фермерски ботуши и очила, кацнали на върха на носа му.

— Господин Грийли! — възкликна салонният управител. — Добре ли сте?

— Доколкото е възможно — отговори господин Грийли. Това, значи, бе редакторът на „Трибюн“. Илайза се възхити от смелостта му да се разхожда из разбунените улици.

— Отвън вилнее тълпа — продължи господин Грийли. — Искат май да ме обесят на дърво в парка. Но ако не закуся, животът ми така или иначе изглежда ненужен.

— Внимавайте, господин Грийли — предупреди го салонният управител. — Пазете се.

— Да внимавам ли? — Господин Грийли тръгна без покана към маса и седна, сякаш да идва тук му е стар навик. — Сега не е време за предпазливост. Съдбата на нацията е заложена на карта. Ако мислим как да се опазим, ще я предадем без борба на демократите и бунтовниците. Бих се кандидатира за президент, ако е необходимо.

Едва тогава той забеляза Илайза и Вариус и им кимна.

Вариус кимна в отговор и се обърна към Илайза.

— Краката ми се възстановиха. Предпочитам да не си тук, ако тълпата дойде да го търси.

Илайза се съгласи и той плати закуската. Излязоха на улицата и Вариус — очевидно възвърнал напълно силите си — я поведе по Бродуей, а после по Веси Стрийт между хотела и църквата „Свети Павел“. След няколко крачки жегата, влажна и безмилостна, полепна по кожата на Илайза.

— Къде се намира къщата на Туид? — попита Вариус.

— Трийсет и шеста улица — отговори Илайза. — Между Пето и Шесто авеню.

— Доста голямо разстояние в размирнен град. — Вариус я погледна с присвити очи, сякаш обмисля нещо. — Ще се качим горе.

— Горе? Нямах предвид да се катерим по стени, нали?

— Точно това имам предвид — усмихна се той. — Довери ми се.
В кръвта ти е.

16.

Ейбрахам излезе от „Дупка в стената“, несигурен какво да направи и накъде да тръгне. Тялото му бе стигнало до пределната граница на изтощение и всеки момент можеше да го предаде. Беше натоварил костите си до прекършване, цяла нощ не бе спал и знаеше, че болката го дебне на пресечка оттук и няма да помогне на Илайза, ако рухне на улицата.

Намираш се в доста широка пролука — обади се Монро. — Симулацията ще се запълни с исторически данни. Възможно е да не изглежда съвсем... реална.

— Какво да правя? — попита Дейвид.

Скрий се на сигурно място и бъди готов да стигнеш навреме до следващата пресечка точка. Утре следобед ще се срещнеш с Шон и Наталия.

— Къде да намеря сигурно място?

Може би Ейбрахам знае. Вслушай се в него.

Дейвид разбираше, че е невъзможно Ейбрахам да се върне чак до къщата на господин Туид, преди да си почине, а дори тогава не бе сигурно дали ще успее да се добере дотам. Улиците бяха стихнали. Размирната тълпа се бе насочила към горната част на града. Ейбрахам нямаше представа какви опасности и брожения го делят от Илайза, но споменът за момчето, прокарало показалец по гърлото си, смразяваше кръвта му като ледено предупреждение.

Молейки се Илайза да е послушала Маги и да се е прибрала в къщата на господин Туид, Ейбрахам свърна по Довър стрийт и след една пряка стигна до Дома за цветнокожи моряци. Досега не бе посещавал това място, но знаеше какво представлява и се надяваше да намери убежище там.

Над входа на внушителната пететажна тухлена сграда висеше скромна табела. Ейбрахам почука на вратата, но по това време се наложи да похлопа пак и да чака дълго.

Най-сетне му отвори широкоплещест чернокож — на средна възраст и среден на ръст, бос, по панталони и разпасана риза. Вместо към Ейбрахам очите му се насочиха към улицата.

— Да? Какво обичате?

— Ще ми позволите ли да се подслоня при вас? — попита Ейбрахам.

— О. Разбира се. — Мъжът разтри лице и отстъпи настрани, подканвайки Ейбрахам да влезе. — Заповядай. Всеки, който идва с мир, е добре дошъл.

Ейбрахам влезе през вратата във фоайе пред широк коридор към вътрешността на сградата, осветен отчасти от лампа над стълбището.

Домакинът затвори вратата след него и я заключи.

— Как е името ти? — попита той.

— Ейбрахам.

От стая, водеща към фоайето, излезе индианка, облечена по нощница. Изглеждаше горе-долу на същата възраст като мъжа, отворил вратата.

— Добре дошъл, Ейбрахам — поздрави тя.

— Аз съм Уилям Пауъл — представи се мъжът. — Това е съпругата ми Мърси. Заедно се грижим за дома.

— Благодарен съм ви за гостоприемството, господин Пауъл — каза Ейбрахам. — И съжалявам, че ви безпокоя в толкова ранен час. Нуждаех се от сигурно място, където да отдъхна. Цяла нощ обикалях по улиците.

— Разбира се — кимна господин Пауъл. — Горе има легла.

Той и съпругата му поведоха Ейбрахам по коридора към стълбището, което бе видял. Докато се изкачваха, минаха край прозорец с изглед към улицата.

— Как е навън? — попита господин Пауъл.

— Зловещо — отговори Ейбрахам. — Метежниците се насочват към горния край на града, но не знам какво точно целят.

— Утре ще е мрачен ден — каза господин Пауъл. — Отдавна предупреждавам, че ще настъпи.

— Какво правите тук всъщност? — попита Ейбрахам.

— Осигуряваме порядъчен дом на чернокожите моряци — обясни господин Пауъл. — Сигурно убежище, далеч от клопките и изкушенията, които ги дебнат. Не позволяваме никакъв алкохол,

запознаваме ги с Божието слово, предлагаме им библиотека и напътствия как да тръгнат по добър път. При необходимост им намираме почтена работа.

Изкачиха стълбището до дълъг коридор с много празни стаи с широко отворени врати.

— Организирам и събрания на аболиционисти — продължи господин Пауъл. — Основател съм на Обществото за премахване на робството. Приютявали сме множество бивши роби.

— Изпълнявате благородно дело — каза Ейбрахам. — Аз дойдох през Стейтън Айлънд.

— И там има добри хора. Бог да ги благослови! — отвърна господин Пауъл.

— Да. — Ейбрахам погледна към най-близката стая с най-обикновено легло и Библия върху масата. — Изглежда имате много свободно място.

Господин Пауъл кимна.

— Повечето ни гости си тръгнаха вчера, след като разбраха за протестите. Някои заминаха с ферибот за Бруклин, други за Ню Джърси.

— Но не и ти? — попита Ейбрахам.

— Това е домът ми. Няма да позволя да ме прогонят от него.

Смелостта му възхити Ейбрахам.

— Стаята е почистена и готова за теб. — Госпожа Пауъл посочи една от отворените врати. — Почини си. Ако пожелаеш, остани тук, докато размириците стихнат.

— Няма да злоупотребявам с гостоприемството ви — поклати глава Ейбрахам. — Трябва да намеря дъщеря си. Тази вечер смятам да замина с нея за Хобокън.

— Тогава гледай да поспиш по-дълго — каза господин Пауъл.

Семейство Пауъл бяха добри хора. Почти невероятно добри. Може би това имаше предвид Монро, когато го предупреди, че светът няма да му изглежда съвсем реален.

Оставиха го в стаята, но Ейбрахам не затвори вратата. Легна направо върху покривката, без дори да си свали обувките. Макар и тънък и овехтял, дюшекът го прие с цялата нежност и загриженост, на която бе способен, и тялото му мълком му благодари. Болката в коленете и гърба му понамаля, той въздъхна и затвори очи.

Симулацията почерня; картини пробягваха в мрака, все едно в тъмна стая шари фенерче и се вижда само това, което попада в снопа светлина — улиците на града, луна над блато, Маги Петела се кикоти с Хилавия Джо. Дейвид имаше чувството, че се десинхронизира.

— Какво става? — попита той. — Монро?

Той сънува — отговори Монро. — *Не бой се.*

— Сънува ли? Много е тъмно!

„Анимус“ екстраполира образите, за да запълни пролуката — обясни Монро. — *Отпусни се и си почивай.*

Дейвид определено се затрудняваше да се отпусне. Илайза скиташе из града, а значи и Грейс бе там, незнайно къде. Всъщност Дейвид се притесняваше именно за сестра си. Обикновено тя се грижеше да не му се случи нещо лошо, поемаше ударите и нито веднъж не го бе накарала да се почувства, сякаш ѝ е длъжник.

Симулацията обаче бе променила някак отношенията им. Преживял тревогата на Ейбрахам за Илайза, сега Дейвид не я търсеше, за да се грижи за него. Търсеше я, за да се погрижи за нея.

— Кога ще се срещна с Грейс? — попита той.

След пресечната точка с Шон и Наталия.

— Каква пресечна точка?

Настана мълчание.

Не съм сигурен — каза след малко Монро, но явно криеше нещо.

Сънищата продължиха още известно време. Когато Ейбрахам най-сетне се събуди, Дейвид отново се заслуша в мислите му. Възрастният мъж стана от леглото; коленете и гърбът го боляха, но по-скоро със спомен за болка, отколкото като прясна рана. Той си погледна часовника и разбра, че е проспал цялата сутрин и сега минава един след обяд.

Чу гласове в коридора и реши да открие откъде идват. Надникна в библиотеката и видя госпожа Пауъл да чете на три деца — две момичета и момче. Момчето изглеждаше на около дванайсет. Едното момиче беше горе-долу връстница на Илайза, а другото — доста по-малко, със закрънели крака — седеше в скута на майка си.

Госпожа Пауъл вдигна глава и видя Ейбрахам да стои на прага.

— Ела! Влез! — подкани го тя.

— Не искам да ви прекъзвам — каза Ейбрахам.

— Глупости! Седни. Успя ли да поспиш?

— Да — кимна Ейбрахам. — Къде е господин Пауъл?

— Излезе въпреки възраженията ми да проучи какво е положението в града.

— Но никой не ви е безпокоил?

— Никой — увери го тя с ведър глас, поглеждайки към децата си.

— Не е нужно да се преструваш, мамо — намеси се голямата дъщеря.

Ейбрахам прочисти гърло.

— Благодаря ви отново за гостоприемството. Мисля вече да тръгна към къщи.

— О, моля те, Ейбрахам, почакай поне Уилям да се върне — възпря го госпожа Пауъл. — Така ще разберем какво става в града.

Ейбрахам обмисли предложението ѝ и заключи, че вероятно е разумно. Ако господин Пауъл бе събрал информация за метежниците и безчинствата им, щеше да избере по-безопасен маршрут през града.

— Добре — съгласи се той и седна на един от фотьойлите в стаята.

Библиотеката на моряците не приличаше никак на библиотеката в къщата на господин Туид. Имаше по-малък избор и книгите изглеждаха овехтели. Мястото обаче излъчваше честност и пълнота, докато въпреки препълнените ѝ рафтове в библиотеката на господин Туид лъхаше на пустош. Тази стая се използваше по предназначение. Ейбрахам усещаше как във въздуха витаят оживени дискусии, сякаш са се пропили в очуканите дървени полици и в пода.

Госпожа Пауъл продължи да чете приказката от Ханс Кристиан Андерсен — за принцеса, която усещала грахово зърно през много дюшеци и завивки. Двете по-малки деца се превиваха от смях, а голямата дъщеря сновеше из стаята и надничаше през прозорците.

— Искат ми се Били да беше тук — въздъхна тя.

— Кой е Били? — попита Ейбрахам.

— Големият ни син — отговори госпожа Пауъл. — Военен лекар е. Замина на фронта, за да помогне на Съюза.

— Сигурно се гордеете с него — каза Ейбрахам.

— Да — кимна тя. — Но ми се иска да получава същата надница и уважение както белите медици.

— Аз пък искам да е тук — натърти по-голямата дъщеря.

На етажa под тях се отвори врата и по стълбището отекнаха стъпки. Господин Пауъл влезе в библиотеката и понечи да каже нещо, но видя децата и замълча.

— Мърси, може ли да поговорим насаме? — попита той.

— Разбира се. Мери, ще вземеш ли Сара?

Голямата дъщеря прегърна сакатата си сестричка, а госпожа Пауъл стана от стола.

— Ейбрахам, ще дойдеш ли и ти? — подкани го господин Пауъл.

— Разбира се.

Ейбрахам се надяваше точно на това.

Тримата излязоха в антрето и застанаха в най-отдалечения му край, за да не ги чуват децата.

— Навън е страшно — каза господин Пауъл. — На Бекстър и Ленърд Стрийт двайсет чернокожи семейства са прогонени от опожарените си домове. Метежниците са опустошили ресторантите „Крук“ и „Дъф“. В момента подпалват Щатската оръжейница на Двайсет и първа улица. Нападнаха сградата на вестник „Трибюн“. Вилнеят навсякъде из града, плячкосват магазини и къщи, палят и пребиват чернокожи. Дори до смърт. Полицаяте са безпомощни срещу далеч по-многочислената тълпа. Успеят ли да отблъснат някоя шайка, прииждат нови метежници или просто се преместват другаде. Бог да ни е на помощ — заключи господин Пауъл.

— Сградата на „Трибюн“ е наблизо — отбеляза Ейбрахам.

Господин Пауъл кимна.

— Свалих табелата на дома, но и без нея ще ни познаят. Опасявам се, че в момента е твърде опасно да излезеш.

Ейбрахам се съгласи по принуда, ала го обзе дълбоко отчаяние. От все сърце се надяваше Илайза да е невредима в къщата на господин Туид. Нямахше как да е сигурен обаче.

— Не знам къде е дъщеря ми... — подхвана той.

— Убеден съм, че би искала да се погрижиш за себе си — прекъсна го госпожа Пауъл. — Както ти би искал тя да се погрижи за себе си.

Разумът съзря логиката в думите ѝ, ала старото му сърце се противеше.

— Може да останеш при нас, докато се приключи с тази злина.

— Но кой ще я спре? — попита Ейбрахам.

— В момента само армията е в състояние да въдвори ред — отговори господин Пауъл. — Това не е метеж, а бунт. Опасявам се, че градът е изгубен.

Върнаха се в библиотеката и госпожа Пауъл продължи да чете, макар и с разсеян глас.

Малко след два часа Мери, по-голямата дъщеря, която още стоеше до прозореца, извика на баща си:

— Идват!

Ейбрахам се втурна към прозореца с господин Пауъл и видя, че момичето не греша. Трийсетина метежници маршируваха по улицата, скандираха и размахваха примитивните си оръжия. Изглежда се бяха насочили право към Дома за цветнокожи моряци.

— Бързо! — подкани ги господин Пауъл със спокоен, но настойчив глас. — Искам да се изкачите на покрива и да се прехвърлите върху съседната сграда. Внимавайте да не ви забележат! — Той взе малката си дъщеря Сара от ръцете на съпругата си. — Хайде! Тръгвайте и не вдигайте шум.

Ейбрахам последва семейството по стълбите към третия етаж, сетне към следващия и по-следващия, докато стигнаха тясното стълбище към тавана, откъдето ниска врата водеше към покрива. Подвижен дървен мост, невидим от улицата, се простираше над алеята между Дома за цветнокожи моряци и съседната сграда. Господин Пауъл явно се беше подготвил. Той помогна на съпругата и двете си по-големи деца да прекосят моста, подаде Сара на госпожа Пауъл и даде знак на Ейбрахам да ги последва.

— Дръпни моста, след като преминеш — помоли го господин Пауъл от отсрещния покрив.

Ехото поде гласовете на метежниците и крясъците им стигнаха до тях — злостни заплахи, каквито Ейбрахам не беше чувал, откакто бе избягал от плантацията; думи, които разтрепериха тялото му въпреки волята му. Той погледна към господин Пауъл и попита:

— Няма ли да дойдеш с нас?

— Никой не може да ме прогони от дома ми — отговори господин Пауъл. — Семейството ми е в безопасност и съм готов да се изправя срещу тълпата.

Госпожа Пауъл прошепна настойчиво:

— Уилям, моля те...

— Мърси, няма да се предам на Крал Тълпа. Няма да се огъна пред омразата им. Не мога. Не е в природата ми.

Ейбрахам отново се възхити на този мъж.

— Да остана ли с теб? — попита той, макар да се чувстваше ужасен и да разбираше, че при физически сблъсък ще е почти безполезен.

— Няма нужда — поклати глава господин Пауъл. — Просто изтегли моста.

Ейбрахам погледна към скованите греди, наведе се и ги подхвана с две ръце. Момчето на Пауъл дойде да му помогне и двамата издърпаха моста на своя покрив. Ейбрахам вдигна глава към господин Пауъл, който стоеше непоклатим срещу тях.

— Благодаря, синко — каза той. — Обичам ви всички. Скрийте се и пазете тишина. На сигурно място сте.

— Обичам те, Уилям — отвърнаха в един глас госпожа Пауъл и децата.

Господин Пауъл се обърна и слезе от покрива през таванската врата, оставяйки близките си сами и отделени от него.

Постепенно те се поокопитиха и се подготвиха да чакат и да се надяват. Очите на Мери и госпожа Пауъл бяха просълзени. Момчето седеше стоически, а Сара се бе сгушила в ръцете на майка си, сякаш те са нейният град и стига да е там, светът ѝ е непокътнат, дори Ню Йорк да гори край нея.

Миризма на пушек изпълваше въздуха. Ейбрахам погледна към горния край на града и видя редица черни стълбове да се издигат в небето — някои близо, други далеч, някои големи, други малки и всички до един злокобни.

Крясъците и дюдюкането звучаха по-силно, но засега долитаха от улицата, а не от къщата. Метежниците навярно се страхуваха да не би отряд калени моряци да ги посрещне, ако нахлуят през вратата. Времето минаваше без опити за взлом. По небето плъзнаха облаци, които не разхладиха знойния въздух, но поне слънцето не прогаряше раменете на Ейбрахам.

— Може би ще си тръгнат — каза Мери.

— Да се помолим заедно да си отидат — подкани ги госпожа Пауъл. — Хайде, деца, хванете се за ръце.

Децата се събраха около нея, тя започна да се моли и Ейбрахам сведе глава. Затворил очи, си представи Илайза, уловена като в клопка в къщата на господин Туид — отвън я чака беснееща тълпа, зад нея бушуват адски пламъци. Тя му викаше, но вилнеещият огън заглушаваше гласа ѝ. Не чуваше писъците ѝ, но виждаше ужаса, изписан по лицето ѝ.

Хайде, Дейвид — сепна го Монро. — Време е за следващата среща.

Дейвид се отдалечи от семейството.

— Не можа ли да го споменеш, преди да се кача на покрива?

Съжалявам. Но трябва да побързаш.

Дейвид знаеше, че Ейбрахам ще се почувства виновен да изостави госпожа Пауъл и децата ѝ сами. Молитвата им приключи и той се обърна да я заговори, ала откри, че тя го гледа и му се усмихва, сякаш вече е разбрала.

— Върви — каза му. — Върви при дъщеря си.

— Но...

— Всичко ще бъде наред — успокои го госпожа Пауъл. — Помолихме се и съм сигурна, че Господ ни чу. Ще ни защити, защото делото ни е богоугодно.

На Ейбрахам му се прииска да споделя вярата ѝ, но житейският му опит бе породил множество въпроси към Бог, за изясняването на които беше нужен много дълъг разговор с Него. Той обаче запази съмненията си за себе си и се сбогува с госпожа Пауъл и децата ѝ.

— Когато това приключи — каза му тя, — ела отново при нас. Мъдростта на всеки добър човек помага на моряците ни.

— Ще се върна — обеща Ейбрахам.

Той откри дърво зад сградата и се спусна на улицата, изтощавайки тялото си още преди да докосне земята. От алеята, където го стовари дървото, Ейбрахам излезе на Уотър Стрийт и тръгна в посока, отдалечаваща го от тълпата пред Дома за моряци на Довър Стрийт.

Движиш се накъдето трябва — увери го Монро. — Просто продължавай на север.

— Там ли ще срещна Шон и Наталия?

Монро пак замълча.

Да — отговори след малко.

— Идвам, Илайза — прошепна Ейбрахам.
— Идвам, Грейс — каза Дейвид.

17.

Томи поведе Аделина на запад през огради и задни дворове. По пътя срещаша други бегълци, напуснали домовете си през странични входи. Томи четеше в погледите им, че не знаят какво да правят и къде да отидат. Тълпата сякаш бе едновременно на всички места.

— Отидете в полицейския участък — прошепваше им той. — Там ще бъдете в безопасност.

Най-сетне изведе Аделина по глуха уличка на Четвърто авеню. Свърнаха по Двайсет и шеста улица и поеха към Медисън Скуеър.

— Усецаш ли? — попита Аделина. — Мирише на пушек.

Томи се извърна, обходи с очи небето над сградите и видя стълбове дим да се издигат на югоизток.

— Мисля, че е Щатската оръжейница. Боже! Подпалили са я.

— Оръжейница? Значи ли това, че тълпата се е въоръжила с пушки? — попита Аделина.

— Моля се да не е така — каза Томи.

Нямаше представа как полицията ще успее да потуши бунта. Градът разполагаше с около хиляда и петстотин полицаи, ако всички се явяха в участъците си. В момента обаче дежурните бяха далеч по-малко. Срещу тълпа от десет хиляди, която набъбва постоянно. Ако метежниците намереха начин да се въоръжат с карабини и пушки, щеше да е невъзможно да ги обезвредят.

Прекосяха Медисън Скуеър и тръгнаха през парка. Минаха край пейката, където бяха разговаряли предишната нощ.

— О! Какъв глупак съм! Проклет глупак! — възкликна Томи.

— Какво има? — повдигна вежди Аделина.

— Златото ти! Оставих го в къщата на брат си.

— Е, оставил си своето злато, не моето — уточни Аделина. — И колкото и да ми е неприятно, че може да попадне в джобовете на крадци и бандити, не си струва да се връщаме заради него.

Той не беше и помислял да се връщат, но се цапна с юмрук по главата.

— Престани! На света има много по-важни неща от златото — каза Аделина. — В момента по-належащо е да помислим какво ще правим сега. Все още ли смяташ, че в хотела ми не е безопасно?

Томи погледна през рамо. Основната част от тълпата се придвижваше към центъра на града по широките булеварди, но по-малки групи се бяха пръснали из страничните улици. Инстинктът му подсказваше, че целта им е да всеят хаос от Ийст Ривър до Хъдсън — по всяка пресечка и по всяка уличка. Рано или късно щяха да стигнат до хотела.

— Не мисля, че там ще си в безопасност — каза той.

— Къде ще отидем? — попита Аделина. — В полицейски участък?

— Метежниците лесно ще превземат полицейските участъци, ако решат. Трябваше да посъветвам другото хората.

— Къде тогава?

— Арсеналът на Седемдесет и първи полк се помещава на пресечката между Трийсет и пето и Седмо авеню. Полицията няма да спре тълпата, но армията ще ѝ се опълчи.

— Не спомена ли, че армията е далеч от града?

— Не и гарнизонът, охраняващ арсенала — обясни Томи.

Не се сещаше за друго безопасно място в града. Последният му вариант бе да изведе Аделина от града, надявайки се метежите да не се разпространят в околните селища.

— Имаш ли роднини или приятели в Бруклин? Или в Ню Джърси?

— Имам леля в Хобокън — отговори тя.

— Хобокън... Добре — кимна Томи. — Фериботът на Кристофър Стрийт ще те откара дотам, ако е необходимо.

Томи знаеше, че на пресечката на Бродуей с Двайсет и девета улица има офис на началник на военната полиция, затова поведе Аделина на запад по Двайсет и шеста, та да свърнат направо към Седмо авеню. Трябваше да извървят пешком почти десет пресечки, което при нормални обстоятелства не беше много път. Още на третата обаче срещу тях се появи банда размирници. Томи и Аделина се шумгнаха бързо в съседна алея и се скриха зад счупена каруца с липсваща задна ос. Томи бе оставил бухалката си, за да не го издаде, че е полицай, и не беше подготвен за схватки.

— Благодаря — прошепна Аделина, когато тълпата отмина.

Той я погледна.

— За какво?

— За всичко. Задето се грижиш за мен. Дори не ме познаваш. Не знаеш дали заслужавам.

— Заслужаваш — каза той. — Всеки заслужава.

Тя въздъхна.

— Ти си добър човек, Томи Грейлинг. Може би не съм срещала по-добър.

— Аделина...

Тя го смълча с дълга целувка по бузата и кожата му се сгорещи там, където устните ѝ я бяха досегнали. Той заекна.

— Това не... Ти...

— Шшт! Да вървим — каза му тя.

Излязоха от алеята и продължиха по улицата. Томи все още бе развълнуван от случилото се, но съзнаваше, че за Аделина то не значи кой знае какво. Вероятно бе целувала мнозина мъже по бузата и макар за него това да беше нещо изключително, за нея бе съвсем обикновен жест.

Бурята в ума на Томи хвърли в смут и Шон. Той разбираше, че го е целунала Аделина, ала знаеше, че и Наталия го е преживяла, и се питаше какво ли би означавало това извън симулацията.

Така или иначе продължиха напред. Димни стълбове се издигаха над далечни пожари — метежниците явно опустошаваха безогледно. Томи и Аделина успяха да отбягнат още няколко тълпи, като се криеха и ги чакаха да отминат, и малко след един стигнаха до Арсенала — триетажно укрепление от бял камък с три ъглови осмоъгълни кули и една масивна правоъгълна кула с камбана. Отпред стояха войници, въоръжени с пушки и байонети. При вида на униформите им Томи сякаш се пренесе в далечните предели на паметта си, където все още бушуваха кървави битки. Дланите му се изпотиха, дъхът му секна, краката му натезаха.

— Какво има? — попита го Аделина.

— Нищо — промърмори той, но задименият въздух изведнъж му замириса на барут и бедрото му затуптя.

— Томи, какво има? — повтори Аделина.

Усети ръката ѝ върху своята, но досегът ѝ не успя да го върне в реалността; оглушителни изстрели и цвилене на коне заглушиха гласа ѝ.

— Томи, погледни ме — раздруса го тя.

Той наведе глава и се взря в очите ѝ. Аделина сложи длан върху бузата му — същата, която по-рано бе целунала, и по гърба му пробягаха тръпки, които заглушиха тътнежа на бойното поле и успокоиха болката в раната му.

— Пребледня като платно — каза му Аделина.

— Съжалявам. Аз...

— Не се извинявай. Няма от какво да се срамуваш. Как се чувстваш сега?

— Съвзех се, мисля.

— Добре — Тя го улови за ръката и я стисна, после кимна към оръжейницата. — Все още ли влиза в плановете ни?

— Да. — Отдавна не бе преживявал подобно състояние и споменът го беше сварил неподготвен; сега обаче бе готов.

Тръгнаха към главния вход на Арсенала, но пътя им препречи възрастен войник — обветрен ветеран с издадена брадичка.

— Какво искате? — попита той. — Доброволец ли си, млади човече?

— Доброволец? — повдигна вежди Аделина.

— Издадоха заповед всички ветерани в добро здраве да се явят тук. Събрахме доста хора.

— Не идваме за това — поклати глава Томи. — Питам се дали тази жена може да остане в гарнизона, докато броженията приключат.

— Чакай, няма ли да дойдеш с мен? — попита Аделина.

— Няма да си тръгна, преди да те настаня на сигурно място — отговори Томи.

Възрастният мъж погледна към другарите си, които свиха рамене.

— Не съм сигурен. Нямаме заповеди относно цивилните.

— Значи нямате и забрани — посочи Томи.

— В общи линии, да. — Възрастният войник всмука буза и присви очи. — Добре. Елате с мен. — Преведе ги през главния вход на оръжейницата.

Влязоха в голо и просторно фойе, а оттам ветеранът ги въведе в коридор с пейки, където ги инструктира да седнат и да чакат.

— Ще разбере как стоят нещата.

— Задължена съм ви, господин офицер — озари го Аделина с лъчезарна усмивка.

Мъжът докосна кепето си.

— Благодаря, госпожице, но никога не съм бил офицер.

След като войникът си тръгна с усмивка, Аделина намигна на Томи и прошепна:

— Знаех, че не е офицер.

После чакаха повече от час. По коридора минаваха войници и доброволци, отзовавали се на призива за мобилизация. Томи разбра, че са събрали сравнително сносна сила от ветерани, калени в сражения. Въоръжени, те щяха да окажат значителна съпротива на метежниците, но явно не бързаха да излязат и да се изправят срещу тълпата.

Старият войник най-сетне се върна, клатейки глава.

— За съжаление трябва да ви помоля да си тръгнете — каза той. — Заповядаха ни да изпращаме цивилните в участъците на градската полиция.

— Но те не са сигурно място. — Томи се постара гласът му да прозвучи спокойно и разумно въпреки сблъсъка с бюрократична идиотщина. — В повечето има по шепа патрулиращи полицаи. Ще ги надвият с лекота.

— Съжалявам — повтори войникът. — По заповед на генерал Санфорд не бива да допускаме цивилни в Арсенала.

Колкото и абсурдна да бе ситуацията, Томи знаеше, че няма смисъл да спори. Стана от пейката и Аделина го последва. Възрастният мъж ги изведе на улицата, където забелязаха, че небето е потъмняло още повече. Томи се обърна към ветерана.

— Виж! — посочи гъстата димна пелена. — След като сте събрали войници, защо не излезете да усмирите тълпата?

Старият мъж изпружи рязко рамене.

— Чакаме заповед от генерал Санфорд.

— Това не ви ли дразни? — опита се да го подкокороса Томи. — Аз бих се подразнил да ме възпират.

Ветеранът преглътна думите си и не каза нищо.

Томи поклати глава и дръпна Аделина настрана.

— Вони на политика — отбеляза той, щом се поотдалечиха по Седмо авеню.

— Какво имаш предвид? — попита тя.

— Санфорд е демократ, подчинен на губернатор Сиймор, който също е демократ.

— И?

— Най-вероятно демократите смятат, че метежът работи за тях срещу Линкълн и войната. Спрат ли мобилизацията, имат по-добър шанс да принудят Линкълн да склучи примирие.

— Твърдиш, че искат това?

— Казвам, че Санфорд е потушавал метежи в града. Защо бездействия сега? Няма причина да възпира хората си и да държи доброволците в гарнизона. — Те двамата обаче пак се бяха върнали на улицата и той все още не бе намерил безопасно място за Аделина. — Мисля, че трябва да тръгнем към ферибота на Кристофър Стрийт — предложи й. — Ще те откара до Хобокън.

— Добре — съгласи се тя. — Но подозирам, че пак възнамеряваш да ме оставиш сама.

— Имам дълг към този град — каза Томи. — Щом се уверя, че си в безопасност, ще обявя война на метежниците. И не смятам да ги арестувам или да ги вода в затвора.

Аделина не продума. Поеха заедно на юг по обратния път, като се стремяха да остават незабележими. Когато наближиха Трийсета улица, видяха бандити да плячкосват и да подпалват къщи и за да ги избегнат, свърнаха на изток към един от най-големите димни стълбове. На Двайсет и девета улица се натъкнаха на опожарените останки от щабквартирата на началника на военната полиция. Понеже тълпата си беше свършила работата и се бе оттеглила, Аделина и Томи тръгнаха към унищожената сграда.

Пушекът насълзи очите им, из въздуха летяха сажди. Аделина се разкашля и закри уста с ръкава си, докато заобикаляха постройката, превърнала се в разломен, почернял скелет, край който се валяха парчета дърво, желязо, тухли и павета.

Излязоха на Бродуей и поеха към центъра на града и хотел „Пето авеню“. Томи не знаеше какво ще открият там, но планираше да се върнат на Шесто авеню, ако е безопасно, и по него да стигнат до Кристофър Стрийт.

— Томи, гледай! — посочи Аделина.

През пушека Томи видя група бандити да ритат злостно и да налагат с юмруци чернокож възрастен мъж, проснат на земята.

— Стой тук — прошепна той.

— Какво ще правиш?

— Ще счупя няколко глави — каза той.

Прокрадна се обратно до изпепелената сграда на военната полиция и намери железен лост и метална тръба — по едно оръжие за всяка ръка. После се върна обратно и се промъкна към главорезите възможно най-безшумно.

— Мръсен негър! — изкрещя единият и ритна жертвата по корема. — Ще убия всички проклети негри в този град!

— Разбий му главата! — извика друг.

Щом стигна възможно най-близо до тях, без да привлича вниманието им, Томи предприе ненадейно, безмълвно нападение. Бандитите погледнаха към него, но не навреме. Влагайки цялата си тежест, той ги атакува с железните си оръжия. Лостът удари единия по челюстта. Тръбата халоса друг по тила. Инерцията отнесе Томи на десетина стъпки, преди да успее да спре и да се извърне, за да налети срещу останалите двама.

Те се вираха стъписани в падналите си другари, от които вече нямаше никаква полза. В последния момент обаче успяха да подготвят оръжията си — нож и тухла.

Томи удари първо мъжа с тухлата — обезоръжи го и веднага се завъртя към втория. Ножът му обаче го прониза в хълбока. От раната избухна болка, но Томи я потисна и пренебрегна. Улови врата на противника си с куката на лоста, придърпа го напред и го халоса по лицето с тръбата.

Тухлата улучи Томи по рамото и той залитна напред. Бандитът обаче пропусна единствената си възможност да го уцели по главата; Томи се обърна светкавично и повали глупака с няколко удара, които счупиха лакътя и рамото му.

След като обезвреди и четиримата злодеи, Томи захвърли оръжията си, които изтрополиха на паважа, и погледна набързо раната си. Кървеше силно, но не изглеждаше фатална. Острието бе пронизало мускулите на кръста му, но не беше засегнало корема.

Жертвата простена и Томи коленичи на тротоара. Макар и в съзнание, горкият мъж беше полумъртъв. Челюстта, скулите и очниците му бяха счупени, от ушите му течеше кръв. Томи бе сигурен, че ребрата му също са раздробени, а вероятно бяха пострадали и вътрешните му органи.

— Жив ли е? — притича Аделина до него.

— Полужив — отговори Томи.

Мъжът прошепна нещо, но не го чуха.

Томи се приведе към него.

— Какво каза, приятелю?

— Туид — отрони мъжът. — Работя... за Туид.

— Туид? Уилям Туид? — попита Томи.

Мъжът кимна едва забележимо.

— Трийсет и шеста улица. Пето и Шесто...

— Пето и Шесто авеню? — попита Аделина.

— Така мисля — кимна Томи. — Адрес е.

— Трябва да го заведем там — каза Аделина.

— По-скоро в болница. Незабавно — възрази Томи.

— Не — поклати глава Аделина. — Трябва да го послушаме. Той знае по-добре от какво има нужда.

Томи погледна пак към възрастния мъж и си помисли, че може би тя има право. С тези рани и на тази възраст едва ли щеше да преживее нощта, независимо какво ще предприемат лекарите в болницата.

— Добре — съгласи се Томи и пак заговори на мъжа: — Как се казваш, приятелю?

— Ейбрахам.

— Ще те изправя да седнеш, Ейбрахам. — Томи пъкна ръце под раменете му. — Сигурно ще те заболи. Готов ли си?

Ейбрахам пак кимна леко.

Томи го повдигна възможно най-внимателно. Ейбрахам стенеше през цялото време.

— Дръж го — каза Томи на Аделина.

Тя коленичи и обгърна Ейбрахам с ръце, а Томи се обърна гърбом към тях.

— Повдигни му внимателно ръцете, Аделина, една по една, и ги сложи върху раменете ми.

Ейбрахам простена зад него и после едната му длан се отпусна безжизнена до ухото му. Томи я улови, за да не падне, и забеляза, че кокалчетата на Ейбрахам са разкъравени и охлузени. Явно не се бе предал без борба.

Ейбрахам изстена отново и Аделина сложи ръката му върху другото рамо на Томи. Той хвана и нея и внимателно я придърпа напред, за да я увие около врата си.

— Не се страхувай, че ще ме задушиш — каза на Ейбрахам. — Дръж се здраво. — После поклати глава и погледна към Аделина. — Ще го боли ужасно, ако ребрата му са счупени.

Когато се изправи обаче с Ейбрахам, увиснал на врата му, Томи усети остра болка в хълбока, сякаш го пронизват отново. Пое си рязко дъх и Аделина забеляза как разкривява лице.

— Какво има? — попита тя. — Боже... ранен си!

— Няма страшно — успокои я той през стиснати зъби; от крайната им цел ги деляха шест пресечки — длъжен бе да издържи.

— Тече кръв!

— Няма страшно — повтори Томи. — Ще се справя. Повярвай ми. Раните са ми стари познайници.

Приведе се напред с надеждата да облекчи натиска върху ръцете на Ейбрахам и да облекчи болката му. После пое пак по Бродуей, после по Шесто авеню, борейки се за всяка стъпка. Томи знаеше, че е силен, но знаеше също, че силите му имат предел. Две схватки за два дни, безсънна нощ и рана от нож.

Скоро щеше да разбере докъде се простират границите му.

18.

От камбанарията на църквата на Пето авеню Кормак наблюдаваше как градът гори. След като обезвреди асасина, той донесе тук откраднатата реликва, за да дочака залеза, когато трябва да достави камата на Великия майстор. Първоначално смяташе да се включи в днешните вълнения, но не смееше да поеме каквито и да било рискове с трофея.

И така, от наблюдателницата си на двеста стъпки над улиците той видя как тълпата разстила червена завеса от огън, кръв и страх над града.

През цялото време Хавиер се чувстваше абсолютно безпомощен. Искеше да направи нещо, за да спре безчинствата, но не дръзна да слезе от камбанарията, спомнил си предупреждението на Монро за десинхронизацията. Райската находка беше у Кормак и Хавиер не биваше да проваля мисията, заради която бяха влезли в симулацията. Ето защо бе принуден да наблюдава и да преживява задоволството на Кормак от хаоса и разрушенията, причинени отчасти от него.

В общи линии брожението се развиваше по план. Двете щабквартири на военната полиция — на Бродуей и на Трета улица — бяха опожарени, преди да започне кампанията за мобилизация. Това все пак беше поводът за протеста, който се превърна в метеж дори по-бързо, отколкото Кормак очакваше.

Другите етапи обаче нарушиха първоначалната стратегия. Опитът за превземане на оръжейницата на Второ авеню се бе провалил навярно, защото Кормак не беше там да ръководи нападението. По принуда той наблюдаваше отдалеч как сградата гори и огънят, подпален сигурно от безмозъчната тълпа, поглъща хиляди пушки, карабини и други оръжия, унищожавайки единствения им шанс за истинска победа. Без оръжия метежниците нямаше да успеят да завладеят града, независимо колко дълго Санфорд протака намесата на армията.

Не беше нужно обаче тълпата да завладява града.

Кормак погледна към камата в ръката си. Ако оръжието наистина беше реликва от Предците, тълпата вече нямаше да е необходима на Великия майстор.

Метежниците все пак си вършеха добре работата. Надвечер пламъци и дим вече се издигаха от всички квартали на града. Това не можеше да се избегне. Градът беше станал твърде неподатлив, а войната поставяше на карта много по-мощни проблеми. Няколко изгубени живота и изгорени сгради не можеха да се сравняват с мира и благоденствието на нацията.

Далеч от полесражението, Хавиер не знаеше как да възприема абсолютната увереност на Кормак. Намираше се в съзнанието на тамплиер и неизбежно виждаше поне донякъде нещата от гледната точка на Кормак, но същевременно се възмущаваше от кроежите на тамплиерите.

После настъпи вечерта и стана време Кормак да занесе камата на Великия майстор. Той прибра реликвата в джоба на палтото си и тъкмо се канеше да слезе на улицата, когато забеляза нов пожар на север. Мислеше, че метежниците са се придвижили към центъра на града. Извади далекогледа си „Хершел“ и го използва като телескоп, за да види какво е направила тълпата.

Беше сиропиталището за цветнокожи деца. Тълпата го беше подпалила.

Кормак прибра далекогледа с пресъхнала уста и свит стомах. Вярваше в каузата на Ордена и бе готов да изпълнява всички получени заповеди, но представата да убиеш дете го поразя и в този момент Хавиер усети как мислите му са в мир, а не във война с мислите на предшественика му.

Кормак слезе бързо от камбанарията, като се плъзгаше и се спускаше от перваз до перваз, докато стигна улицата. Извървя пресечка и половина, проправяйки си с мъка път през тълпата, после пак се покатери по стена и тръгна по покривите.

Сиропиталището не бе набеязано в плана. Нямаше смисъл дори като се изключат личните възражения на Кормак. Великият майстор беше казал ясно — метежът ще постигне целта си, ако привидно изразява недоволството на мнозинството, и ще се провали, ако изглежда като варварско злодеяние. Някаква степен на опустошение бе

приемлива и очаквана, но да опожариш сиропиталище, надхвърляше всякакви граници. Кормак беше длъжен да направи нещо, и то бързо.

Той се спусна отново на улицата и когато стигна водохранилището „Кротън“, се изкачи по стената му и прекоси тичешком широкото му тухлено ограждение, заобиколи изкуственото езеро вляво и призрачните руини на Кристал Палас на запад.

Димният стълб пред него се разду като охранен звяр и когато Кормак стигна до сиропиталището, пламъците вече бяха погълнали сградата. Десетина пожарникари стояха безпомощни край нея. Размирниците ги бяха възпрели да изпълнят дълга си и надаваха гръмки крясъци:

— Изгорете мръсното им свърталище!

— Убийте всички маймуни!

Сцената ужаси Хавиер и разгневи Кормак. И двамата се надяваха децата да са избягали.

Грабители изпълваха улицата, понесли завивки, мебели и всевъзможни неща, отмъкнати, преди огънят да се разрази с пълна сила. Кормак тръгна да търси децата. Пое на север през тълпата по Пето авеню и свърна по Четиридесет и четвърта улица точно когато сираците излязоха от тясна алея между сградите — очевидно бяха избягали от подпалената сграда през задна врата.

Докато децата се точеха, Кормак прецени, че са поне триста и ще попаднат право в ръцете на дебнещата тълпа. Налагаше се да отвлече вниманието на метежниците, преди да се нахвърлят върху тях. За да им помогне да избягат, трябваше някак да предизвика гнева на тълпата, а за нея единственото по-вбесяващо от чернокожите беше бял човек, който им съчувства.

— Ако сред вас има мъж със сърце — извика той, — нека дойде да помогне на тези клетки деца!

Отговорът не закъсна. Тълпата му се нахвърли с ругатни, че е аболиционист и поддръжник на проклетия Линкълн. Вкопчен в пушката си, Кормак се остави да го блъскат и дърпат, докато възпитателите от сиропиталището отвеждаха децата на запад, далеч от опасността.

Той изтърпя три-четири болезнени ритника, за да се увери, че децата са успели да избягат, и се залови с похитителите си. Някои бяха

пияни и никой не беше опитен боец — пуснаха го, след като получиха няколко саблени удара по гърлата и още толкова лакътя в бъбреците.

Кормак се измъкна, изкатери се по стената на най-близката сграда и се втурна след децата, следейки ги отвисоко как вървят на запад, най-вероятно към полицейския участък на Двайсета улица. Двайсетина сираци се отделиха от основната група и Кормак слезе отново на земята.

— Елате! — извика им, разперил широко ръце. — Няма да ви нараня. Насам!

Те вдигнаха лица — мокри от сълзи и оплескани със сажди. Повечето изглеждаха на десетина години. Държаха за ръка по-малките — три-четиригодишни.

— Всичко ще бъде наред — каза им той. — Ще ви защитя. Но трябва да побързаме.

Поведе ги напред по Седмо авеню. След две пресечки се натъкнаха на орда метежници, които ги изгледаха, озъбени като диви котки. Улицата беше огниво и една искра бе достатъчна да подпише смъртната присъда на децата. По-надолу по пътя Кормак забеляза няколко омнибуса, паркирани до бордюра. Повечето собственици на превозни средства не смееха да се придвижват из града от страх за себе си и за впряговете си, но Кормак позна един от мъжете — информатор на Тамани Хол.

— Пади Маккафри! — извика той.

Кочияшът го погледна.

— Шефа иска да спасим тези деца! — каза Кормак, побутвайки питомците си към омнибуса.

— Сериозно?

— Да — потвърди Кормак. — Качете ги и ги закарайте бързо до Двайсети участък.

Лицето на Пади побледня.

— Ще ме одерат жив, ако го направя!

— Нима? — Кормак приближи до него и добави със заплашителен глас: — Аз ще ти разпоря корема още сега, ако не го направиш. Ясно? Действуй!

Пади се навъси, но кимна и Кормак му помогна да настани децата в омнибуса. Когато возилото се напълни, качи останалите на

втори впряг. Размирниците забелязаха как Пади пришпорва конете и неколцина мъже се разкрещяха, размахали юмруци.

— Направете път! — изрева Пади.

— Хайде, момчета! — Червенолик бръснар пристъпи към впряга, размахал брадва. — Да извием няколко вратлета!

Кормак извади тънко острие от колана си и се затича към мъжа. Точно когато бръснарят размахна оръжието си над главата, за да нанесе удар, Кормак го наръга в черния дроб с едно-единствено светкавично движение и брадвата падна на земята. Тълпата наоколо забеляза какво става едва когато бръснарят рухна на шосето, но Кормак вече бе побягнал, а конете препускаха напред.

Жестокият спомен не разтревожи Хавиер и той се почуди дали това е нормално. Беше навлязъл твърде надълбоко в съзнанието на Кормак, който продължи да следи омнибусите още няколко пресечки. Щом се увери, че са се отдалечили от най-многобройната тълпа, пое към къщата на Великия майстор. Вървеше по Бродуей с реликвата, наострил сетива, сякаш опипва пътя с върха на сабя.

Съмняваше се асасинът да е в състояние да окаже съпротива. Лесно го обезвреди, но сега се почуди дали не е било по-разумно да го убие. Решението да го остави жив бе стратегическо и несъмнено арогантно. Искаше Братството да разбере, че в Ню Йорк има още един Ловец от семейство Кормак. Може би обаче не биваше да поема рискове, за да опази реликвата на всяка цена.

Стигна Трийсет и шеста улица и сви на изток. Залязващото слънце се намираше зад него, едва различимо сред гъстата завеса от пушек. Дневната жега още не се предаваше, но въздухът не бе чак толкова застинал. Небето вещаеше дъжд, който щеше да помогне на пожарникарите и полицаите да потушат пожарите — поредната спънка пред плановете на Ордена.

Кормак мярна къщата на Великия майстор и отдалеч усети, че нещо не е наред. Приблужи и видя, че предната врата е отворена, явно разбита, и веднага се изкатери върху покрива на съседната сграда. Оттам прескочи върху покрива на къщата на Великия майстор, откри тавански прозорец, отвори го и се вмъкна вътре.

Прахоляк и сенки задушаваха въздуха вътре. Кормак пропълзя през тавана със снишена глава и с предпазливи стъпки, за да не

проскърцат дъските под краката му. Намери врата, откряна я и видя празен коридор. Някъде отдолу обаче долитаха гласове. Плачеше жена.

Доколкото знаеше, Великият майстор не живееше тук — използваше къщата за срещи. Вътре би трябвало да има само прислужници и за миг Кормак се запита дали тълпата не е допуснала немислима грешка, нахлувайки в собственост на Великия майстор.

Той прекоси безшумно коридора до стълбището и надникна надолу през спиралата на парапета. Прецени, че гласовете долитат от първия етаж, спусна се през две стълбищни площадки и зачака в сянката на втория етаж.

— Много съжалявам — каза женски глас.

— Поиска да го доведем тук — додаде мъж. — При вас.

Кормак не позна гласовете, но хората, изглежда, не бяха бандити, дошли да плякосат къщата.

Разплаканата жена нададе вик, който отекна в къщата и смрази Кормак. Принуди го дори да отстъпи крачка назад и го разсея. Едва в последния момент зърна сянката, прокрадваща се към него, и се сниши точно когато в стената се заби нож — на мястото, където допреди миг се намираще главата му. Сетне асасинът го нападна. Рамото му го тласна надолу по стълбите, но Кормак успя да се хване за парапета и да го прескочи, приземявайки се с лекота на приземния етаж на дузина стъпки под него.

Три души се появиха на прага на библиотеката, несъмнено привлечени от шумотевещата — Илайза, прислужницата на Великия майстор, друга жена в красива рокля и грамаден мъж, който приличаше на ченге. Хавиер позна предшествениците Грейс, Наталия и Дейвид.

Кормак обаче не знаеше кои са. Не знаеше и къде е Великият майстор, но къщата вече не беше сигурно място и той трябваше да отнесе реликвата другаде.

Втурна се към отворената врата. По пода зад него се забиваха ножове. Един прониза ръката му близо до рамото точно преди да излезе през входа. С разкривено лице Кормак издърпа острието, захвърли го настрана и хукна по улицата. Не беше сигурен дали ще може да се катери с раната, но пробва и въпреки болката стигна до покривите, озарени от пожарите и обвити в пушек и пелена от сажди.

Не изчака да види дали го преследват. Докато не разбереше повече, а и с ранената ръка, не биваше да се впуска в битки. Реши, че най-добрата възможност да избяга от асасина и помощниците му е хаосът край пламтящото сиропиталище, и се насочи на север.

На Трийсет и девета улица дръзна да погледне назад и забеляза сянката на асасина да се носи към него, намалявайки разстоянието помежду им. Едва ли щеше да се добере до тълпата, преди да го настигне.

Кормак се смъкна на Четиринайсета улица и се шмугна в порутения Кристал Палас. Пожар бе унищожил сградата преди пет години, но в подранилия сумрак под облачното небе руините предлагаха множество укрития.

Той се стрелна към сърцето на ръждясалия метален скелет, чиято стъклена кожа на места все още се държеше за костите и отразяваше пречупени отражения срещу него. Сияещата сграда се бе възправяла на повече от сто стъпки и част от ребрата ѝ все още се протягаха нависоко. Кормак мина под няколко внушителни статуи на гръцки и римски воители, на нимфи и кралици, почернели от сажди, счупени и забравени сред отломките.

Щом навлезе достатъчно навътре сред руините, той се обърна да погледне назад, бдейки зорко за всяко движение. Не видя никаква следа от асасина, но това не значеше нищо. Сنيши се зад купчина разкривени метални подпори и свали пушката си от рамото. Нямахше време за пушечни гранати и избра стрелите с приспивателно, които бе използвал по-рано. Зареди оръжието и зачака, проклинайки се, че е оставил асасина жив.

Тътенът на разбунения град се чуваше по-глухо тук. Кормак затвори очи и наостри слух да долови присъствието на асасина. Тихо пърхане вдясно привлече светкавично дулото на пушката му, но преди да дръпне спусъка, той осъзна, че го е сепнал прилеп.

Докато насочваше цевта отново напред, чу шумолене отзад. Преди да реагира обаче, пръсти в ръкавица го сграбчиха за брадичката и отметнаха главата му назад. След миг усети върху гърлото си натиска на скритото острие на асасина.

Кожената броня обаче го защити и му осигури онази частица от секундата, необходима да отблъсне оръжието. Кормак захвърли пушката и тутакси извади два ножа от колана си, сечейки и ръгайки

отчаяно. Асасинът се завъртя и блокира атаката му. Остра болка прорязваше рамото на Кормак и го поставяше в неизгодно положение — гибелно, ако битката продължи в тясното пространство сред руините. Той се претърколи настрани и побягна, но асасинът се спусна след него.

Кормак реши да се престори, че се спъва; надяна бокса и приклегна. Асасинът го настигна бързо и щом попадна в обсега му, Кормак се завъртя и му нанесе кроше отдолу. Боксът срещна челюстта на асасина в опит да раздроби костите и зъбите му.

Ударът отпрати асасина назад във въздуха, но Кормак не дочака да се приземи. Побягна отново, ала след няколко метра втори нож се заби в гърба му и той политна напред, просвайки се ничком върху купчина пепел и счупени стъкла.

Острието се бе забило нависоко, вклинено между ребрата му. Не можеше да го стигне, за да го извади, и си поемаше дъх с мъка. Ножът явно бе засегнал върха на белия му дроб — вече не можеше нито да се бие, нито да побегне.

Кормак реши да използва единственото си останало оръжие. Не знаеше каква сила притежава реликвата и досега дори не бе помислял да я пробва преди Великия майстор. Отчаянието обаче го накара да я извади от джоба си, докато асасинът приближаваше към него.

Реликвата стопли дланта му. Той я стисна здраво и със сетно усилие се изправи на крака, разкривил лице от болка.

— Знаеш ли какво държиш? — попита го асасинът.

— Реликва от Предците — отговори Кормак. — За идиот ли ме мислиш?

— Мисля те за безмозъчно оръдие — отвърна асасинът. — Но сигурно те използват добре.

— Предпочитам да съм полезно оръдие за вдвояване на мир, отколкото да сея хаос.

Асасинът разпери широко ръце.

— Огледай се! Това не е ли хаос?

— Това е пречистващ огън — възрази Кормак и стисна още по-крепко реликвата. — Необходим е, за да се освободи градът от онези, които възпират прогреса. — Закашля се и от устата му бликна кръв. — Метежите ще приключат след ден-два, но накрая ще са прочистили

противниците ни. Ордена най-сетне ще осъществи идеите си за тази нация. Глупаво е да се съпротивляваш, да не виждаш истината.

Докато говореше, Кормак усети как реликвата пулсира в ръката му и излъчва енергия от дланта към рамото му. Асасинът забави крачка. Изглеждаше объркан, сякаш наистина се вслушва в думите на Кормак. Каквато и сила да притежаваше, Райската находка явно му въздействаше.

Хавиер знаеше какво се случва — вече го бе преживявал в спомените на Чималпопока. Така действаше реликвата.

Кормак се възползва от моментното разсейване и извади нож от колана си. Стисна острието между пръстите си и го запрати по асасина.

Ножът се заби дълбоко в корема му. Асасинът се намръщи, сякаш е изумен, и Хавиер се почуди кой сезира в очите му — Оуен или предшественикът му. После коленете му се подгнаха и той падна по гръб.

Кормак въздъхна, но болката в белия му дроб го накара да съжали. Не знаеше дали острието в гърба му ще се окаже смъртоносно, но преди да умре, беше длъжен да занесе реликвата на Великия майстор.

Носеше името Кормак и щеше да служи на Ордена до края.

19.

Илайза стоеше върху перваз на шест етажа над тясна уличка. Гърдите ѝ се повдигаха тежко, сърцето ѝ туптеше в ушите като далечен локомотив. Грейс се бе оттеглила в най-далечния ъгъл на най-далечната стая в двореца на съзнанието ѝ. Не се спогаждаше с височините и този спомен — симулиран или не — я ужасяваше.

Вариус стоеше върху отсрещната сграда, току-що прескочил бездната.

— Можеш да го направиш! Днес прескачаше по-големи разстояния!

— Но никога от толкова високо! — отвърна Илайза.

Имаше съществена разлика — при предишните скокове не се страхуваше, че падането ще я убие.

— Илайза, чуй ме! Страхуваш се и страхът ти казва, че не можеш да го направиш. Но това е лъжа. Страхът не ти казва нищо. *Ти* си казваш, че не можеш да го направиш, за да избягаш от страха си.

— И как ще ми помогне това? — попита Илайза, благодарна, че поне няма вятър, защото иначе не би се осмелила да пристъпи до ръба.

— Прегърни страха си и танцувай с него — каза Вариус.

— Да танцувам с него ли? — Илайза не съумяваше да откъсне очи от пропастта. — Как така?

— Страхът е студен пламък. Може да използваш силата му, за да постигнеш всевъзможни неща, надхвърлящи въображението ти. Достатъчно е само да забравиш лъжите, които си казваш, и да прегърнеш страха.

— Остави го да се разгори у теб. Почувствай го с всяка своя частица, всеки мускул, всяка жила, всяка кост. После обгърни с това усещане света около теб. Същата способност, благодарение на която си прочела писмото, ще ти каже дали можеш да направиш този скок.

Илайза затвори очи.

— Вслушай се в себе си — каза Вариус. — И скочи.

Илайза последва съвета му. Съсредоточи се върху ледения огън, бушуващ в тялото ѝ — от гърдите до пръстите на краката и ръцете ѝ. Почувства силата, която ѝ дава и не бе забелязвала преди. Забрави лъжата, нашепваща ѝ, че не може да го направи, и когато отвори очи и погледна към бездната, разбра с абсолютна сигурност, че може.

И го направи, политайки с лекота над пропастта.

— Видя ли? — каза Вариус. — Това е в кръвта ти.

— Непрекъснато го повтаряш. Какво имаш предвид?

Вариус я погледна втренчено.

— Наблюдавам те, откакто се срещнахме сутринта. Изпробвам способностите ти. И сега знам, че си родена да бъдеш асасин.

— Нима? — Илайза едва се сдържа да не се разсмее. — Като стана дума, какво всъщност значи това? Убиваш ли хора?

— Давам им покой.

Сега вече Илайза се засмя.

— Смешно ли ти е?

— Извинявай, но що за покой им даваш?

— Истина е. Служа на благословена кауза.

— Благословена? От какъв свещеник?

— От никакъв — поклати глава той. — От свободната воля на човечеството.

— И как разбра, че съм родена за това?

— Зрението ти например. Нарича се орлово зрение и често се предава по наследство. Получих своето от татко. Ние сме Братство и имаме кодекс, чиито правила съблюдаваме. Борим се срещу тиранията и всички, които поробват и потискат другите.

— И срещу господин Туид?

— Туид е тамплиер. Ордент му налага порядък със сила и с цената на свободната воля. Фракциите ни воюват, откакто свят светува. Сега тамплиерите искат да завладеят нацията.

— И смяташ, че аз съм асасин? Като теб?

— Не, мисля, че имаш асасинска кръв. За да станеш асасин, първо трябва да се обучиш и после да се закълнеш във вярност на Братството и кодекса.

Той явно ѝ предлагаше възможност, която да обмисли. Илайза обаче поклати глава.

— Аз съм най-обикновена прислужница. Не съм...

— Братството не съди за човека по занятието му, статута му в обществото или цвета на кожата му. Всички са равни под знака на Кодекса. Но по-добре да отложим този разговор. В момента има по-належащи въпроси.

Илайза не знаеше как да тълкува думите му. Разумът ѝ ги отхвърляше. Дори да бяха истина, а си личеше, че Вариус е искрен, усещаше, че не е правилно да таи надежди. И все пак идеята я привличаше. Асасинът ѝ предлагаше друг живот — да се бори за свободата, да промени нещо.

— Но се справяш изключително добре — добави Вариус.

Топла вълна от задоволство и гордост замениха студения пламък на страха.

— Благодаря — каза тя.

— И панталоните ти отиват — намигна ѝ той.

Отначало Илайза се бе поколебала дали да облече мъжки дрехи, но пък не беше първата жена, надянала панталони. Беше чувала дори как някои жени се предрешават като мъже, за да отидат на фронта и да се бият срещу бунтовниците. След като вече цял ден носеше панталони, нямаше как да не признае, че са удобни, макар и неподходящи за жегата.

— Следобедът почти отмина — каза Илайза. — Трябва да тръгнем към къщата на господин Туид, ако искаме да стигнем там преди Кормак.

Предложението ѝ изпълни Грейс с облекчение и радост, защото все още нямаше представа къде е Дейвид въпреки уверенията на Монро, че той е в безопасност.

— Права си — кимна Вариус, но по лицето му се разля палава усмивка. — Ще се движим ли на скорост?

— На скорост?

— Тичане, прескоци, преодоляване на препятствия. Както те учих цял ден.

Илайза не знаеше дали е готова за това.

— Но аз...

— Никакво „но“! — прекъсна я Вариус и се втурна напред. — Давай!

Докато Илайза се опомни и се сети да побегне след него, той вече се бе отдалечил от покрива на сградата, където се намираха.

Известно време се движеше далеч пред нея, подскачайки от покрив на покрив, прехвърляйки се над кули, комини и стрехи.

Освен панталоните Вариус ѝ беше купил и ръкавици. Сега те се оказаха неоценима придобивка, защото техниките, на които я бе научил, включваха както краката, така и ръцете. Ако не носеше ръкавици, гредите, тухлите и камъните по неравния им път щяха да охлузят кожата ѝ.

Бяха прекарали почти целия ден из лабиринта от островърхи и плоски покриви във Файв Пойнтс и Бауъри — изненадващо притихнали в сравнение с другите разбунени квартали — и основната грижа на Илайза бе да не падне и да не си счупи врата. Сега, придвижвайки се стремглаво на север, тя забеляза пушека в центъра на града и осъзна колко опустошен е градът.

— Следвай ме! — изкрещя ѝ Вариус, спусна се на улицата и се изкатери по стената на църквата „Възнесение Господне“.

Илайза го последва, но вече усещаше умора. Мускулите на ръцете ѝ трепереха и щом се изкачи нависоко, страхът, че ще падне, пак я обзе. Вместо да се поддаде на лъжата обаче, тя се съсредоточи върху страха — прегърна студения пламък, вкочаняващ ръцете ѝ, и почувства как силата ѝ не само се възвръща, но и се увеличава.

Стигна до върха на квадратната камбанария с парапети и четири по-малки кули в ъглите и застана до Вариус.

— Погледни натам! — посочи той. — Някои асасини успяват да усъвършенстват зрението си дотолкова, че възприятията им да обхванат целия град.

Илайза обходи с очи острова, но видя само пушек.

— Градът гори — каза тя. — Трябва да направим нещо.

— Не — поклати глава той. — Метежът ще продължи, дори да се намесим. Имам по-важна задача.

— Включва ли камата? Която Кормак ти открадна?

— Да — кимна той. — Даже да изгубим Ню Йорк, реликвата ще ни помогне да спечелим войната.

Илайза не разбра какво има предвид.

— Да тръгваме — подкани я той, преди да го попита.

Слязоха от камбанарията, спуснаха се по стената на църквата и продължиха към центъра на града — вече не тичаха, а вървяха един до друг. На Илайза ѝ се струваше, че цялото ѝ тяло се променя. Когато

приемаше предизвикателствата на Вариус и успяваше да се справи с тях, имаше чувството, че черпи сили от нещо дълбоко у нея — извор с познати води. Може би наистина беше в кръвта ѝ.

Грейс също го усещаше.

Стигнаха къщата на господин Туид, преди да мръкне. Изкачиха се по стълбите и приближиха предната врата. Илайза пъкна ключа в ключалката, надявайки се баща ѝ да е вътре.

Когато обаче завъртя ключа и влезе, къщата се оказа празна.

— Татко? — извика тя. — Татко?

Никой не ѝ отговори.

Илайза се обърна и заключи вратата като предпазна мярка срещу вилнеещата тълпа.

— Има бележка. — Вариус посочи към масата до западната стена.

Илайза се втурна натам, грабна листа и прочете съобщението.

Вариус тръгна към нея.

— Какво пише?

— От татко е — отговори тя. — Бил е тук. Моли ме да го чакам. Щял да се върне. Не дойде ли, в шест часа трябва да отида до ферибота на Кристофър Стрийт.

— По-разумно е да тръгнеш, преди Кормак да дойде — каза Вариус.

— Но ако татко се върне? Искам да съм тук.

— Твоя воля — съгласи се Вариус. — Но е по-добре да се придържаш към плана, за да не пострадаш. Приключат ли метежите обаче... и ако дойдеш пак в града...

— Да?

— Пред теб ще има отворен път. Стига да решиш да го последваш.

— Да стана асасин, искаш да кажеш.

— Не ти ли допада идеята? — попита Вариус.

— Колебая се — призна Илайза.

— Помисли си. За известно време ще напусна града. Щом изпълня задачата си обаче, ще се върна и ще те намеря, ако искаш. Ще продължа да те обучавам.

— Ще си помисля — обеща Илайза. — Къде ще ходиш?

— Трябва да занеса камата на генерал Грант.

— Юлисис Грант? Защо?

— Ще му помогне да спечели войната.

— Но как...

Предната врата се отвори с трясък и Илайза се обърна натам. Прегърбен колос мина през нея. Грейс позна предшественика на Шон, но Илайза нямаше представа кой е. Първата ѝ мисъл бе, че е дошъл да плякосва. После забеляза, че хълбокът му е окървавен и нечии ръце са увити около врата му.

Илайза пристъпи към него.

— Какво ви води...?

— Госпожице — прекъсна я запъхтян мъжът, — нося Ейбрахам.

— Какво?

Илайза го заобиколи и разтърсващо ридание се изтръгна от гърлото ѝ, щом видя баща си. Изглеждаше неузнаваем — и двете му очи бяха подуты и затворени, лицето му приличаше на синкава каша. Грейс си напомни, че това не е Дейвид, а предшественикът му, но изпита болката на Илайза.

— Къде да го оставя? — попита мъжът.

— В библиотеката — каза Илайза — Насам.

Посочи му къде се намира стаята и тръгна след него, сложила длан върху гърба на баща си, който бе студен въпреки жегата. Вариус помогна на непознатия да настани баща ѝ върху едно от кожените канапета в библиотеката. Щом се освободи от тежестта, едрият мъж залитна като падащо дърво, но жената, която го придружаваше, се втурна към него и го подхвана.

Илайза им кимна благодарно, но насочи вниманието си към Ейбрахам. Не знаеше как да му помогне. Трябваше му лекар.

Вариус коленичи до канапето.

— Нека го прегледам — предложи той. — Имам известен опит с тези неща.

Пръстите му докосваха и натискаха — внимателно, но с очевидна систематичност — започвайки от клепачите на баща ѝ, лицето, после надолу по торса, ръцете и краката; свиваше ставите и опипваше за счупени кости. Когато приключи, се отдръпна назад и се взря в Ейбрахам, закрил уста с опакото на дланта си. — Илайза...

— Кажете ми — настоя тя.

— Жив е, но гасне. Мисля, че черепът му е счупен. Костите на лицето му са раздробени. Има най-малко четири счупени ребра, а едното вероятно е пробило белия дроб, защото, изглежда, има вътрешен кръвоизлив.

Илайза изхлипа отново и закри уста с длан.

— О, татко! — отрони просълзена.

Грейс едва се владееше. Ако Дейвид бе изпитал всичко това, ако Монро бе подложил малкия й брат на такава болка, щеше да го изпепели с гнева си.

Вариус се обърна към двамата непознати.

— Какво се случи? Кой му причини това?

— Бандити — отговори мъжът. — Метежници. Спрях ги, когато ги видях, но вече го бяха наранили.

— Благодаря — каза Илайза с чувството, че гърдите й са се превърнали в яйчена черупка. — Благодаря ти, че си го спасил.

— И ти си ранен. — Вариус посочи хълбока на мъжа.

— Ще се оправя — махна с ръка той, но след момент се отпусна тежко в един от фотьойлите.

— Как се казваш? — попита го Илайза.

— Томи Грейлинг. А това е Аделина Пати.

Жената кимна на Илайза и тя забеляза сълзи и в нейните очи. После се обърна отново към баща си, коленичи и сведе глава до лицето му. Погали го леко по челото, страхувайки се да не му причини болка. Не виждаше дали гърдите му се движат; допря ухо до тях и се вслуша.

Чу как сърцето му изтуптява веднъж — слабо. После настана тишина. После пак изтуптя. И пак тишина, сякаш всяко изтуптяване изцеждаше силите му до краен предел.

— Исках да го заведа в болницата — каза Томи. — Той обаче помоли да го доведем тук.

— Татко — прошепна Илайза и сълзите й закапаха по окървавената му риза. — Не ме напускай. Не мога да изгубя и теб.

Вариус внезапно вдигна поглед към тавана и излезе безмълвно от стаята.

— Къде отива? — попита Томи.

Илайза не продума.

— Моля те — отрони тя. — Моля те, татко, моля те.

Черупката, удържаща гърдите ѝ, се пропука и тя се разплака сърцераздиращо, стиснала клепки толкова силно, че видя звезди. След няколко секунди долови промяна у него — нещо премина през тялото му и тя отново опря ухо до сърцето му и се вслуша.

Изтуптяване.

Тишина.

Тишината се проточи и тя притисна ухото си по-плътно до гърдите му.

Още едно изтуптяване — слабо, сякаш трепва лист, разлюлян от лек повей.

После сърцето му стихна съвсем и от устата му се изтръгна дълга, хриплива въздишка. Ала не вдъхна. Замря неподвижен.

Беше си отишъл.

Илайза не можеше да си поеме дъх. Гърдите ѝ се сгърчиха и тя впи пръсти в тях. Най-сетне вдиша глътка въздух и простена. Зад стенанието нямаше думи, нямаше мисли, само болка, гняв, скръб, самота, страх — и Грейс изпита всичко наведнъж.

В коридора пред библиотеката нещо изтрополи и Илайза чу тежки стъпки да отекват по пода. Вариус не беше в стаята и тя знаеше, че Кормак трябва да пристигне всеки момент.

Тя се изправи и излезе бързо през вратата. Томи и Аделина застанаха от двете ѝ страни и тримата се втренчиха в изненадания Кормак. Вариус се втурна по стълбите след него, но преди някой да успее да реагира, Кормак се стрелна към главния вход.

Вариус хвърли няколко ножа със светкавична бързина — пет или шест за миг. Един от тях улучи Кормак точно преди да избяга навън. Вариус хукна след него. Илайза го последва.

— Чакай! Не бива... — възкликна Аделина.

Замълча обаче, когато Илайза се обърна назад и впи очи в нейните.

— Този мъж е виновен за смъртта на татко — каза тя и изтича на улицата.

Не видя нито Кормак, нито Вариус, но се досети, че сигурно се гонят по покривите, и се изкатери по най-близката стена. Зърна асасина в далечината да се носи стремглаво на север и се спусна след него.

Не след дълго осъзна колко недостатъчни са били уроците на Вариус. Все още не бе в състояние да следва темпото му, но продължи упорито напред. Постепенно пушекът от пожарите я обгърна, прогаряйки дробовете и очите ѝ. Прекоси една пресечка, после втора и още една, като слизаше на улицата, щом прецени, че скокът не е по силите ѝ. В момента не изпитваше страх, в чиито обятия да се отпусне. Пришпорваше я гневът.

Стигна руините на Кристал Палас, чу шум сред тях и разбра, че Кормак и Вариус са там. Навлезе вътре в двореца от метал и стъкло, придържайки се към сенките.

Докато се прокрадваше невидима, гласът на баща ѝ прошепна в ушите ѝ: „Мъничкият ми крадец“.

С всяка крачка навътре звуците ставаха по-отчетливи — пъхтене, стъпки, юмрук, думкац по кости. Илайза минаваше край призрачни статуи и метални подпори, разкривени от огъня и от собствената си тежест. Най-сетне чу гласа на Вариус:

— Знаеш ли изобщо какво държиш в ръцете си?

Илайза пристъпи по-наблизо и кракът ѝ се удари в нещо.

Погледна надолу. Беше пушката на Кормак.

— Реликва от Предците — отговори друг глас; вероятно говореше Кормак. — За глупак ли ме мислиш?

Илайза взе пушката. Само веднъж, доста отдавна, бе докосвала оръжие, и то карабина с къса цев. Стисна обаче пушката под мишница, сложи показалец на спусъка и продължи напред.

— Огледай се — каза Вариус. — Това не ти ли прилича на хаос?

— Това е пречистващият огън — отвърна Кормак. — Необходим е, за да прочисти града от онези, които спъват напредъка.

Той се закашля пресекливо и влажно и в същия момент Илайза видя и двамата мъже.

Грейс позна Оуен и Хавиер — приятели, застанали един срещу друг. Хавиер държеше Райската находка в ръка, а Оуен стоеше на няколко стъпки от него.

— Метежите ще приключат след няколко дни — продължи Кормак, — но ще унищожат противниците ни. Ордена най-сетне ще осъществи целите си за нацията ни. Неблагоразумно е да се съпротивляваш. Да не виждаш.

Илайза не разбираше защо Вариус не предприема нищо. Асасинът изглеждаше объркан, вцепенен. И после изведнъж в ръката на Кормак изникна нож; острието полетя и се заби в корема на Вариус. След миг на няма стъписване тялото му рухна на земята. Илайза не помръдна, стаена в сенките. Прицели се с пушката.

Кормак въздъхна хрипливо и когато се обърна, тя видя нож да стърчи от гърба му.

Не се доверяваше на прицела си и не искаше да пропусне единствения момент да го улучи, преди да се отдалечи. Вдигна цевта, насочи я към гърба му и успокои дишането си. Дръпна спусъка, усети отката на оръжието и в същия миг чу приглушен пукот.

Пушката не изстреля куршум, а стреличка. Кормак залитна напред, без да се обръща, и се опита да побегне с омекнали крака. Илайза го последва от разстояние. Преди да излезе от руините на Кристал Палас, коленете му се подгънаха и той рухна на земята.

Илайза забърза крачка и приближи предпазливо до него. Той обърна глава към нея и от устните му се процеди струйка кръв. Грейс знаеше, че вижда предшественика на Хавиер, но не биваше да се намесва в решенията на Илайза. Това беше нейният момент на отмъщение.

— Ти си прислужницата на Туид — каза Кормак. — Дъщерята на Ейбрахам?

Илайза се увери, че е парализиран от собствената си отрова, както Вариус преди това, и пристъпи по-решително към него. За всичко беше виновен той. Той и Великият майстор. Прекрасният й баща си беше отишъл. Дявол в човешки облик й бе отнел любящия, ласкав татко.

— Ти го уби — каза тя.

— Кого?

— Ейбрахам! — изкрещя Илайза.

Той се опита да поклати глава, но жестът наподобя по-скоро потреперване.

— Не, аз... Хилавия Джо...

— Той е мъртъв — каза Илайза. — Пребиха го. Безобиден, мил старец...

— Не съм пребивал баща ти — възрази Кормак.

— Може би — сви рамене Илайза. — Но си охранил кучетата, които го направиха, и после си ги пуснал да вилнеят.

Той не отговори.

Илайза забеляза камата в ръката му. Пресегна се към нея и видя какъв ужас се изписа в очите му. Не можа обаче да ѝ попречи да му я отнеме. Тя огледа чудатия предмет, изумена каква цена е платена за него. Имаше обаче много остър ръб.

— Направи нещо с това — каза тя. — С камата. Спря Вариус с нея. Обърка го някак си. Това имаше предвид той, когато каза, че с нейна помощ генерал Грант ще спечели войната, нали?

Кормак пак не продума, но и не беше необходимо. Сълзите в очите му говореха по-красноречиво от всякакви думи.

— Пред мен се откри път — продължи Илайза. — Не бях сигурна дали да тръгна по него. Сега обаче реших. — Тя опря острието в гърлото му и той примигна и се ококори. — Ще стана асасин — каза тя. — И с теб ще се срещнем отново.

Очите му се затвориха и той изгуби съзнание. Илайза се изправи и го остави да сънува провала си.

* * *

Вариус бе в несвяст, когато се върна при него, но с помощта на Аделина и Томи Грейлинг Илайза успя да го заведе в болница. Час покъсно тримата стояха пред ферибота на Кристофър Стрийт. Аделина и Томи изглеждаха много привързани един към друг, но плановете им за ферибота очевидно не съвпадаха.

— Ела с мен — помоли го Аделина.

— Не бива — поклати глава той. — Няма да оставя града в ръцете на тълпата.

— Ранен си — напомни му Илайза, подкрепяйки Аделина.

— Ще мина през лечебницата — каза Томи. — Ще ме зашият и ще се върна на фронта. — Той погледна към Аделина. — Отиди при леля си. Остани там, докато приключат бунтовете.

— Но аз искам да те видя отново — настоя тя. — Кога...

— Ще те видя отново — каза той. — Следващия път, когато пееш в Ню Йорк, обещавам да бъда сред публиката и да ти ръкопляскам.

— Нямах това предвид — поклати глава Аделина.

— Знам — каза той. — Но няма друга възможност. Макар да съм най-обикновен полицаи, който мечтае да има ферма, *това* го знам със сигурност.

Аделина сведе глава.

— Не говори така.

— Как? — попита Томи.

— Не говори така за себе си. Ти си... — Тя не довърши. Поклати глава, вперила поглед в земята, сякаш е ядосана, ала когато вдигна очи, по бузите ѝ се стичаха сълзи. — Мисля, че те обичам, Томи Грейлинг.

— Мисля, че и аз те обичам, Аделина — усмихна се той. — Но фериботът ще отплава всеки момент. Време е да тръгваш. Искам да се уверя, че си в безопасност.

— В безопасност съм — успокои го тя. — Винаги съм в безопасност с теб.

Прегърна го и след миг той също я прегърна и тя почти се скри в обятията му. После се отдръпна, избърса очи и тръгна по кея към ферибота, без да се обръща.

Томи я изпрати с поглед и помоли Илайза:

— Погрижи се да стигне невредима при леля си.

— Разбира се — отговори Илайза.

— А ти какво ще правиш? — попита той.

— Имам задача — отвърна тя и докосна камата, прибрана в джоба на панталоните, които още носеше; щом ще ходи на война, редно бе да се вписва в ролята. — После ще се върна в Ню Йорк. Имам недовършена работа с Кормак и господин Туид.

Томи кимна с известно недоумение и Илайза се сбогува с него. Качи се на ферибота, пълен с чернокожи мъже, жени и деца. Бяха сгушени нагъсто, някои ранени и всички до един жертви на омразата и насилието, прогонени от домовете си, с болка в очите и неизречен въпрос „защо“ на устните. Отговорът бе, че градът и страната не са свободни. Все още.

Парният двигател на ферибота запуфтя и ги подкара по река Хъдсън към Ню Джърси. Когато се отдалечиха от града, той заприлича на червено сияние под планина от въглени.

— Изглежда ще вали — каза млада майка, чиято дъщеря спеше в скута ѝ. — Това ще е Божия милост.

— Моли се за милост тогава — каза Илайза, но прошепна на себе си: — Аз ще се боря за свобода.

20.

Симулацията на Оуен почерня. Чернотата обаче изглеждаше по-различна, когато бе изпаднал в безсъзнание. Сегашната значеше, че симулацията е приключила, и внезапно той се озова в сивотата на Коридора на паметта, при това в своето тяло.

Добре ли си, Оуен? — попита Монро.

— Умрях ли? — учуди се Оуен. — Почувствах...

Бе усетил как ножът се забива в корема му и как сърцето му изпомпва кръвта, а тялото му се вледенява и вцепенява, като вкочаняването започва от краката и плъзва нагоре.

Не, Оуен. Беше близо, но Илайза те спаси. Болеше ли?

— Не много всъщност.

Не помнеше болката, а страха. Страхът на Вариус.

Мозъкът не е пригоден да съхранява спомени за физическа болка. По-скоро я забравя, иначе няма да сме в състояние да продължаваме напред.

— Радвам се за Дейвид тогава. — Тълпата наистина го бе смазала с ненавист, все още непонятна за Оуен. — Добре ли е той?

Не бих казал. Не помни физическото страдание, но помни емоционалната болка. Тя се запечатва в мозъка ни.

— Може ли да поговоря с него?

Оуен беше прегледал Дейвид — всъщност предшественика на Дейвид — и му приляваше при мисълта какво е преживяло горкото хлапе.

Скоро — каза Монро. — *Трябва да постоиш още малко в Коридора на паметта.*

— Защо?

Представи си го като гмуркане в дълбоко море. Излезеш ли твърде бързо, рискуваш да се „газираш“. В този случай мозъкът е застрашен. Мехурчета от съзнанието на предшественика ти могат да причинят всякакви неприятности. В момента трябва да се

съсредоточиш да оставиш спомените зад гърба си. Да изгониш предшественика от главата си.

Трудна задача. Оуен бе живял в съзнанието и спомените на Вариус цели два дни. Имаше чувството, че го познава както себе си. Все едно са един и същ човек. Разбираше обаче, че не са, и знаеше, че всъщност не са били два дни.

— Колко е часът? — попита Оуен.

Наближава четири и половина сутринта. Бяхте в „Анимус“ няколко часа.

— Няколко часа? — Оуен поклати глава; струваше му се невъзможно.

Щеше да приключи още по-бързо, ако беше сам. Налагаше се да забавям нещата, за да ви задържам заедно в симулацията. Така... Чакай! Хавиер идва.

Оуен се огледа, изпълнен с неочакван гняв и омраза при споменаването на името на Хавиер. Странно. Всъщност не се ядосваше на Хавиер, а на Кормак. По някакъв начин обаче Хавиер беше Кормак.

Преди да успее да разреши главоблъсканицата, Хавиер се появи до него и Оуен едва не замахна да го удари. Овладея се и двамата се погледнаха втренчено.

— Иде ми да те убия — каза Хавиер.

— Без малко да го направиш — отвърна Оуен.

— Знам — каза Хавиер. — Каква бъркотия!

Кротко, момчета — намеси се Монро. — Излязохте от симулацията. Сега сте Оуен и Хавиер, а не предшествениците си.

— Говориш, все едно е ключ за лампа — промърмори Хавиер. — Включваш и изключваш.

Знам, че на думи звучи по-лесно — съгласи се Монро. — Просто се съсредоточете върху своя живот. Мислете за своите приятели, за своето семейство, за своя дом, за своя квартал. Съсредоточете се върху своите спомени, върху всичко важно за вас. Помнете, че лежите в склад и на главите ви е закопчан визьор. На някои им текат лигите.

— Колко мило! — отбеляза Хавиер.

Хей! Просто се опитвам да ви върна в реалността.

Лека-полека Оуен долови, че съзнанието на Вариус оказва все по-слаб натиск върху неговото. Сякаш има повече пространство — да диша и да се протяга — в собствения си ум. Представи си работилницата на дядо си и безупречната градина на баба си. Помисли си как майка му се връща от работа в униформената си поло блуза; помисли си за своята стая и за баща си.

Единствената причина да влезе в „Анимус“ бе да открие с помощта на Монро какво се е случило в действителност в нощта, когато бяха ограбили банката. Симулацията обаче бе променила донякъде перспективата. Докато Вариус се боеше, че не е достоен наследник на баща си, бабата, дядото и майката на Оуен се страхуваха да не тръгне по стъпките на баща си.

Оуен не знаеше какво значи това. Знаеше обаче, че цени баща си не по-малко от Вариус, и преживяването в „Анимус“ бе задълбочило чувствата му.

— Не знам какво да мисля — каза му Хавиер. — Тя едва не ми преряза гърлото.

— Какво? Коя? — попита Оуен.

— Грейс — отговори Хавиер. — Не, не Грейс. Илайза. Райската находка е у нея.

Оуен се усмихна доволно при представата колко би се зарадвал Вариус.

— Смешно ли ти е? — тросна се Хавиер.

— Не. Сетих се за друго — каза Оуен.

— За какво?

— Няма значение... Предшественикът ми...

— Какво?

— Хайде, човече! — възкликна Оуен. — Та ти хвърли нож по мен! Защо се впрягаш толкова?

Хавиер се намръщи, но не продума.

Време е да излизате — обади се Монро. — *Готови ли сте?*

— Да — отговори Оуен.

— Аз също — додаде Хавиер.

Коридорът на паметта изчезна, заменен от черния щит на визъора. Оуен свали каската и примижа, заслепен от светлините в скривалището на Монро. Поизправи се като в унес след дълга дрямка и погледна към Хавиер, който ставаше от стола. Шон, Наталия и Грейс

явно все още бяха в „Анимус“. Монро седеше до компютърния терминал между тях и наблюдаваше множество екрани, които му показваха образи и информация от симулациите. Хавиер пристъпи към него да погледне мониторите.

— Какво правят? — попита той.

— Вървят към ферибота — отговори Монро.

— Къде е Дейвид? — попита Оуен.

Монро вдигна глава и кимна към другия осветен кът в отсрещния край на помещението.

— Ето го там — посочи.

Оуен се обърна и видя Дейвид, отпуснат върху канапето със сведена глава. Оуен отиде да седне до него. Дейвид се взираше право напред — към гърдите си, където лежах очилата му. Лицето му не изразяваше никакви чувства. Очите му обаче бяха зачервени, сякаш е плакал.

— Беше жестоко — каза Оуен.

Дейвид не отговори.

— Съжалявам, братле. Искан ми се това да не беше се случвало.

Дейвид пак не продума. Сякаш не забелязваше, че Оуен е там. След няколко минути неловко мълчание Оуен реши да стане и да се върне при другите. В същия момент Дейвид си сложи очилата и проговори:

— Но се случи. Точно това се случи.

— Знам. Съжалявам. Болеше ли?

— Разбира се. — Дейвид зарови рамене във възглавниците в опит да се поизправи. — Ти как мислиш?

— Съжалявам, братле. — Оуен разпери ръце. — Просто попитах.

Дейвид погледна към компютърния терминал.

— Но това не беше най-лошата част.

— Какво искаш да кажеш?

— Когато ме биеха и ме ритяха, усещах ударите, разбира се. Но мислех за дъщеря си. Звучи шантаво. Дъщеря ми... Не знаех къде е и дали е в безопасност, но знаех, че ще умра и няма да успея да ѝ помогна... Това беше най-лошото.

— Уф. — Оуен повдигна вежди. — Е, сега поне не е нужно да се безпокоиш за нея. Стана асасин, искам да кажа...

— Да, Монро ми каза. Това може и да те успокоява, но на Ейбрахам нямаше да му хареса.

— Така ли? Защо?

— Не би искал духът ѝ да живее там.

— Моля?

Дейвид тръсна глава.

— Няма значение. Сложно е.

Оуен се облегна назад, погледна хлапето, седнало до него, и разбра, че нещо не е както преди. Дейвид не беше просто объркан. „Анимус“ го бе променил. Преди симулацията той изглеждаше малък, даже наивен, но за няколко часа сякаш бе пораснал с години.

— Момчета! — махна им Хавиер. — Шон и Наталия излизат!

— А сестра ми? — попита Дейвид.

— Още не — отговори Монро.

Оуен скочи и отиде при другите, но Дейвид остана на канапето. Докато Оуен стигне до компютърния терминал, Наталия вече бе свалила каската си и разтриваше очи. Шон я гледаше и Оуен веднага забеляза, че я харесва. Не знаеше обаче дали симулацията има нещо общо с това. Двамата бяха довели заедно Дейвид в къщата на Великия майстор.

— Как сте? — попита Хавиер.

— Аз съм добре — отговори Наталия. — Мисля...

— Аз също — каза Шон.

После огледа хълбока си и понечи да се изправи. Краката му обаче се огънаха и той падна тежко, блъскайки се в машинариите и жиците около него. Оуен се наведе да му помогне.

— Добре ли си? — попита го.

— Да — отговори тихо Шон с почервеняло лице. — Нищо ми няма.

— Искаш ли помощ? — попита Оуен.

— Не — поклати глава Шон и се пресегна към инвалидната си количка; хвана подложката за крака с върховете на пръстите си, придърпа я по-близо и се намести върху седалката. — Забравих — добави със смутена усмивка.

— Лесно е, предполагам — отбеляза Хавиер. — След „Анимус“.

— Особено като се има предвид как изглеждаше предшественикът ти — додаде Монро.

— Да — кимна Шон, но раменете му се попревиха. — Имаш право.

— Кога ще излезе Грейс? — попита Оуен.

Искаше да поговори с нея. Познаваха се от няколко часа, но имаше чувството, че са се сблизиха през времето, което бяха прекарвали заедно в симулацията.

— Сега Грейс е сама. Пресечните точки за този спомен свършиха и затова вие сте вече тук. Райската находка попадна у предшественичката ѝ и Грейс ще я проследи до края. — Монро завъртя стола си и се обърна към тях. — Докато чакаме, искам да поговорим.

Всички се събраха около него — някои седнаха на столовете, други се подпряха върху тях.

— Дейвид, ще дойдеш ли? — подвикна Монро и когато момчето приближи, отметна кичур коса зад ухото си и скръсти ръце. — Искам да разберете нещо, и то така, както разбирате гравитацията.

— Какво? — попита Хавиер.

— Вие сте си вие — отговори Монро. — Това е истината, която не бива да забравяте, истината, от която не можете да избягате.

— И без това няма как да сме някой друг — вметна Шон.

— „Анимус“ има странични ефекти. Нарича се пренасяне — обясни Монро.

— Пренасяне ли? Това пък какво значи?

— Някои аспекти от „Анимус“ се пренасят в реалния свят. Във вас. Е, те вече са във вас, в генетичния ви код. „Анимус“ по-скоро превключва вашата ДНК от генотип на фенотип.

— Моля? — повдигна вежди Дейвид.

Хавиер му отговори:

— Генотипът е целият код, който носиш. Дори неща, които не се виждат, рецесивните гени. Фенотипът е това, което виждаме. Той е причината Шон да има сини очи, а Наталия да е ниска.

— Точно така — кимна Монро. — Всички имаме „изключени“ гени. „Анимус“ може да ги „включи“.

— Например? — поинтересува се Оуен.

— Ами... — Монро скръсти ръце зад главата си. — Ако предшествениците ти са били асасини и са развили орлово зрение, възможно е в момента ти също да го притежаваш.

— Какво е орлово зрение? — попита Дейвид.

— Нещо като изострено осезание — обясни Оуен и погледна към Грейс, която лежеше до тях все още с каската върху главата. — Тя го притежава.

— Има и други последствия от пренасянето — продължи Монро. — Засягат мисленето и поведението. Възможно е да развиете неподозирани способности, ако предшественикът ви ги е имал. Или да се обърквате понякога кое е реално и кое — не. Кое е ваш спомен и кое — на предшественика ви. Да виждате като на живо картини от преживяното в „Анимус“.

— И ни го казваш сега? — попита Хавиер, изопвайки рамене.

— Щеше ли да си промениш решението? — отвърна Монро.

Оуен не би постъпил другояче. Той обходи с очи другите и му се стори, че никой не би предпочел да върне лентата назад и да се откаже.

— Та както казах... — Монро ги погледна един по един, — вие сте си вие. Не сте като предшествениците си и за вас няма значение какви са били те: Ако са били асасини, какво от това? Ако са били тамплиери, на кого му пука? Вие сами избирате пътя си и вземате решения. Не сте пленници на гените си. Ясно?

Всички кимнаха, някои по-неентусиазирано от други. Оуен не беше съвсем съгласен с думите на Монро. В „Анимус“ за Вариус беше важно да следва примера на баща си. Това му вдъхваше гордост и увереност. Нима не си заслужава да наследиш подобни чувства?

Монро погледна отново към компютърния терминал и се съсредоточи върху екраните.

— Мисля, че споменът приключва — рече най-сетне и надяна слушалки с микрофон. — Ще заредя Коридора на паметта. Защо не седнете на канапетата? Ще ми трябват няколко минути.

Послушаха го и тръгнаха към срещуположния ъгъл на помещението. Оуен и Хавиер седнаха в двата края на едно и също канапе. Наталия се настани на фотьойл, а Шон застана с количката си до нея. Дейвид седна сам на другото канапе. Няколко минути никой не продума. После Наталия въздъхна.

— Трябва да се връщам вкъщи — каза тя. — Родителите ми ще изумят.

— И моите — кимна Шон. — След инцидента се тревожат за мен още повече.

— Кога се случи? — попита Хавиер.

Оуен си задаваше същия въпрос.

— Преди две години — отговори Шон. — Пиян шофьор.

Оуен се обърна към Дейвид.

— А твоите родители?

— Татко ще се притесни. Но първо ще ме попита дали Грейс е била с мен. И ще обвини нея. Мама ще го подкрепи.

— А ако Грейс не е била с теб? — полюбопитства Оуен.

Дейвид сви рамене.

— Аз никога не се забърквам в неприятности.

— Е, майка ми ще се побърка от страх — вметна Хавиер. — А татко ще се разочарова от мен.

— Кое предпочиташ? — попита Шон.

На Оуен му се прииска да има баща, когото да разочарова.

Хавиер поклати глава.

— Не знам. Нито едното, нито другото.

— Мама, баба и дядо ще си помислят, че просто съм избягал — каза Оуен. — От известно време май го очакват.

— Хей! — подвикна им Монро. — Грейс излезе!

Станаха — Дейвид най-бързо от всички — и тръгнаха към компютърния терминал. Монро помагаше на Грейс да си свали каската, когато Дейвид стигна до нея и я прегърна. Очите му сякаш се напълниха със сълзи и Оуен зърна по-малкото момче, което бе видял преди преживелиците в „Анимус“. Грейс затвори очи и също го прегърна крепко.

— Добре съм — прошепна му тя. — Добре съм.

Дейвид не се отдели от нея още миг, после кимна и отстъпи назад, бършейки бузите си с опакото на дланта.

— Какво видя? — попита я Монро.

— Видях Гражданската война — отговори тя с разширени очи и примигна, сякаш да прогони отражения на неща, мерзелееци се откъд стаята. — Дори участвах в битки.

— А знаеш ли какво се случи с Райската находка? — попита Монро.

Грейс кимна и преглътна.

— Занесох я чак във Виксбърг на Мисисипи. Открих генерал Грант и му я дадох. Той позна реликвата — беше я виждал в Ацтекския клуб. Вече бях разбрала как да я използвам. Помогна ми веднъж-дваж

да се измъкна от затруднения всъщност. Показах му как действа и го убедих, че е повече от сувенир от Мексико.

— А после какво се случи? — попита Дейвид.

Грейс сви рамене.

— Не знам. Споменът приключи, щом предадох реликвата.

— След това Линкълн назначава Грант за главнокомандващ на цялата Съюзническа армия и Грант спечелва войната — обясни Монро. — После го избират за президент за два мандата. Мисля, че най-вероятно Райската находка е била у него през цялото време. Почти сигурно е, че не се е разделил с нея чак до смъртта си.

— Къде е умрял? — попита Наталия.

— След като разбрал, че е болен от рак на гърлото, се преместил от Ню Йорк в хижа в Маунт Макгрегър, за да напише мемоарите си. Починал там. Хижата съществува и до ден-днешен, нещо като музей е.

— Значи камата е там? — повдигна вежди Хавиер. — Не можа ли да се досетиш от самото начало?

— Камата можеше да е навсякъде — възрази Монро. — Сега имаме доста добра представа къде да търсим. Много съм ви благодарен, че ми помогнахте. Доверихте ми се и това е изключително важно за мен. Няма да ви подведа. Обещавам ви, че ще сте в безопасност, щом всичко приключи.

— Значи може да си тръгваме? — попита Наталия.

— Да — кимна Монро. — Разбира се. Ще ви закарам с автобуса.

Той се наведе, поразмести конфигурацията и вдигна нещо като тежък настолен компютър.

— Какво е това? — попита Хавиер.

— Ядрото на „Анимус“ — отговори Монро. — Внимавам да не го изпускам от поглед. Хайде, да вървим!

Това, значи, бе всичко. Излязоха заедно от помещението, прекосиха коридора и се върнаха в главния склад, където Монро бе паркирал автобуса и мотоциклета си. Оуен и Хавиер помогнаха на Шон да слезе по стълбите с количката и тръгнаха към автобуса.

Хавиер се почуди дали ще види отново някого от другите освен Оуен. Те наистина бяха непознати. Не знаеше дори в какви училища учат. И все пак не ги чувстваше като непознати, което вероятно беше част от ефекта на пренос, обяснен от Монро.

— Добре. — Ключовете на Монро звъннаха, докато отключваше страничната врата. Той остави ядрото на „Анимус“ и продължи: — Мисля първо да закараме Наталия...

Прозорците над тях експлодираха навътре и сред пороя от счупени стъкла в склада влетяха фигури в черно, провесени на въжета, тънки като бръснач.

— Тамплиерски агенти! — изкрещя Монро. — Бягайте!

21.

Хавиер се втурна към автобуса точно когато агентите стъпиха на пода. Другите се разпиляха напосоки, но Хавиер забеляза, че Оуен тича към мотоциклета на Монро. Внезапно двигателят на автобуса избоботи; Монро седеше зад волана. Хавиер отстъпи настрана от пътя на автобуса, който се насочи към ролетната врата на склада.

— Хавиер! — извика Оуен и яхна мотоциклета. — Качвай се!

Агентите на „Абстерго“ се бяха разпръснали из помещението. Бяха поне дузина. Вече бяха заловили Шон, който нямаше как да им избяга. В момента един от тях зашемети Дейвид с тазер и Грейс изпищя. Брат ѝ се сгърчи на земята, а тя се хвърли срещу нападателя, но Хавиер не видя какво се случи по-нататък.

Той усети, че някой се спуска към него, и се извърна точно когато агентът активира тазера. Хавиер отскочи настрана и остана невредим — спасителен рефлекс, който го изненада. Агентът захвърли електрошока и го нападна. Хавиер се включи в ръкопашната схватка — парираше удари и нанасяше крошета с учудващо хладнокръвие. Агентът обаче носеше нещо като черна паравоенна бронирана жилетка и беше почти недосегаем.

Оглушителен трясък отекна в склада. Монро профуча през ролетната врата, разби я и в нея зейна широк отвор.

— Хавиер, бързо! — изкрещя Оуен, размахал каска.

Хавиер заби за последно лакът в гърлото на агента и се втурна към мотоциклета. Седна зад Оуен, надяна каска и попита:

— Имаш ли ключ?

Оуен не отговори, но двигателят изръмжа и мотоциклетът се понесе напред.

Агентите на „Абстерго“ се спуснаха към тях от двете им страни, стреляйки с тазерите си, за да ги спрат. Неколцина дори застанаха на пътя на машината, но Оуен ги заобиколи и след миг излязоха на улицата пред склада. Вдясно видяха автобуса на Монро да се отдалечава с бясна скорост.

— Тръгни наляво! — извика Хавиер.

Реши, че е по-добре да се разделят. Освен това агентите по-лесно щяха да настигнат стария автобус, а той искаше да са далеч, когато заловят Монро.

Оуен натисна газта и мотоциклетът пое край брега, подминавайки складове и сгради.

— Следят ли ни? — изкрещя Оуен.

Хавиер погледна назад и видя два черни седана.

— Две коли — извика той. — Трябва да ги заблудим!

Оуен кимна и даде газ. Увеличиха разстоянието, но според Хавиер нямаше да се измъкнат единствено с бързина. Той огледа шосето напред, присвил очи срещу заслепяващия вятър, и забеляза тясна алея.

— Завий! — посочи. — Няма как да се вмъкнат там!

Оуен забави колкото да свърне в уличката. Коридорът беше тесен дори за тях. Дръжките на мотоциклета едва не остъргаха стените. Оуен се движеше възможно най-бързо, без да рискува сблъсък. Когато излязоха от другата страна, наоколо не се виждаха никакви черни коли — само товарни микробуси и най-различни превозни средства, паркирани между складовете.

— Накъде сега? — попита Оуен.

Не биваше да се връщат вкъщи, за да не заведат агентите при семействата си. Всъщност нямаше къде да отидат.

— Излез от града — предложи Хавиер. — Ще се скрием в гората.

Оуен се отдалечи от доковете и пое по магистралата на север. Не продумаха по целия път през центъра на града и няколко жилищни квартала в периферията. После асфалтът свърши и се задрусаха по черните пътища към възвишенията.

— Каските имат сериозна електроника — наруши мълчанието Оуен. — Не знам обаче как работи.

— Просто намери място с дървета — каза Хавиер.

Слънцето се бе издигнало над най-високите заоблени хълмове, когато най-сетне паркираха в сянката на грамаден чинар близо до гъста туфа смрадлика. Някой бе направил огнище от струпани камъни и между тях имаше купчина пепел и почернели бирени кутийки.

Хавиер си свали каската.

— А сега? — попита Оуен, докато разкопчаваше своята.

Хавиер нямаше представа. Очакваше се влизането в симулацията да ги предпази точно от това. Монро им бе казал, че неговият „Анимус“ е офлайн и непроследим. Някак си обаче „Абстерго“ — или тамплиерите — ги бяха открили и частица от Кормак у Хавиер изпитваше задоволство. Но макар предшественикът му наистина да бе тамплиер, на Хавиер му се беше приискало да побегне при вида на агентите.

— Дали са хванали всички? — попита Оуен.

— Така изглежда — каза Хавиер. — Мисля, че само ние успяхме да избягаме. И Монро. Не мога да повярвам, че офейка.

— Опитваше се да ни отвори път за бягство — предположи Оуен. — Поне се надявам да е така.

— Сигурно са хванали и него в онзи глупав автобус.

Оуен подритна камъче. То отскочи от дънера на чинара и се приземи в храстите.

— Това е нелепо! — възкликна Оуен. — Целият план отиде на вятъра!

Хавиер се замисли какво бе преживял. Спомни си острата болка от ножовете, забиващи се в него. Страхът и мъката на Кормак, че се е провалил и ще умре. Спомни си как преди да изгуби съзнание, усещаше вкус на кръв и прорязваща болка от острието в гърба му при всяко вдишване.

— Хей! Сдобрени ли сме вече? — попита Оуен.

Хавиер го погледна. Виждаше предимно Оуен и съвсем малко от асасина. Не бе съвсем сигурен дали са се сдобрили, но искаше да са.

— Да... Мисля...

— Видях те как се биеш с агента. — Оуен поклати глава. — Беше невероятно!

— Не знам как стана. Дори не мислех. Просто действах.

— Сигурно е пренос. Предшественикът ти можеше да се бие и сега и ти можеш.

— Предполагам.

Оуен се обърна и погледна към града.

— Какво ще правим? — повтори.

— Ще ни търсят — каза Хавиер. — По-добре да останем тук известно време.

— Но не трябва ли да помогнем на другите?

— Как? — повдигна вежди Хавиер. — Бих искал да им помогна, но сме само двамата и не знаем дори къде са ги завели.

— И какво? Просто ще седим тук?

— Засега — кимна Хавиер.

Усещаше обаче, че просто отлагат неизбежното връщане в града. Определено не знаеше как да се прехранва сред природата; Оуен също. Не след дълго щяха да ожаднеят и огладнеят. Но какво щяха да правят, след като се върнат в града? Агентите не си поплюваха. Поне използваха тазери, а не пистолети. Явно искаха да ги заловят живи и да разберат какво знаят за Райската находка.

Хавиер вдигна голяма цепеница и я примъкна до огнището. Изтупа длани и седна. Не че смяташе да пали огън. Просто го прихвана нещо. Припомни си как родителите им ги водеха на брега и печаха скариди и пиле на шишчета направо над пламъците, а след залез-слънце се увиваха в одеяла. Отдавна не бяха го правили. Последният път беше нещо като парти за добре дошъл, когато освободиха брат му от затвора — тогава беше различно и всъщност никой не се веселеше.

Оуен седна до Хавиер върху дънера.

— Значи просто ще си седим тук — повтори пак.

— Да.

През следващия час, докато въздухът постепенно се стгорещаваше, обсъждаха симулацията. Заобикаляха факта, че предшествениците им бяха кръвни врагове; съсредоточиха се върху другите преживелици. Градът, оръжията, способностите на предците им. Накрая изчерпаха темата и Оуен насочи разговора в посока, накъдето Хавиер не искаше да тръгва.

— Е? Какво се случи с теб?

— Какво имаш предвид?

— Не говоря за „Анимус“ — уточни Оуен. — Преди това. Защо започна да ме отбягваш?

Хавиер наистина не искаше да подхваща тази тема. Знаеше обаче, че Оуен няма да се откаже. Оуен никога не се отказваше, а в момента нямаше измъкване от дънера край огнището. Хавиер реши, че май е по-добре да изяснят въпроса веднъж и завинаги.

— Имах си свои проблеми — смотолевы той.

— Например? — попита Оуен.

— Разни работи, човече. Не знам.

— Защо не ми каза?

Хавиер не искаше да отговаря и на този въпрос, но Оуен го повтори, разбира се, и Хавиер реши да кара направо.

— Добре де... Знам колко ти беше трудно — заради баща ти и прочее. Разбирам те. Но ти се беше вторачил само в това.

— И какво? — тросна се Оуен.

Хавиер въздъхна.

— Остави ме да довърша...

— Какво очакваш? — гласът на Оуен прозвуча по-остро. — Изпратиха баща ми в затвора и той умря там.

— Да — съгласи се Хавиер. — Но и брат ми отиде в затвора.

— Защото преби някого!

При тези думи Хавиер се изправи рязко и се отдалечи на няколко стъпки. Застана гърбом към Оуен. Гневът склучи пръстите му в юмруци и изопна мускулите на врата и раменете му. Кой знае какво би причинил на Оуен, насъскан от проклетия пренос. Вдиша няколко пъти, за да се успокои, и се обърна.

— Имах си достатъчно грижи и без твоите. Това е. Нищо лично.

— Изглежда ми лично.

— Е, мисли каквото щеш. Казах ти как беше.

Оуен помълча няколко минути, втренчен в студеното огнище.

— Какви грижи?

— Не искам да говоря за това.

— Наред ли е всичко?

— Да.

— За майка ти ли става дума? Или брат ти пак е забъркал нещо?

Хавиер вдигна поглед към небето. Над дърветата прелетя птица — голяма, сокол или ястреб, така и не се научи да ги различава.

— Не — поклати глава той. — Преди година им казах, че съм гей.

— О. — Оуен се помести върху дънера. — Не знаех, че...

— Да — каза Хавиер.

Не беше лесно. Всички от семейството му бяха или католици, или баптисти. Знаеше, че родителите му няма да го изгонят от къщата, но се притесняваше как ще приемат истината.

— Как реагираха майка ти и баща ти? — попита Оуен.

— Мама беше страхотна. На татко му трябваша няколко дни да свикне, но сега няма проблем.

— А брат ти?

— Затова отиде в затвора — отговори Хавиер. — Някакъв нещастник ме нарече педи и Мани го ступа. — Хавиер беше гледал как брат му налага отворкото със смесица от благодарност, страх и гордост. — Не знам дори дали онзи знаеше, че съм гей. Каза го, за да ме обиди.

— Знаят ли другите? В училището никой не е...

— Знаят само близките ми. И ти.

— Ясно — кимна Оуен. — Е, не е голяма драма. Сигурен съм, че можеш да кажеш...

— Виж, оценявам подкрепата ти, но в момента се приспособявам. Разбираш ли? Ще кажа, когато съм готов.

— Добре — кимна Оуен и след момент добави: — Благодаря, че сподели с мен.

— Сякаш имах избор.

Хавиер подхвърли думите шеговито, но всъщност изпита облекчение, че най-сетне и някой друг знае. Радваше се също, че е Оуен, защото го познаваше и беше сигурен, че това няма да промени нищо помежду им.

Минаха още час-два. Хавиер се вслушваше дали не приближават автомобили; тревожеше се за другите и какво са им направили агентите на „Абстерго“: Започна и да огладнява и наистина да се чуди какво ще правят с Оуен.

Около пладне непознат мъж се появи сред дърветата и ги стресна. Главата му бе избръсната, имаше смугла кожа и носеше слънчеви очила, черни панталони във войнишки стил и кожено яке с качулка над бяла тениска.

— Как сте, момчета? — попита той.

Хавиер погледна към мотоциклета.

— Да бягаме ли? — прошепна на Оуен.

— Този май съм го виждал някъде — прошепна в отговор Оуен, който изглеждаше далеч по-спокоен от Хавиер.

Мъжът вдигна очилата си върху главата и тръгна към тях.

— Аз съм Грифин — представи се с дълбок глас и интонация, напомняща повлечен аудио запис. — Монро изглежда ви е създал

доста главоболия с тамплиерите.

Непознатият явно знаеше кои са и какво става. Начинът, по който произнесе „тамплиери“ обаче, наведе Хавиер на мисълта, че не е от тях. Хавиер и Оуен се спогледаха и в този момент на колебание и объркване Грифин пристъпи по-близо.

— Не бойте се. Не съм дошъл да ви вода където и да било — каза той.

— Какво тогава правиш тук? — попита Оуен.

— Искам да поговорим.

— За какво? — Хавиер се подготви за бягство, но се опасяваше, че Оуен няма да го последва, а не би го оставил сам.

Грифин стигна до огнището и спря. Погледна към единия, после към другия.

— Искам да поговорим за вас и за бъдещето ви.

— Откъде ни познаваш? — попита Оуен.

— Аз те отървах от тамплиерския агент онази вечер — напомни му мъжът. — Искан да ти попреча да тръгнеш с Монро, но ти ме надбяга. — Погледна към мотоциклета. — С това, ако не греша.

— Ти си асасинът — каза Оуен.

Грифин кимна и приближи до мотоциклета. Бръкна под една от четвъртитите му брони и изтръгна кълбо от жици.

— Хей! — извика Хавиер.

— Това е мотоциклет на „Абстерго“ — обясни Грифин. — Изобщо не знаете какво представлява. Свалих устройство за проследяване, което излъчва местоположението ви. Сигналят е високочестотен и се улавя отблизо. Но аз ви открих.

Хавиер нямаше как да разбере дали това е истина, или не. Може би умът на Кормак продължаваше да му влияе, но нямаше никакво желание да се забърква с асасин. Оуен обаче не изглеждаше никак разтревожен. Вероятно неговият асасински предшественик му въздействаше. Пак някакъв пренос.

— Каза, че искаш да говориш с нас. — Хавиер реши, че все пак е възможно да избяга без Оуен. — Говори тогава.

Грифин се облегна на мотоциклета и скръсти ръце.

— Агентите на „Абстерго“ похитиха четиримата ви приятели.

— А Монро? — попита Оуен.

— Измъкна се. Не знам къде е.

— И? — намеси се Хавиер. — Не си дошъл да обсъждаме очевидното, нали?

— Искам да знам какво ще кажат приятелите ви на „Абстерго“ — отвърна Грифин. — И защо Монро ви събра. Предполагам, че сте влезели в „Анимус“ да търсите Райска реликва. Прав ли съм?

— Как стигна до това заключение? — поинтересува се Хавиер.

— „Абстерго“ отдавна преследват Монро — осведоми го Грифин. — Рискувал е да излезе от укритието си, за да промени играта. Не би го направил за дреболия, а единственото достатъчно голямо нещо е Райската находка.

Оуен погледна към Хавиер и после попита:

— Ще ни оставиш ли да поговорим насаме?

— Разбира се — кимна Грифин. — Побързайте обаче. Времето ни изтича.

Грифин си сложи слънчевите очила и се отдалечи — достатъчно, за да не ги чува, но и да не ги изпуска от поглед, докато разговарят.

— Мисля, че трябва да му кажем — прошепна Оуен.

— Полудя ли?

— Може би ще ни помогне да намерим Монро и да спасим другите?

— Или ни лъже и ни използва, за да открие Райската реликва.

— Но аз бях в спомените на асасин.

— Е, и? Това не значи, че си асасин — възрази Хавиер. — Или забрави какво ни предупреди Монро?

— Не съм объркан! Просто им вярвам.

— На всичките? Без изключение?

— Вярвам в Кредото — кимна Оуен.

Хавиер се втренчи безмълвно в него. Беше повече от ясно, че наблюдава пренос. Предишният Оуен никога не би се доверил сляпо на човек, появил се изневиделица да ги разпитва за могъщо оръжие, способно да печели войни и да превръща генерали в президенти. Времето, прекарано в „Анимус“, бе променило Оуен. Хавиер не би могъл да го спре, ако реши да се съюзи с Грифин.

— Е, какъв е твоят план? — попита Оуен. — Да се крием вечно в гората?

Хавиер перна муха, бръмнала пред лицето му.

— Все едно.

— Все едно? Това пък какво значи?

— Значи да правиш каквото щеш.

Оуен замълча, после кимна решително.

— Ще му кажа. Обърне ли се срещу нас, ще си нося последствията. — Извика Грифин и когато асасинът приближи до тях, му каза: — Наистина търсихме Райската находка в „Анимус“.

Хавиер поклати глава и отстъпи крачка назад. Не смяташе да участва в това.

— Къде? — попита Грифин.

— Ню Йорк. 1863.

— Каква находка?

— Кама — отговори Оуен. — От Ацтекския клуб. Кортес я донесъл от Испания в Мексико.

— Кортес? — лицето на Грифин се изопна. — Знаете ли как е попаднала у него?

— Кралят му я подарил — каза Оуен. — А кралят я получил от папата.

— Показа ли ви „Анимус“ къде е камата сега?

— Може би — сви рамене Оуен. — Мислим, че е някъде из къщата, където е умрял Юлисис Грант. За последно е била у него.

— Благодаря — кимна Грифин. — Точно това исках да разбера.

Хавиер се почуди обаче какво следва за тях двамата с Оуен, след като асасинът е разбрал всичко.

— Какво ще правим сега? — попита той.

— Сега ли? — Грифин седна на дънера. — Ще ви помоля да дойдете с мен.

22.

Когато агентите на „Абстерго“ влетяха през покрива на склада, Томи Грейлинг би се хвърлил срещу тях и би се борил свирепо. Когато сграбчиха Наталия, би счупил всяка ръка, дръзнала да я докосне. Шон обаче можеше само да седи в количката и да гледа, когато двама агенти го хванаха изотзад. Опита се да се измъкне от стола дори да се наложи да пълзи. Но те го приковаха на седалката.

Беше безпомощен.

Дейвид се опита да избяга, но го поразиха с тазер и Грейс побесня. Втурна се с крясъци към агента, причинил болка на брат ѝ, и го обсипа с юмруци; двама други агенти обаче я хванаха и я усмириха.

Автобусът на Монро разби вратата на склада и изчезна, последван от мотоциклета с Оуен и Хавиер. Шон не ги винеше, че избягаха, но се ядоса, защото ги изоставят.

Две черни коли спряха пред склада, неколцина агенти се качиха в тях и потеглиха след Оуен и Хавиер. След това бял брониран ван влезе в склада и агентите отвориха задните врати. Първо вкараха вътре Наталия, после Грейс и Дейвид.

— Къде ни водите? — попита Шон, докато го буташа с количката към вана.

Агентите не отговориха. Носеха бронирани униформи и лъскави шлемове, които скриваха лицата им.

Вдигнаха го с количката и той се олюля безпомощно, докато го товареха във вана при другите. Вътре миришеше на машинно масло и пластмаса. Агентите закопчаха Наталия, Грейс и Дейвид върху пейка в единия край на вана, избутаха Шон в другия край и застопориха стола му с ремъци до стената.

— Къде ни водите? — попита отново той.

Агентите не продумаха. Изнизаха се от вана, затвориха двойната врата и я залостиха, оставяйки ги в килия с изкуствена жълта светлина.

— Монро е виновен — каза Грейс, впила очи в брат си.

Дейвид изглеждаше замаян, с празен, стъклен поглед — още не бе преодолял пораженията от тазера.

— Добре ли е? — попита Шон.

— Агентът каза, че ще се оправи — отговори Грейс. — След около час ефектът отшумявал.

— Да обвиняваме Монро не ни помага — обади се Наталия. — Нали?

— Не ми пука! — извика Грейс. — Нямахте да сме тук, ако не беше той.

Двигателят на вана изръмжа; потеглиха с тласък, който лашна другите трима на една страна. Каросерията нямаше прозорци и не знаеха къде отиват.

— Не бива да им казваме нищо — рече Шон.

— Моля? — повдигна вежди Грейс.

— Знаят, че търсехме Райската находка — обясни той. — Не бива да им казваме къде е.

— Ти си мълчи, щом искаш — отсече Грейс. — Вече сме сами. Монро офейка. Оуен и Хавиер също. Искам единствено да върна брат си вкъщи и ще говоря каквото трябва, за да го защитя. Все ми е едно дали предците ми са мразели тамплиерите, или не.

— След всичко, което видя в симулацията? — повдигна вежди Наталия.

— Особено след това, което видях — натърти Грейс. — Брат ми не биваше да страда и за това пак е виновен Монро.

Тя обгърна Дейвид с ръка, но той не проговори — само я гледаше с някак увиснали устни.

Шон разбра, че няма смисъл да спори с нея, и реши да не повдига повече въпроса. Когато разбереше къде ги водят и какво всъщност става, щеше да има по-добра представа как да постъпи.

Продължиха да се поклащат, да се подрусват и да се вслушват в свистенето на гумите и Шон изгуби идея за времето. Струваше му се, че е минал час, когато ванът забави ход. Не спря обаче, което значеше, че е излязъл от магистралата. Изглежда се изкачваха нагоре, защото момчето усещаше как гравитацията накланя стола му.

Дейвид се опомни някъде по пътя и се свести напълно, когато двигателят най-сетне заглъхна и ванът спря.

Шон чу как резетата се отместват и се обърна към отворената врата. Агентите в камуфлажни дрехи ги нямаше. Отвън стоеше жена в лабораторна престилка, стиснала папка. От двете ѝ страни бяха застанали широкоплещести мъже в сиви униформи със сребристо лого на „Абстерго“ върху гърдите и над лактите. И тримата имаха баджове с имената си — върху горните джобове на мъжете и върху ревера на жената.

Усмивнатата жена изглеждаше атлетична, с къса кафява коса, вчесана в различни посоки, и едри предни зъби.

— Дами и господа — подхвана тя с шлифована интонация с лек френски акцент. — Съжалявам много за стреса, който ви причинихме. — Докосна гърдите си. — Казвам се доктор Виктория Бибьо. Работя в Отдела по генеалогия на „Абстерго Индъстрис“ и ви приветствам с добре дошли...

— Добре дошли? — прекъсна я Шон. — Правилно ли чух? Сериозно?

Усмивката на Виктория помръкна с няколко вата.

— Съзнавам колко странно вероятно ви звучат думите ми, след като ви доведохме тук по този начин. Но ако ми позволите да обясня, ще разберете, че действвахме изцяло във ваш интерес.

— Зашеметихте брат ми с тазер! — каза Грейс. — В негов интерес?

— Това не биваше да се случва. Поднасям ви извинения. — Виктория се обърна към мъжете до нея и им кимна; те влязоха във вана. — Бих искала да ви поканя при нас. Ще ви прегледаме, за да се уверим, че сте невредими. След това ще ви върнем у дома.

Охранителите разкопчаха Наталия, Дейвид и Грейс и ги изведоха от вана. После вдигнаха Шон и го изнесоха навън.

Шон се огледа и установи, че автомобилът е паркирал по средата на широка кръгла алея; високи борове обрамчваха прясно асфалтирания път и освежаваха въздуха с резливо, почти цитрусово ухание. Няколко големи сгради се издигаха сред дърветата. Свързваха ги закрити високи коридори от стъкло. От другата страна на алеята се намираше главният вход на едната постройка, а шосето, довело ги дотук, изчезваше сред гората.

Шон нямаше представа къде ще ги заведат похитителите. Все пак очакваше нещо като затвор или подземие. Това тук обаче

изглеждаше съвсем различно.

— Последвайте ме, моля — усмихна се Виктория и тръгна бавно на заден ход към входа.

Безупречните охранители не направиха нито един заплашителен жест, но присъствието им бе достатъчно да накара групата да тръгне. Наталия, Грейс и Дейвид закрачиха напред, а Шон затъркаля количката си зад тях, последван от охранителите.

Стигнаха до входа и Виктория махна с баджа си, за да отвори вратите. Те се плъзнаха настрани — без звук и почти невидими, толкова чисто беше стъклото. Вътре минаха през втора двукрила врата и влязоха във фойе, където логото на „Абстерго“ красеше грамаден стъклен панел над рецепцията. Мъжът зад плота — със слушалки и тънка вратовръзка — кимна на Виктория, когато го заобиколиха.

Зад рецепцията сградата се разтвори пред тях — висока и просторна. Три етажа се издигаха към подвижен стъклен таван. Всеки етаж бе разположен около главно фойе — открито и прозрачно с външни стени от стъкло, разкриващи изглед към гората околоръст. Служители на „Абстерго“ прекосяваха фойетата или се изкачваха с асансьори. Някои крачеха по-бавно, други бързаха, както във всеки корпоративен офис.

— Наричаме сградата „Етер“ — каза Виктория. — Ясно е защо. Тя е една от петте в комплекса. След като ви прегледаме, ще ви разведе наоколо, ако пожелаете.

Шон не очакваше и това. Предложението ѝ го обезоръжи. Ако ги бяха отвлекли, това беше най-милото похищение на света.

Виктория ги поведе към далечния ъгъл на фойето на първия етаж, където бяха подредени ъгловати модерни столове и ниски масички, всичките излъчващи известен хлад и острота.

— Седнете — покани ги Виктория. — Изберете си каквото искате от плота с храната и напитките.

Шон погледна накъде сочи и видя подноси с плодове, сладкиши, кафе и хладилник, зареден с вода, плодов сок, кока-кола и бутилки с газираната, леко ароматизирана вода, която според Шон на практика си беше просто вода.

Той подкара количката натам и си взе поничка и кока-кола. Грейс избра банан и си сипа чаша кафе, Дейвид — боровинков мъфин и вода. Наталия се въздържа.

— Сигурна ли си, че не искаш нищо? — попита я Виктория.

— Да — каза Наталия. — Какъв по-точно лекар сте?

— Психиатър — отговори Виктория.

— Психар значи. — Шон не беше уверен как да тълкува тази информация.

— Да — усмихна се Виктория. — Ролята ми тук, в „Абстерго“, надхвърля специалността ми. Моля ви, седнете.

Тя си избра стол на централно място сред подредени в кръг мебели; другите се настаняха с лице към нея, а Шон дотъркаля количката си до тях.

— Още веднъж ви се извинявам — подхвана Виктория — за начина, по който протече операцията. Как се чувстваш, Дейвид? Добре ли си?

Той тъкмо бе отхапал голям залък от мъфина и вместо да отговори, вдигна палци и ѝ се усмихна като хамстер с натъпкани бузи.

— Радвам се — каза Виктория. — И така — погледна към папката си. — Разговарям с Грейс, Дейвид, Наталия и Шон, нали?

Всички кимнаха.

— Значи липсват Оуен и Хавиер? — попита Виктория.

Кимнаха отново.

— Знаете ли къде са отишли?

Шон преглътна хапката от поничката си.

— Нямаме представа. Всъщност не се познаваме добре. Снощи се срещнахме за пръв път.

— Разбирам — кимна Виктория. — А Монро? Знаете ли къде е?

Шон поклати глава, макар да бе почти сигурен, че Монро е тръгнал да търси Райската находка. Забеляза как Грейс и Дейвид се споглеждат, сякаш се готвят да кажат нещо. Той мълком си пожела да размислят. Те замълчаха засега.

— Е, дано да ги открием скоро — каза Виктория. — Сега ще ви опиша как изглеждат нещата от наша гледна точка, а после се надяваме вие да попълните празните места. Знаем, че Монро ви е събрал, за да използвате откраднат „Анимус“ с модифицирани функции. Знаем, че сте се натъкнали на предмет. Райски артефакт. Разбирате ли какво представлява?

Шон се опита да я погледне безизразно, но явно не успя.

— По израженията ви се досещам, че знаете за какво говоря. — Виктория пак погледна към папката. — Влезли сте в откраднат „Анимус“, за да търсите Райска находка. Открихте ли я?

Никой не отговори.

Тя почака малко, после въздъхна и остави папката до стола си.

— Знаете ли, че Монро работеше за „Абстерго“? — попита.

Шон не знаеше, но не се изненада. Как иначе учителят им щеше да се сдобие с „Анимус“?

— Той не е такъв, за какъвто го мислите — продължи Виктория. — Беше изследовател от висок ранг, но преживя лична трагедия. После стана непредсказуем. Не разсъждаваше трезво. Опитах се да го подкрепя и да му помогна — всички се опитвахме — но в крайна сметка той открадна много ценна собственост на „Абстерго“ и избяга.

— Имате предвид „Анимус“? — попита Грейс, оставяйки банановата кора върху ниската масичка.

— Не само — отговори Виктория. — Издирваме го, защото откраднатото оборудване е опасно, ако не се използва правилно.

— А обадохте ли се в полицията? — поинтересува се Дейвид.

— Работим с местните служители на реда — увери го Виктория. — Законът обаче ни дава известна свобода да използваме и своя охранителен екип.

— Свобода да зашеметявате хора с електрически ток? — вметна Грейс.

— Служителите ни не знаеха какво ще открият в склада — каза Виктория. — Получихме сигнал, че „Анимус“ е задействан. Нямахме представа кой го използва и доколко е замесен Монро. Затова хората ни отидоха да проверят на място, оборудвани с несмъртоносни оръжия. Планът беше просто да задържат всички присъстващи. Докато пътувахте насам, обследвахме склада на Монро и разбрахме по-добре каква е ситуацията.

— И продължаваме да си я проясняваме — каза мъж в костюм с графитен цвят, току-що влязъл в помещението; новодошлият бе много висок, със светлоруса коса, вчесана назад над челото, и очи с цвят на пролетен мъх. — Извинете, че ви прекъсвам — добави той.

— Няма проблем, сър. — Виктория се изправи. — Заповядайте при нас.

Високият мъж приближи до тях и седна до нея; движеше се пъргаво, плавно и грациозно.

— Казвам се Исая — представи се той. — Отговарям за „Етер“. Анализирахме данните на Монро и мисля, че не е необходимо да си губим времето с излишна потайност. Знаете за асасините и тамплиерите. Знаете, че тамплиерите контролират „Абстерго“, и вероятно вече сте се досетили, че съм тамплиер. Прави сте. Тамплиер съм. Доктор Бибьо — също.

Виктория кимна и се усмихна.

Откровеното признание изненада Шон. Не очакваше тайно общество, замесено в глобална конспирация, да действа по този начин.

— Днес тамплиерите изглеждат другояче — продължи Исая. — Корпорациите са заменили кралствата, ръководителите им — политиците. Организацията ни се адаптира, за да е възможно най-ефективна в новите условия. Смятаме, че технологията е най-добрият инструмент за напредък на човечеството, и тук именно е ролята на „Абстерго“. В корпорацията няма нищо зловещо, каквото и да ви е убеждавал Монро.

— Кажете го на Шефа Туид — подхвърли Дейвид.

— Уместна забележка — засмя се Исая — ведър смях, който майката на Шон наричаше „заразителен“. — Да, в историята ни има фигури със съмнителна слава. Това важи за всяка организация, просъществувала дълго. Но нека ви предложи друга гледна точка. Знаете ли, че Туид е използвал влиянието си, за да строи сиропиталища, училища и болници? Под негово ръководство в продължение на три години Ню Йорк е отделил за благотворителност повече средства, отколкото през предишните петнайсет, взети заедно. Той е помогнал да се основе Обществената библиотека в Ню Йорк и е осигурил земята за художествения музей „Метрополитън“. А знаете ли, че той е проправил пътя за построяването на Бруклинския мост?

Никой не отговори. Шон обаче не знаеше тези факти и мълчанието му подсказа, че другите също са били в неведение.

— Сега е по-трудно да оценим еднозначно Туид, нали? — попита Исая. — Той е допускател ужасни, непрости грешки. В качеството си на тамплиер обаче е допринесъл за просвещението и прогреса на града. Кой знае какво още би постигнал, ако асасинът Илайза не бе повдигнала срещу него обвинения в корупция?

Докато Исая говореше, Шон все по-трудно съвместяваше възгледите на Монро за тамплиерите със собственото си впечатление.

— Съдете ни, ако желаете, по най-лошите примери — продължи Исая. — Или помислете за стотиците, дори хиляди незнайни тамплиери, които са посветили живота си на благоденствието на човечеството. — Зелените му очи ги обходиха един по един и когато стигнаха до Шон, сякаш тихо пуснаха корени. — Каза ли ви Монро колко важни сте всички вие?

— Какво значи това? — попита Шон.

— Прегледах ДНК анализите. Резултатите са невероятни. Вие шестимата сте явление. Наричаме го Потомствено събитие. Според моята теория феноменът е документиран едва няколко пъти в цялата писмена история и не е изучен добре, защото все още декодираме генетичните сили, които го управляват. Всъщност точно върху това работеше Монро в „Абстерго“ с модифицирания си „Анимус“. Проучваше Потомствените събития и търсеше следващата пресечна точка. Тук в картината влизате вие. Събирането ви не е случайно. Индивидуално и заедно потенциалът ви е неописуем. Лично за мен е удивителна синергия.

Шон си спомни картата, която Монро им бе показал, и местата, където генетичните им кодове се срещаха. Съвпадението на спомените им.

— За Райската находка ли говориш? — попита той.

— За Райските находки — уточни Исая. — Множествено число. Дейвид побутна очилата си нагоре.

— Не разбирам.

Исая се обърна към Виктория.

— Доктор Бибьо е специалист по този въпрос. Тя ще ви обясни.

Виктория кимна и прочисти гърло.

— Проучването, което проведох, ме навежда на мисълта, че сте търсили Райска реликва — една от три подобни. Отначало са били част от цяло — Райския тризъбец. Всяка кама всъщност е острие от тризъбеца — притежава различна сила и въздейства по различен начин на хората, изложени на влиянието ѝ. Според легендата едното острие вдъхва вяра, второто внушава страх, третото — преданост. Ясно ли е дотук?

Четиримата кимнаха.

— Добре — продължи Виктория. — Чували сте за Александър Велики, нали? Е, знаем, че е притежавал Райски жезъл — символ на върховенството му, когато седял на трона си. На бойното поле обаче му било необходимо оръжие.

— Райският тризъбец? — предположи Грейс.

— Точно така — кимна Виктория. — Армията му била непобедима. С Тризъбеца за битки и Жезъла за властване Александър създал невиджана империя и станал вероятно най-могъщият владетел на света.

— Доста вълнуващо, нали? — вметна Исяя.

Шон се съгласи с него и забеляза също колко се оживи Виктория, когато заразказва отново:

— След смъртта на Александър Тризъбецът най-вероятно е бил разчупен и разделен между династиите, които са го наследили. Едното острие взел генералът на Александър Селевк, основател на Империята на селевкидите, която се намирала на изток и обхващала част от Азия. Другия взел генерал Птолемей, който създал кралство в Египет. Третият се върнал при сънародниците на Александър — македонците. После остриетата на Птолемей и македонците попаднали в ръцете на римските императори. Вие сте открили едно от тях. То останало в Рим и в крайна сметка се озовало във Ватикана. Папа Каликст III, испанец, го подарил на Алфонсо V, крал на Арагон — в знак на благодарност, предполагам, за подкрепата му. Испанските монарси съхранявали острието до момента, когато Карл V го дал на Кортес. Следите ли нишката?

— Горе-долу — отговори Дейвид.

Виктория потри длани.

— Все още проучвам какво се е случило с другите две, но смятаме, че вие сте открили камата на вярата в Ню Йорк.

— Или поне знаем, че е попадала в ръцете на предшествениците ви — уточни Исяя. — Изумително е обаче, че някои от предшествениците ви са се натъквали и на другите две остриета.

— Сериозно? — учуди се Грейс.

— Абсолютно — кимна Исяя. — И не забравяйте, че обединят ли силите си, трите остриета от Тризъбеца могат да превърнат човек в крал или крал — в бог, а всички вие сте свързани с тях. Както споменах, това е Потомствено събитие. Вие всички произтичат от

извора на предците си. Сякаш родословието и генетичният ви код поколения наред са се придвижвали към този момент. Затова ни е необходима помощта ви. Само вие сте в състояние да ни съдействате.

— И какво очаквате от нас? — попита Наталия, която почти не продумваше, откакто бяха влезли в „Етер“.

Шон не можеше да забрави как агентите я заловиха в склада и все още се срамуваше от неспособността си да я защити, както би направил Томи.

— Доктор Бибьо, обяснихте ли... ситуацията? — попита Исяя. — С Монро?

Виктория кимна.

Исяя погледна към прозрачната стена на сградата и гората отвъд.

— Историята на Монро е наистина трагична — подхвана той. — И досега се възхищавам от интелекта му. Но ако сте успели да откриете едно от остриетата на Райския тризъбец и Монро го намери... може да нанесе сериозни поражения.

— Каква е историята на Монро? — попита Шон.

Исяя въздъхна.

— Баща му е бил ужасен човек. През детството си Монро е бил подложен на невъобразим тормоз. Впоследствие е изтикал дълбоко в съзнанието си множество обстоятелства. Това състояние го прави негоден кандидат за „Анимус“.

— Защо? — попита Наталия.

Отговори ѝ Виктория:

— Психиката на човек, подлаган на насилие, е твърде нестабилна, твърде хаотична. Опитах се да помогна на Монро. Терапията обаче се оказа безуспешна. Той настояваше да използва „Анимус“, за да се върне в спомените на баща си, да прогони собствените си демони.

— Аз обаче му забраних — намеси се Исяя. — Бях загрижен за безопасността и разсъдъка му. Затова той напусна „Абстерго“ и открадна проекта, върху който работеше.

Шон погледна към Грейс и очите им се срещнаха. Не че той не вярваше на Монро. У него и в модифицирания му „Анимус“ обаче имаше нещо особено и Грейс явно споделяше съмненията му. Шон все още смяташе, че намеренията на Монро са добри, но се питаше дали

да кажат на Исая какво са открили, както Грейс искаше от самото начало.

— Недейте — каза им Наталия.

— Може би не бива — додаде Дейвид.

Откакто бе дошъл тук обаче, Шон беше променил мнението си. Ситуацията изобщо не изглеждаше такава, както я описваше Монро. Тези хора не бяха зли, не се стремяха да завладеят света. Сега, след като видя мястото и изслуша Исая и Виктория, това бе очевидно за Шон. Хората от „Абстерго“ искаха да помогнат на човечеството с ресурсите на науката и прогреса. Шон оценяваше също убеждението им, че той и другите могат да изиграят важна роля за осъществяването на целта.

— Не бива да правите какво? — попита Исая.

Шон си пое дълбоко дъх.

— Открихме Райска реликва. И Грейс видя къде е била за последно.

Грейс кимна.

И каза на Исая къде е мястото.

23.

Оуен знаеше, че Хавиер не одобрява решението му да се довери на Грифин, но знаеше също, че това е единственият начин. И в разрез е предположението на Хавиер, в действителност Оуен осъзнаваше тягата на Вариус в себе си, подтикваща го вероятно да се довери на Грифин по-бързо, отколкото е редно. Това обаче не променяше факта, че Оуен и Хавиер не разполагат с особен избор. Тамплиерите бяха заловили другите четирима, а Монро беше изчезнал. Не можеха да се върнат въкъси и на практика бяха бегълци.

Имаше и втора, по-лична причина. Агентът от „Абстерго“ бе намекнал, че знае нещо за бащата на Оуен. Оуен би могъл да разбере повече единствено ако се включи в играта.

Грифин вдигна глава.

— Какво ще кажете?

— Искаш да дойдем с теб? — подсмихна се Хавиер. — Няма начин, човече!

— Защо настояваш да дойдем с теб? — попита Оуен.

Седнал на дънера, Грифин се облакът върху коленете си.

— Монро, предполагам, е открил, че един от вас е с асасинско потекло. Или тамплиерско? Или и двете?

Оуен кимна.

— Е, и? — повдигна вежди Хавиер.

— Това значи, че може би притежавате орлово зрение. Знаете какво представлява, нали?

Оуен кимна отново. Този път кимна и Хавиер.

— Добре — каза Грифин. — Погледнете ме тогава.

— Гледаме те — отвърна Хавиер.

Грифин поклати глава и разпери ръце.

— Не, искам да кажа да ме погледнете наистина. Орловото зрение разкрива дали някой е заплаха или враг. Погледнете ме под лупа. Какво виждате?

Откакто бе излязъл от симулацията, Оуен не бе опитвал да използва орловото зрение. Спомни си обаче как Вариус го беше използвал, за да открие камата в Ацтекския клуб, и пробва да направи същото. Изостри сетивата си, разтвори съзнанието си и се взря в лицето на Грифин, в чертите му, в позата му, в напрежението във всяко мускулче на тялото му, което не би могло да лъже. Орловото зрение му каза, че Грифин не е заплаха. Поне засега.

— Продължавай — кимна Оуен.

— Предполагам, че в „Анимус“ си видял Райска находка.

— И двамата я видяхме — призна Оуен и Хавиер присви изненадано и гневно очи.

— Значи сте най-добрите кандидати за издирването — заключи Грифин. — Не съм виждал предмета. Вие знаете какво търсите и вероятно притежавате необходимия усет да го откриете. Затова искам да ми помогнете.

— Защо да ти помагаме? — попита Хавиер. — Не съм убеден, че някой трябва да притежава това нещо. Дори Монро. Той обаче сигурно е преполовил пътя дотам.

— Разбирам — поклати глава Грифин. — Кой знае какво ви е наговорил Монро за Братството. Но ви моля да ме изслушате. — Вдигна ръка и с другата започна да свива пръстите ѝ — един по един. — Александър Велики. Юлий Цезар. Атила. Чингис хан. Руските царе. Знаете ли какво е общото помежду им?

Хавиер подбели очи.

— Райски реликви.

— Точно така — потвърди Грифин. — Появи ли се Райска реликва, някой я използва, за да завземе властта и да накърни свободната воля на хората. Неизбежно е. Затова не искам да я използвам. Не искам и друг да я използва. Откъде знаете, че Монро няма да се отметне и да стане диктатор?

— Няма — каза Оуен.

— Защо си толкова сигурен? — попита Грифин.

Оуен не беше сигурен. Всъщност имаше съмнения. Искаше обаче да вярва на Монро, както искаше да вярва на Грифин. Защото имаше чувството, че се нуждае и от двамата.

— Знаеш ли нещо за баща ми? — попита той.

— За баща ти? — Хавиер пристъпи към Оуен и го дръпна за ръката. — Какви ги дрънкаш?

— Знам в общи линии какво се е случило с него — каза Грифин.

— Значи не е бил асасин?

— Не.

— Но агентът на „Абстерго“ каза...

— Баща ти е бил замесен в нещо — прекъсна го Грифин. — Не знам как и в какво. Но мога да ти помогна да разбереш.

— Как? — попита Оуен. — Монро каза, че няма да се получи с моята ДНК. Трябва ми ДНК от баща ми след ареста.

— Има начин да се добера до места, където Монро няма достъп — отвърна Грифин. — В полицейските архиви вероятно съхраняват данни за баща ти. От ареста му. Възможно е дори да пазят улики и генетичен материал. Ако ти ми помогнеш да намеря каквото искам, аз ще ти помогна да намериш каквото искаш.

Точно с тази цел Оуен бе отишъл при Монро, но бе попаднал в задънена улица. Грифин обаче му предлагаше възможност да открие някакви отговори. За Оуен това дори не беше дилема.

— Аз съм вътре — каза той.

— Оуен, недей да... — подхвана Хавиер.

— Вътре съм — повтори Оуен по-настойчиво. Вече знаеше какво е преживял Хавиер и изпитваше вина, че не е бил до него, за да го подкрепи. Това обаче не променяше желанието му да доведе започнатото докрай. — Той не ни е враг. Ела с нас.

— Ами майка ми, човече?

— Лесно е — каза Грифин. — Обади ѝ се. Кажи ѝ, че си в безопасност и просто искаш да се усамотиш за известно време. Тя вероятно ще алармира полицията, че си избягал, но това не е проблем. Ще заблудим полицаите.

— А и няма начин да се върнем вкъщи — каза Оуен. — Или тръгваме с Грифин, или оставаме тук. И в двата случая майка ти ще се тревожи за теб.

Хавиер погледна към дърветата. Пак перна глупавата муха.

— Това никак не ми харесва.

— Знам — каза Оуен. — Но не е необходимо да се доверяваш на Грифин или на Монро. Довери се на мен. За това не ти е нужно орлово зрение. Ще бъдем заедно.

Хавиер скръсти ръце и цяла минута се взира в земята. После вдигна глава.

— Добре. Вярвам ти. Да го направим.

— Добре — кимна Оуен.

— Хайде тогава! — каза Грифин. — Изгубихме доста време. Качвайте се на мотоциклета. Ще ви чакам в долния край на пътя.

— Как така? — повдигна вежди Оуен.

Но Грифин вече се отдалечаваше на бегом сред дърветата и след няколко секунди се изгуби от поглед.

— Е, страхотно начало — отбеляза Хавиер.

Оуен тръгна към мотоциклета.

— Хайде!

Качи се на предната седалка, а Хавиер се настани зад него. Двигателят се разбуди с жужене, все едно трептят криле на грамаден бръмбар. Момчетата си сложиха каските и вдигайки прашна дияря, Оуен насочи машината по черния път, по който се бяха изкачили преди няколко часа.

До подножието на възвишението, където започваше асфалтираният път, ги чакаше безличен бял седан.

Прозорецът до шофьорското място се спусна и Грифин подаде глава.

— Следвайте ме.

Колата потегли изненадващо бързо и Оуен пришпори мотоциклета след нея. Прелетяха през овощни градини и горички, където дърветата създаваха калейдоскоп от светлини и сенки, пробягващи по каската на Оуен. После поеха по магистралата и Грифин ги върна в града. Най-сетне стигнаха до складове, опасани с ограда, свърнаха между редиците с еднакви клетки и спряха. Грифин слезе от колата, огледа се наляво и надясно, отключи ролетната врата и я вдигна. Паркира колата вътре, излезе и махна на Оуен да вкара мотоциклета.

— Сериозно? — подметна Хавиер.

Оуен също се поколеба, но в крайна сметка насочи мотоциклета напред и паркира зад колата. Грифин ги изчака да излязат и спусна вратата.

— Нещо като скривалище на видно място? — попита Хавиер.

Грифин се наведе и заключи вратата.

— Горел-долу. Хайде, насам!

Застана пред съседния склад и го отвори.

До стените се редяха рафтове, пълни с метални и пластмасови сандъци. Под гола крушка в средата на помещението имаше работен плот, отрупан с инструменти, остриета и няколко ръкавици, напомнящи оръжието на Вариус. В далечния ъгъл имаше компютър и койка със спален чувал, проснат върху нея.

— Влизайте — подкани ги Грифин. — Дръпнете шнура над масата да запалите лампата.

Оуен тръгна напред, Хавиер — след него. Грифин ги последва и затвори вратата след себе си. Складът притъмня около петното ярка, коса светлина от крушката.

— Не очаквахте такова нещо, нали? — попита Грифин, подпирайки се на плота.

— Не точно — призна Оуен.

— Преди шестнайсет години шпионин на тамплиерите се внедри в Братството — обясни Грифин. — Научи тайните ни. Разбра къде се намират убежищата ни и сградите за обучение. Уби Ментора, водача ни, и се върна при тамплиерските си господари. Наричаме последвалите месеци Голямата чистка. Тамплиерите подхванаха кампания за изстребление, използвайки разкритията на предателя. Избиваха не само асасини, но и семейства им. Деца, съпрузи, съпруги. Братството почти изчезна. Оттогава променихме тактиката си. Приспособяваме се, за да оцелеем. Вече не използваме едни и същи места. Стремим се да се движим и да оставаме невидими. Броят ни нарасна, но все още не сме се възстановили от удара.

— Боже — прошепна Оуен.

— Тамплиерите представят „Абстерго“ като порядъчна, хуманна корпорация. Но са безмилостни както преди, ако не и повече. Тези хора заловиха приятелите ви.

— Какво ще правим? — попита Хавиер.

— Първо ще ми кажете къде е Райската находка и ще я намерим. После ще обсъдим спасителната операция.

— Мислим, че е в хижата, където е умрял Юлисис Грант.

— Добре — кимна Грифин. — Изглежда логично. А сега е време да ви оборудваме.

Той свали черен сандък от рафтовете, остави го върху работния плот и вдигна капака. Вътре имаше по-малки кутии. Грифин ги извади и ги подреди върху плота.

— В кувара до койката има дрехи — каза той. — Изберете си екипировка.

Оуен и Хавиер отидоха да проверят какво има предвид. Дрехите бяха подобни на неговите — камуфлажни панталони, ботуши, якета с качулка, черни жакети от кожа и непромокаем памук. Оуен и Хавиер прецениха на око какво ще им пасне и се преоблякоха. Когато се върнаха до плота, Грифин бе отворил всички сандъци.

— Ще си напълните джобовете — каза той. — Първо с гранати. — Посочи метални сфери колкото топки за голф. — Има пушечни и гърмящи — за отвличане на вниманието. Има и зашеметяващи, ако трябва да приспите някого за известно време. Тези тук са електромагнитни — излъчват импулс на близко разстояние. Тамплиерските агенти имат много компютризирано оборудване, но електромагнитните гранати го изваждат от строя.

Той подаде на Оуен и Хавиер по няколко от всички и те ги натъпкаха в джобовете на панталоните и якетата си.

— А сега е ред на оръжията. — Грифин застана пред кутиите в другия край на плота. — Няма да ви посочвам какво да вземете. Избирайте сами, но е важно да знаете как да ги използвате.

Имаше кутия с ножове за хвърляне и Оуен почувства как в съзнанието му забълбукват мехурчетата, за които им говореше Монро — ефектът на преноса. *Усети*, че може да използва ножовете, но всъщност не беше сигурен. Все пак ги взе. Хавиер се снаряжи с няколко ножа и механичен арбалет.

— Със стрелички ли се зарежда? — попита той.

— Да — отговори Грифин. — Трябва да има някъде.

— Може ли да си вземем от тези? — Оуен посочи ръкавиците със скрити остриета.

Грифин взе една и я завъртя в ръка. Изглеждаше различна от коженото оръжие, което носеше Вариус. Тази бе изработена от отлят метал и имаше бутони и електронни функции, надхвърлящи познанията на Оуен.

— Не си я заслужил — отсече Грифин. — Ръкавицата е колкото оръжие, толкова и символ. Някой ден, ако решиш да се присъединиш

към Братството и се закълнеш да спазваш Кредото, ще получиш скрито острие. Дотогава обаче не си достоен да я носиш.

— Доста грубо прозвуча — отбеляза Хавиер.

— Грубо или не, това е положението — каза Грифин. — Години наред гледах как дядо и татко си надяват оръжията, преди най-сетне и аз да сложа своето. Въпрос на чест е и го приемам много сериозно.

Той остави ръкавицата върху плота — далеч от Оуен.

— Е, ако вече сте оборудвани...

Компютърът изпиука тихо. Грифин погледна към него и после към часовника си. Прекоси склада и седна пред монитора. Кликна с мишката и на екрана се отвори видео чат. Мъжът отсреща изглеждаше белезникав и изпит, с брада и гъста тъмна коса с посребрели кичури. Съдейки по гледката зад него, явно се намиреше на лодка.

— Грифин, докладвай — каза мъжът.

— При мен са двама от обектите — отвърна Грифин. — Отиваме да търсим Райската находка. Исаея е заловил другите четирима.

— Знаем. Ротенбърг възстанови връзката.

— Информаторът от „Абстерго“? — попита Грифин.

— Да. Информира ни, че тамплиерите са по следите на повече от един Райски артефакт. Ротенбърг твърди, че става дума за Тризъбеца.

След кратко колебание Грифин каза:

— Ясно. Тръгваме към Ню Йорк, сър. Мислим, че реликвата е някъде край Маунт Макгрегър.

— Добре — кимна мъжът. — В Олбъни ще ви чака кола. Намери предмета, но знай, че това е само началото. Скоро ще получим нови заповеди.

Екранът почерня и Грифин се облегна назад.

— Кой беше този? — попита Оуен.

— Един от водачите на Братството — отговори Грифин. — Гевин Банкс. Крие се като всички нас. Стремим се да разговаряме възможно най-кратко.

— Какво представлява Тризъбецът? — попита Хавиер.

— Има още две реликви, съвсем същите като онази, която сте открили. Който ги събере на едно място, ще завладее света.

Хавиер се засмя. Оуен едва се сдържа да не се разкикоти, но изражението на Грифин му подсказа, че не се шегува и не

преувеличава. Асасинът се изправи и тръгна към вратата на склада. Пътьом взе едно от скритите остриета върху плота.

— Хайде, излизаме! — Махна с ръка и вдигна ролетната врата. — Изключете лампата.

Тримата се качиха в колата и Грифин ги закара до частно летище на два часа път от склада, където паркира в хангара на малък самолет — син, със синя ивица от едната страна и наглед най-обикновен като седана.

— Тамплиерите ви бият по превозни средства — констатира Хавиер.

— Братството внимава какво си позволява, за да не привлича вниманието на „Абстерго“ — отвърна Грифин.

Не след дълго излетяха и се насочиха към Ню Йорк. Тази мисъл надигна странно усещане у Оуен, понеже имаше чувството, че е бил в Ню Йорк съвсем наскоро — призори. Това обаче беше Ню Йорк от миналото, а нямаше представа какво ще открият в настоящето.

* * *

Мръкваше се, когато се приземиха в Олбъни, където ги чакаше поредният седан с най-обикновен външен вид, макар и мощен и бърз. Поеха на север по притъмнели пътища между дървета и през заспали градове. След по-малко от час стигнаха до Маунт Макгрегър. Грифин паркира колата на известно разстояние от хижата.

— Придържайте се близо до мен — инструктира ги той и изключи двигателя. — Възможно е тамплиерите също да са тук. Бъдете нащрек. Мобилизирайте всичките си сетива — наследени и всякакви. Отиваме, вземаме реликвата и си тръгваме. Готови ли сте?

— Да — кимна Оуен.

— Готови сме — додаде Хавиер.

Излязоха от колата и се шмугнаха между дърветата, движейки се безшумно в почти непрогледния мрак по широка дъга около хижата. Оуен се постара да успокои треперещите си ръце и се съсредоточи върху спомените на Вариус, разпростирайки осезанието си първо върху собственото си тяло, после към околния свят.

Отначало не се случи нищо. Оуен обаче запази търпение — вслушваше се, чакаше, усещаше и постепенно действителността навлезе в по-висока резолюция. Внезапно ходилата му започнаха да усещат и най-дребните грапавини по земята. Чуваше как стволите на дърветата подхващат еката от стъпките му. Зърна сова да отлита безшумно и различи ясно силуетите на Хавиер и Грифин сред гъсталака.

Когато стигнаха до бунгалото, всичко изглеждаше стихнало и замряло. Грифин ги изведе от гората и прекосиха заедно откритата поляна, вече влажна от роса. Заобиколиха хижата и влязоха през заден прозорец, който не се оказа никакво препятствие за асасина.

Дъсченият под проскърца под краката на Оуен, когато се приземи; задушният въздух миришеше на старо, опушено дърво. Бяха влезли в спалня, но съдейки по тясното легло, Грант едва ли бе спал тук.

— Е, вие сте на ход, момчета — каза Грифин. — Усещате ли нещо?

— Не — поклати глава Хавиер.

— Почакай. — Оуен затвори очи и вместо да гледа, се опита да усети същата енергия, която бе превела Вариус през стаите на Ацтекския клуб до камата.

— Нещо? — попита Грифин.

— Още не — отговори Оуен. — Просто чакай.

— Нямаме много време — каза Грифин.

— Чакай — повтори пак Оуен и се отдалечи от тях.

После му се стори, че долавя нещо, и наклони глава, сякаш се вслушва.

Наложи се да напрегне сетивата си до крайност — повече от Вариус — за да го открие, но го долови. Тихо жужене като ехо в костите на черепа — звукът му бе познат или поне частта от съзнанието му, запазила диря от Вариус, го позна.

— Насам — прошепна той и тръгна напред.

Хавиер и Грифин излязоха от спалнята след него и влязоха в главната дневна, превърната в музей — с табелки, снимки и витрини с предмети. Камата обаче не беше тук и Оуен продължи нататък — през друга врата и през коридор към по-просторна спалня. Ехото го доведе до определено място на пода под кадифения килим.

— Тук е — посочи той.

Отметна килима, извади един от ножовете си и клекна. Докато бърникаше с острието, забеляза пресни драскотини по дървото, а също и колко лесно изскочи дъската.

Под нея имаше тясна вдлъбнатина, а в нея — правоъгълна метална кутия. Оуен я взе, но веднага разбра, че е твърде лека, и когато я отвори, откри само почернял медал — военен кръст на Ацтекския клуб.

— Тук е била — каза той. — Усещам го.

— Медальт потвърждава думите ти — кимна Грифин. — Но някой е стигнал пръв до камата.

— Било е скоро — предположи Оуен. — Драскотините са нови.

— Тамплиерите? — попита Хавиер.

Грифин поклати глава.

— Не мисля.

— Тогава Монро? — предположи Хавиер.

Оуен се надяваше да е Монро. Надяваше се Монро да е...

Чуха ритмично пърпорене — долиташе отвън и отвисоко. Грифин вдигна глава към тавана.

— Хеликоптери — каза той. — Няколко. „Абстерго“ пристигнаха.

— Какво ще правим? — попита Оуен.

— Няма да влизаме в схватка. Не сте обучени, а аз не мога да се справя сам с тях. Ясно? Никакви схватки.

Оуен и Хавиер кимнаха.

— Стойте близо до мен — нареди им Грифин. — Да вървим!

Излязоха тичешком от спалнята, минаха през главния коридор, където снопове светлина нахлуваха през прозорците и прорязваха стените. Втурнаха се в малката спалня и изскочиха навън през същия прозорец.

На поляната Оуен различи тъмните сенки на хеликоптерите да кръжат над тях — бяха три и перките им завихряха въздуха, привеждаха тревата и заплашваха да го повалят на земята. По-малки черни силуети се спуснаха с въжета от първия хеликоптер.

— Бързо! — изкрещя Грифин и тримата спринтираха, отбягвайки на зигзаг шарещите светлини на прожекторите, въжетата и агентите, които вече се бяха приземили.

— Открита мишена! — изкрещя единият в каската си и насочи дулото на боен автомат към Хавиер, който се намираше само на няколко крачки пред него.

Оуен извади от джоба си електромагнитна граната и я хвърли. Видимо не се случи нищо, но агентът внезапно се закова на място, сякаш е ослепял, и се вкопчи в каската си. Това даде на Оуен друга идея и той спря да тича.

— Какво правиш? — извика му Хавиер.

Оуен извади втора електромагнитна граната и я метна към най-близкия хеликоптер. Тя улучи целта и тутакси пилотът изгуби контрол над машината, двигателите започнаха да вият и перките забавиха ход. Хеликоптерът се раздруса и завъртя, повличайки по земята всички агенти, увиснали на въжетата. После с оглушителен трясък се сблъска с друг хеликоптер и двете машини полетяха стремглаво надолу.

— Бягай! — изкрещя Хавиер.

Оуен хукна след него към дърветата точно когато първият хеликоптер удари земята и експлодира. Взривната вълна помете Оуен и го просна ничком на поляната. От замайването го изтръгнаха нечий ръце, вкопчени в него. Той се замая да се освободи от хватката им, решил, че тамплиерските агенти са го заловили. Обърна се обаче и видя Грифин.

— Мърдай! — изкрещя му той и го вдигна на крака.

Втора експлозия ги оглуши, когато вече се бяха скрили сред дърветата. Оуен погледна през рамо и видя, че вторият хеликоптер се е разбил зад далечната страна на хижата. Тримата прекосиха гората на един дъх, прескачайки скали и паднали дървета точно както Оуен бе галопирал по нюйоркските покриви в симулацията. След няколко минути стигнаха до колата и скочиха в нея.

— Луда работа! — възкликна запъхтян Хавиер.

— Ще говорим в самолета! — пролая Грифин, завъртайки ключа.

Натисна газта и подкара колата по обратния път с изключени фарове, за да не привлича вниманието на останалите хеликоптери в небето.

Щом се отдалечиха на безопасно разстояние, Грифин включи фаровете и си пое дълбоко дъх.

— Какви ги вършиш? — попита той. — Дадох ти заповед. Да не влизаме в схватки.

— Знам — отвърна Оуен. — Но свалих два...

— Ще ти кажа какво направи! — прекъсна го Грифин. — Извади късмет! Можеха да ни убият и тримата заради твоя гаф.

— Съжалявам — каза Оуен, макар да не беше сигурен, че е искрен. — Аз...

— Чуй ме! — прекъсна го пак Грифин. — И ме чуй добре. Не давам втори шанс. Ако искаш да ти помогна да научиш нещо за баща си, от сега нататък ще изпълняваш стриктно нарежданията ми. Ясно? Защото съм единствената ти възможност да разбереш истината, но без да ми мигне окото, ще те оставя да си блъскаш главата до края на дните си.

Оуен затвори уста и усети как адреналинът в тялото му най-сетне се оттича. Ако Грифин бе използвал друга заплаха, щеше да му каже да си гледа работата. За нищо на света обаче не би рискувал да не разкрие истината за баща си, независимо колко ядосан или оскърбен се чувства.

— Разбра ли ме? — попита Грифин.

— Да. Отлично — кимна Оуен.

— Добре — каза Грифин.

— Какво ще рече „от сега нататък“? — поинтересува се Хавиер.

— Ще рече, че не сме приключили — отговори Грифин. — Някъде там има три Райски реликви, едната от които вече е открита, а „Абстерго“ смята, че вие и приятелите ви сте разковничето за намирането на другите.

— Имаме ли избор? — попита Хавиер.

— Разбира се — отвърна Грифин. — Имате свободна воля и вярваш или не, готов съм да я защитя с цената на живота си.

— Тогава може би аз не искам да участвам — каза Хавиер, поглеждайки към Оуен.

Оуен обаче не искаше да се откаже. Още не. Докато съществуваше възможност да разбере истината.

— Искам да знам — отсеке той. — Вътре съм.

Наталия седеше сама, встрани от другите, и се взираше към дърветата през стъклената клетка. Шон и Грейс разказаха всичко на Исая и тя не успя да ги спре. После Исая излезе, а Виктория го последва не след дълго. Това се бе случило преди два часа и оттогава четиримата чакаха в стаята. Тя най-сетне си взе нещо за ядене, осъзнала, че отказът да се храни е неефективна форма на протест. Ябълката и поничката обаче не се отразиха добре на стомаха ѝ.

— Хей! — чу гласа на Шон и зърна неясното му отражение в стъклото; приближаваше към нея. — Добре ли си?

— Не — поклати глава тя.

— Защо?

— Не мога да повярвам, че го направи.

— Кое?

— Не се преструвай на глупак. Знаеш какво имам предвид.

Той се облегна назад и стисна ръкохватките на стола.

— Реших, че е правилно да постъпя така. Какво? Да не мислиш, че Исая ни лъже?

— Не знам — тя отново поклати глава. — Точно това е. *Не знам*. Не ме разбирай погрешно, Шон. И на мен ми се стори убедителен. Но не бих му дала каквото иска, без да размисля и да го обсъдя с вас.

— Имаш право. — Той се приведе напред и нещо в движението му внезапно ѝ припомни Томи; Наталия примигна да пропъди спомена. — Имаш право — повтори той. — Трябваше първо да го обсъдим.

— Е, вече няма значение — отбеляза тя.

Той избута количката си по-близо до нея и погледна през рамо, сякаш да види къде са другите.

— Искан да те попитам...

Не довърши.

Тя почака няколко секунди.

— Да ме питаш какво?

— Просто... — Бузите му поруменяха.

На Наталия ѝ се стори, че се досеща накъде върви разговорът, но се надяваше да греши.

— Просто какво?

— Не знам. „Анимус“... Ситуацията беше странна. Ние бяхме... така де...

Излезе права. Шон имаше предвид Томи и Аделина. Наталия не искаше да нарани чувствата му, но вероятно бе неизбежно.

— Искам да кажа — продължи той, — че бяха те, но някак си бяхме и *ние*... а аз...

— Шон, не е чак толкова сложно. Аделина обичаше него. Не теб. А аз не съм Аделина.

— Знам.

— Какъв е проблемът тогава?

— Няма проблем. Просто... Няма значение. Забрави. Съжалявам, че повдигнах въпроса.

— И аз съжалявам — каза тя. — Не искам да бъда груба. Но не бива да объркваме нещата. Помниш ли какво ни каза Монро? Ти си ти. Това трябва да е ясно.

— Имаш право — съгласи се Шон. — Абсолютно.

— Добре — каза тя. — Радвам се, че поне по този въпрос сме еднородни.

Добави последното, макар да беше наясно, че и по двата въпроса мненията им се разминават.

Той кимна и се върна при другите, свел глава. Наталия го проследи с поглед и се упрекна, че не е била по-мила. Всъщност често ѝ се случваше. В отношенията си с хората обикновено избираше най-прекия път, но това невинаги бе най-мъдрото решение.

Взря се отново в дърветата.

Нямаше начин да върне информацията, която другите бяха дали на Исая. Засега бе принудена да играе с тях. Не беше убедена обаче в добрите намерения на Исая и Ордена на тамплиерите. Но това не значеше, че подкрепя асасините. Преживяното в „Анимус“ ѝ бе показало, че и двете организации носят само разруха. И поотделно, ала особено когато се борят една срещу друга и невинни жертви плащат цената.

Все пак не беше разумно да се опълчи срещу могъща институция като „Абстерго“. Още не. За разлика от начина, по който току-що бе разговаряла с Шон, сега щеше да чака търпеливо, да наблюдава и да прецени какъв е най-правилният ход. Така баба ѝ и дядо ѝ бяха избягали от съветски Казахстан и така щеше да избяга тя от тамплиерите.

— Добра новина! — съобщи Виктория от прага на стаята.

— Свързахме се с родителите ви. Обяснихме им ситуацията и ги уведомихме, че могат да дойдат и да ви видят по всяко време. Пътуват насам.

— Какво им казахте? — попита Наталия.

— Информирахме ги, че бивш служител в училищата ви — Монро — ви е въвлякъл в неизяснена измама с откраднато оборудване, но ние сме го разкрили и сме ви спасили.

Наталия отсъди, че това е експертно обмислена заблуда, достатъчно вярна да не търпи възражения, макар лично тя да знаеше цялата история.

— Значи ще се приберем вкъщи? — попита Грейс.

— Е, зависи от вас. Но искаме да ви предложим нещо.

— Какво? — попита Шон.

— Както спомена Исяя, генетичният ви код е рядко явление. Бихме желали да ви поканим да останете тук, в „Етер“, за да продължим изследванията си. Смятаме да обсъдим тази възможност с родителите ви, когато пристигнат. Предполагам, че ще ни съдействат.

— Нима? — повдигна вежди Наталия.

Родителите ѝ бяха недоверчиви към всякакви хора, ала особено към хора с власт и с пари.

— Е — Виктория се усмихна с големите си зъби, — ще предложим, естествено, значителен финансов стимул за участие в научните ни изследвания.

— И каква е уловката? — попита Дейвид.

— Няма уловка — каза Виктория. — Наложително е обаче да открием другите две Райски реликви преди Монро и разчитаме на помощта ви. Проучихме по-подробно ДНК пробите ви и открихме още една пресечна точка на спомените ви. Възможно е там да се намира второто острие от Тризъбеца. — Тя се обърна към Наталия. — Приисквало ли ти се е някога да посетиш Китай?

ЕПИЛОГ

Монро бе изминал няколкостотин мили, откакто избяга от тамплиерите, но ръцете му още трепереха. Стискаше трескаво волана, за да го контролира, и кокалчетата му бяха побелели. Очите му се замъгляваха. Будуваше от трийсет и шест часа и не бе ял почти нищо, а шосето се стелеше до безкрайност сред бледата равнина на пустинята, над която изгряваше слънцето.

Не искаше да се случи това. Поне не по този начин. Но не можеше да каже и какво точно очакваше да се случи. Мисията му започна толкова отдавна и премина през толкова повратни моменти, че понякога изгубваше целта от поглед. В такива моменти се връщаше в началото, откъдето бе тръгнал, и си спомняше защо прави всичко това.

И за кого.

Райската находка бе отклонение от първоначалната му цел, но нямаше как да го пропусне. Не би позволил асасините или тамплиерите да се докопат до още една реликва на Предците. Залогът беше твърде голям. Потомственото събитие вече бе започнало, а той нямаше представа къде са децата сега. Тамплиерите несъмнено бяха заловили някои от тях, ако не всички. Ала бе възможно неколцина да са успели да избягат. Оуен и Хавиер имаха най-добър шанс; Грейс също притежаваше необичайни умения, пренесени чрез „Анимус“.

Монро погледна към седалката отпред, където лежеше ядрото на „Анимус“. Поне не беше изгубил него и тяхното ДНК, а само той бе декодирал напълно значението му.

Ръцете му се разтрепериха още по-неудържимо и той осъзна, че трябва да даде на тялото си храна и почивка. Надяваше се да се е отдалечил достатъчно, за да рискува да спре.

Паркира в следващия град — оазис сред пустинята с една бензиностанция и население от триста двамайсет и шест души. Зареди автобуса с гориво, купи си телефон с предплатена карта, изяде сандвич с пуешко месо и спа три часа.

Когато се събуди, мислите му бяха малко по-ясни.

Макар да разполагаше с необходимата генетична информация, не искаше да остави децата в ръцете на тамплиерите. Бяха в опасност заради него. Безразсъдното му нехайство бе довело тамплиерите до тях и негов дълг беше да ги освободи. Сам обаче нямаше да успее. Трябваше му помощ.

Монро извади телефона, който току-що бе купил, и след дълго взирание в светещия екран набра номер. Бяха му го дали много, много отдавна; беше го научил наизуст, макар да не знаеше дали някога ще се наложи да се обади на него. Сега имаше причина да го използва, въпреки че нямаше представа дали все още е в употреба.

Чу обаче сигнала за набиране. Телефонът звънеше.

И някой отговори.

— Монро е — прошепна той. — Трябва да поговорим.

Издание:

Автор: Матю Кърби

Заглавие: Потомци

Година на превод: 2016

Издател: ЕРА

Град на издателя: София

Година на издаване: 2016

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: Експреспринт

Редактор: Евгения Мирева

ISBN: 978-954-389-406-2

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/946>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.